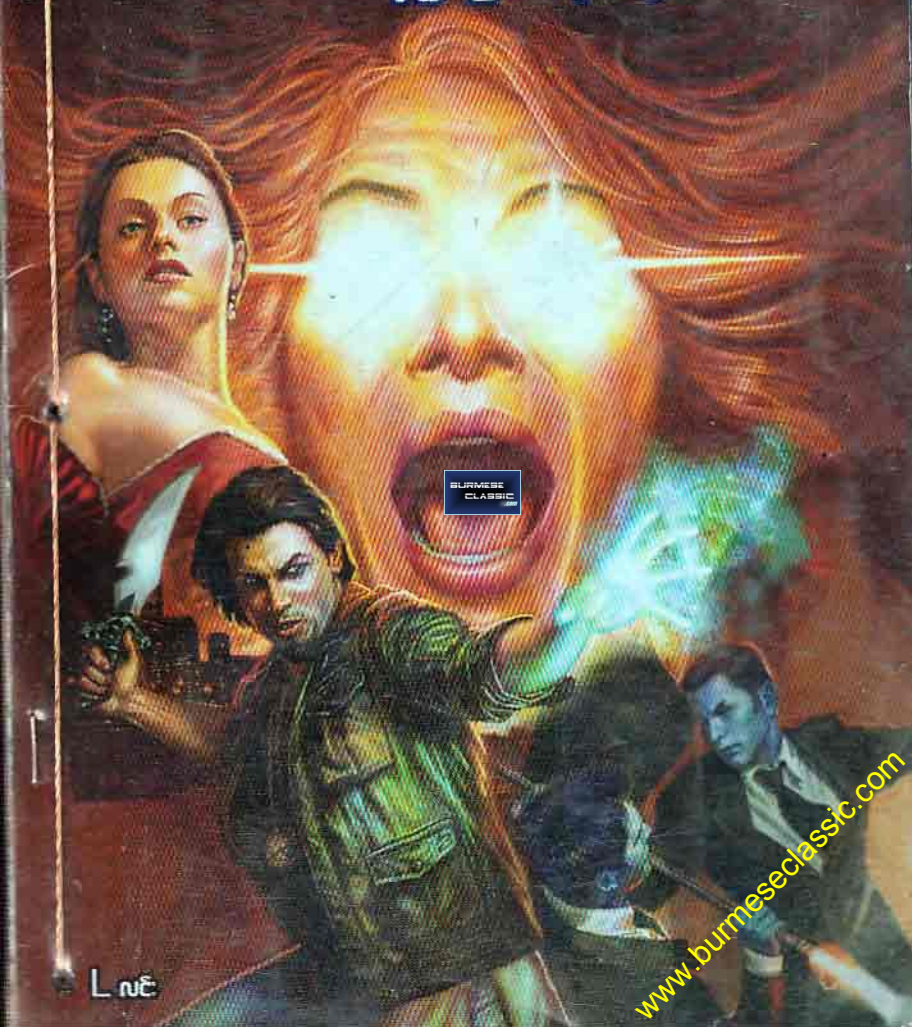

မင်းမြတ်သူရ

စတုတ္ထမြောက် ရင်သွေး

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၃၀၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၆၀၀၀၀၀

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၇၇၇၃)စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပုဗ္ဗလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

မင်းမြတ်သူရ

၈၉၅. ၈၃

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး၊ မင်းမြတ်သူရ (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၂

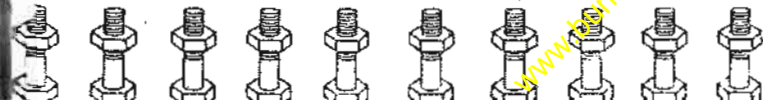
၃၁၂-စာ၊ ၅×၇

(၁) စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး

ရှင်ရှင်၊ ဒီဒီ၊ ဗီဒီယို ရိုက်ကူးသောစာအုပ်များ

BURMESE
CLASSIC

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်တား
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာမေပြုံး
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူဇာရွာပုံတော်
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကျော်ဆားမိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေကျီးညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၁၀။ မိုးမရေတာနာသိုက်
- ၁၁။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၁၂။ ကုက္ကုဏ်တစ်ထောင်
- ၁၃။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
- ၁၅။ လင်းနီတောင်ကျိန်စာ
- ၁၆။ ဇီဝနိုးရွှေလိုက်သူ
- ၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ဒေါင်းမင်းရာဇာ
- ၂၀။ နေနဲ့လနတ်ပါးဆိုင်
- ၂၁။ မောင်နံနပ်ဖော်
- ၂၂။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၄။ ယွလက်မောင်နှမ

၂၅။ ရွှေမြစ်ငွေဖြစ်မိန့်ချစ်
 ၂၆။ ပဉ္စမမြောက်မိုးနတ်မယ်
 ၂၇။ နတ်သမီးနှင့် ရွှေခေါင်းလောင်း
 ၂၈။ လိုတာရ ကံကြီးရှင်
 ၂၉။ ဥစ္စာစောင့်မလေး မြောင်းဆီ
 ၃၀။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
 ၃၁။ တစ်ကျွန်းပြန် သိုးမုန်
 ၃၂။ ယက္ခညီနောင်
 ၃၃။ ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ
 ၃၄။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
 ၃၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
 ၃၆။ နေမင်းစေတမန်
 ၃၇။ ရလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေ
 ၃၈။ ဟိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်
 ၃၉။ သုရိယစန္ဒာရိုဏ်း
 ၄၀။ မြွေဖြူရှင်မ
 ၄၁။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၄၂။ ပဉ္စမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည့်တန်
 ၄၃။ ကြောရှင်
 ၄၄။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
 ၄၅။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၄၆။ အမုန်းတက်ပါ
 ၄၇။ မိုးလုံးပြည့်လွှဲ
 ၄၈။ ရွှေတစ်ရစ်မြတစ်ရစ်
 ၄၉။ တောင်တော်ရှင်မ

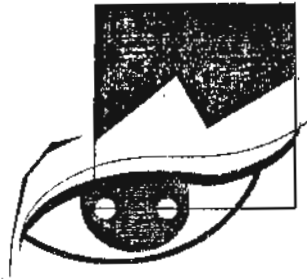
မင်းမြတ်သူရဲ၏ ရုပ်ပြထွက်ပြီးစာအုပ်များ

၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြောင်းဆီ
 ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ
 ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
 ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေအိုး
 ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
 ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေခိုးငွေမိုး ရွာစေဖြိုး
 ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
 ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတာရှာပုံတော်
 ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
 ၁၀။ တစ်ကျွန်းပြန်တိုးမှန်
 ၁၁။ မြည်တော်မြန်
 ၁၂။ ကြာပန်းသုံးရိုင် တံဆိပ်တော်
 ၁၃။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
 ၁၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
 ၁၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
 ၁၆။ ဟယာကျွန်းကေရီ
 ၁၇။ ဂွမ္ဘာထိတစ်ထောင်
 ၁၈။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
 ၁၉။ ငွေစန္ဒာသားကောင်
 ၂၀။ ရေလယ်ငါးသောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
 ၂၁။ မဟာလူယုဂ်မောင်ဒဂါး
 ၂၂။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
 ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ

မင်းမြတ်သူရ၏ ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၂၄။ ဆုပင်ဖြူရှင်
- ၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျံတိမ်တိုက်
- ၂၆။ စကြာရှင်
- ၂၇။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အလိုင်းအဆမ
- ၂၉။ အဟုမရှိစည်တော်
- ၃၀။ ဇိနန်းရွှေလှိုဏ်ဂူ
- ၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းခေတမာန်
- ၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဇိနိပန်းနီနီ
- ၃၃။ ဘာမသိဘွား
- ၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်
- ၃၅။ မိုးမြေသစ္စာ
- ၃၆။ လနတ်သမီး
- ၃၇။ တစ်ကျွန်းခံ
- ၃၈။ ဂျပဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းနာရီမင်
- ၃၉။ ရွှေနတ်တောင်
- ၄၀။ ပြည်လုံးကျော်
- ၄၁။ ယက္ခညီနောင်
- ၄၂။ တိမ်ကြာမင်းခေါင်
- ၄၃။ နဝရတ်ကိုးသွယ်
- ၄၄။ လှိုဏ်ဂူကော်စော
- ၄၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၄၆။ မနောစကြာ
- ၄၇။ ဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်
- ၄၈။ ကျောက်စိမ်းအမိနီတော်

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြဲနှင်းဆီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရိယစန္ဒာကိုယ်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေဘိုး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တမင်းသီဆန်းရွှေလင်ပန်း
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းဇော်သမီးတော်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးခွေမိုး ရွာစေဦး
- ၁၀။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်ဝံ့ရင် လူမရွေးဘူး
- ၁၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတရာပုံတော်
- ၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၃။ ရွှေချမ်းသာခွေချမ်းသာ
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြွေမင်းသမီး
- ၁၅။ လိုတရက်ကြီးရှင်
- ၁၆။ တစ်ကျွန်းမြန်ဘိုးမှန်
- ၁၇။ ပြည်တော်မြန်
- ၁၈။ ကြာပန်းသုံးခိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၉။ ရွှေပြည်ကြီး
- ၂၀။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၂၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဖော်မိုးနှင်းဆီ
- ၂၂။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လွမ်းရွှေတဝေဝေ
- ၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၂၅။ ရွှေကိုးညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၂၆။ ရွှေတစ်ရပ် မြတစ်ရပ်
- ၂၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၂၈။ မိုးမခရတရာသိုက်
- ၂၉။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၃၀။ မဉ္ဇမမြောက်မိုးနတ်မယ်
- ၃၁။ မာယာကျွန်းကေရီ
- ၃၂။ ဂုဗ္ဘဏ်တစ်ထောင်
- ၃၃။ ဆင်မွယ်နန်းရှင်

၃၄။ ငွေစန္ဒာသားကောင်း
 ၃၅။ ခရုလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးဆုတုံကျွန်း
 ၃၆။ ခရမ်းရောင်သစ္စာပန်း
 ၃၇။ မဟာလူသားမောင်ဒဂါး
 ၃၈။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
 ၃၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
 ၄၀။ နတ်သမီးနု ရွှေခေါင်းလောင်း
 ၄၁။ လင်းနီ တောင်ကျိန်စာ
 ၄၂။ ဆင်ဖြူရှင်
 ၄၃။ ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့
 ၄၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျော်မိတိုက်
 ၄၅။ မကြာရှင်
 ၄၆။ မိုးကြိုးတံခွန်
 ၄၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်အတိုင်းအဆမဲ့
 ၄၈။ အတွဲမရှိစည်တော်
 ၄၉။ စီဝန်းရွှေလိုက်ဂူ
 ၅၀။ ရွှေမြစ်ငွေမြစ် မစိန်ချစ်
 ၅၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမာန်
 ၅၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ပန်းနီနီ
 ၅၃။ ရေပြာအိုင်နှင့်နတ်ဆေးကမုန်း
 ၅၄။ ဘာမတိသွား
 ၅၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သခင်မြိုင်
 ၅၆။ မိုးမြေသစ္စာ
 ၅၇။ လနတ်သမီး
 ၅၈။ တစ်ကွန်းစံ
 ၅၉။ ဝမ်းအိမ်ရှင်
 ၆၀။ ဂျမဒါမင်းဆင်နှင့်သေမင်းနာရီစင်
 ၆၁။ ခေါင်းမင်းရာဇာ
 ၆၂။ မောင်နုသုနစံတော်
 ၆၃။ ရွှေနတ်တောင်
 ၆၄။ နေနုလနတ်မီးဆိုင်
 ၆၅။ ဂျမဒါမင်းဆင်နှင့် သစ္စာတော်မံ
 ၆၆။ ပြည်လုံးကျော်
 ၆၇။ ယက္ခညီနောင်
 ၆၈။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
 ၆၉။ နဝရတ်ကိုသွယ်

၇၀။ လျှို့ဝှက်ကော်စာ
 ၇၁။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
 ၇၂။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
 ၇၃။ မနောစကြာ
 ၇၄။ ရလေလီလေးခိုဝါရွှေ
 ၇၅။ ပျိုတိုင်းကြိုက်လုံးနင်းဆီနှင့်
 ၇၆။ မြေမြူရှင်မ
 ၇၇။ ကျောက်စိမ်းအပိန့်တော်
 ၇၈။ လင်းနီသူရင်
 ၇၉။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၈၀။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးမြင့်ကျန်
 ၈၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရံတော်
 ၈၂။ ရွှေနန်းတော်သို့သွားရာလမ်း
 ၈၃။ ရွှေလင်းယုန်
 ၈၄။ အသုတစ်ရာ
 ၈၅။ နေသူရိန်ကျောင်းတော်သား
 ၈၆။ မိုးလုံးပြည့်လှို
 ၈၇။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး
 ၈၈။ မဟာအောင်ချမ်းသာ
 ၈၉။ အမုန်းဝက်ပါ
 ၉၀။ တောင်တော်ရှင်မ
 ၉၁။ ဘောဂ မလ မငွေရ
 ၉၂။ ကြာပန်းမာသာ
 ၉၃။ ကိန္နရီမောင်နံ
 ၉၄။ ပြည်ကြီးတံခွန်
 ၉၅။ ရဲမက်တော်
 ၉၆။ ရွှေဉာဏ်ရှင်
 ၉၇။ ဝဏ္ဏပသာ
 ၉၈။ ရွှေဘုံစံငွေရံ
 ၉၉။ မြင့်မိုရ်တောင်တက်သမား
 ၁၀၀။ ရှင်မမယ်မြူ
 ၁၀၁။ ကမ္ဘာကျော်မောင်သာ
 ၁၀၂။ ရန်ကြီးအောင်

BURMESE
CLASSIC

- ၁၁၃။ ခရတမန်လင်းယုန်
 ၁၁၄။ နှင်းငွေ့တစ်ထောင်
 ၁၁၅။ ပုလဲဇကရီ
 ၁၁၆။ ဗြူရတနာမိုး
 ၁၁၇။ ဆာထူးပန်
 ၁၁၈။ သီရိခေပီ
 ၁၁၉။ မြေလျှိုးမိုးပျံ့ဘိုးစာန်
 ၁၂၀။ မရဲခဏအရင်
 ၁၂၁။ ဂမ္ဘီရမျက်လုံးပိုင်ရှင်
 ၁၂၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထင်းရူးမင်းသမီး
 ၁၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာဖြူပန်းကလေး
 ၁၂၄။ ပြည်လုံးချမ်းသာကိုက်
 ၁၂၅။ မိစ္ဆာ
 ၁၂၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သစ်တော်သီးပုံပြင်
 ၁၂၇။ နတ်ဘုရားမျက်လုံး
 ၁၂၈။ တစ္ဆေကျွန်း
 ၁၂၉။ သေမင်းဖြူ
 ၁၃၀။ ကျွန်းပြန်ပတ္တမြား
 ၁၃၁။ သွေးဆာနေတဲ့စာပို့စင်
 ၁၃၂။ ချောက်ချောက်ချားချား
 ၁၃၃။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းတမန်
 ၁၃၄။ မျက်နှာဖုံး
 ၁၃၅။ လိပ်ပြာ
 ၁၃၆။ ပုလဲပင်လယ်အော်
 ၁၃၇။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင်
 ၁၃၈။ ငရဲတွင်း
 ၁၃၉။ မြေဟောက်
 ၁၄၀။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် စုန်းမ
 ၁၄၁။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ခေါင်းယောင်ဆောင်သောကရီး
 ယခုလထုတ်
 ၁၄၂။ စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး

မင်းမြတ်သူရ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး

စီစဉ်သူ
 မောင်ကျော်လှိုင်
 စေတနာစာပေ

မိုးကုတ်သူဌေး ဦးမာဒင်သည် မိမိဘဝအတွက် လွန်စွာ
အရေးကြီးသော အမွေကိစ္စစီမံခန့်ခွဲရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ထွက်ခဲ့
လေ၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဘုံဘေဟိုတယ်သို့
သွားပြီး ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ ဝတ်လုံဦးသောင်းထံသို့
ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝတ်လုံဦးသောင်း၏စာရေးက ဦးသောင်း
အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒါဂျီလင်သို့ရောက်နေကြောင်း ပြောလေရာ
ဦးမာဒင်သည် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ဝတ်လုံက ဒါဂျီလင်ကို ဘာသွားလုပ်တာတုန်း”

ဟုအော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်း၏စာရေးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်

“ဆရာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားတာပါခင်ဗျာ”

ဟုဖြေလေ၏။

ဦးမာဒင်က အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် မင်းဆရာဘယ်တော့ပြန်ရောက်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်း၏စာရေးက

“ဆရာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာရင် ပြန်ရောက်မှာပါ ခင်ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးမာဒင်က ဒေါသတကြီးတောက်ချလိုက်ပြီး

“ရှေ့နေစုတ်”

ဟုကျိန်ဆဲလိုက်လေ၏။

မိမိ ရန်ကုန်သို့ အစောကြီးရောက်သော်လည်း ရှေ့နေ

စုတ်ကြောင့်အချိန်တွေအလကားဖြစ်သွားပေပြီ။

ဦးမာဒင်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဘုံဘေဟိုတယ်၌ အခန်းအောင်းနေပြီး နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့မှုကို မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲ၌ လျှောက် လည်ရန်ဘုံဘေဟိုတယ်မှထွက်ခဲ့လေ၏။

ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဓာတ် ရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်စီးခဲ့လေ၏။

ဓာတ်ရထားလက်မှတ်စစ်က ဦးမာဒင်အား

“ဘယ်သွားမှာလဲ ဦးလေး”

ဟုမေးမြန်းခြင်းကို ပြေဆိုခြင်းမရှိဘဲ လက်မှတ်စစ် ၏လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်ပဲကိုထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုခေတ်က ဓာတ်ရထားများကို တစ်ပဲရထားဟု လူသိ များလေ၏။

ဓာတ်ရထားသည် အတန်ကြာအောင် သွားပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ဘူတာ၌ရပ်နားလေ၏။

ဦးမာဒင်သည် ဓာတ်ရထားပေါ်မှဆင်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်ဘူတာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ပေါ်ဦးစ မြန်မာ့ ရုပ်ရှင်ရုံများကို ကြည့်နေလေ၏။

ဦးမာဒင်သည် ပျင်းရိပြီးငွေနေသဖြင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ကြံမိ၏။

သို့သော် ရုပ်ရှင်ပိုစတာများကိုကြည့်ပြီးနောက် မြန်မာ ဇာတ်လိုက်များကို အထင်မကြီးသဖြင့် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန် လှည့်ခဲ့လေ၏။

ဦးမာဒင်သည် ရုပ်ရှင်ရုံများကို ကျောခိုင်းပြီးနောက် တစ်ခုခုစားရင် ကောင်းမလားဟုတွေးကာ နောက်သို့လှည့် လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးမာဒင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိထားမိလိုက်၏။

ဦးမာဒင် ဓာတ်ရထားစီးနေစဉ် ဓာတ်ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော အင်္ကျီအစိမ်းနှင့်လူကို သတိပြုမိ၏။

ရုပ်ရှင်ရုံများဘက်သို့ရောက်သောအခါ၌လည်း ရုပ်ရှင် မကြည့်လိုသဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာသောအခါ အင်္ကျီအစိမ်းနှင့်လူကို တွေ့ပြန်၏။

ရုပ်ရှင်ရုံများကို ကျောခိုင်းပြီးသောအခါ ရုပ်ရှင်ကင်တင်း မှာ တစ်ခုခုစားရင် ကောင်းမည်ဟုတွေးကာ ခြေလှမ်းကို တုံ့ဆိုင်းလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ အင်္ကျီအစိမ်းဝတ်လူလည်း ခြေလှမ်းတုံ့ဆိုင်း သွားကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ဦးမာဒင်သည် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီလူငါ့နောက်ဘာလို့ လိုက်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို မိုးကုတ် သူဌေးမှန်းသိလို့ လုယက်ချင်လို့များလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရဲ့ ရန်သူဟောင်းတွေလား”

ဟုတွေးလိုက်မိ၏။ ဦးမာဒင်သည် ဓာတ်ရထားဘူတာ ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

မှတ်ချက်။ သူဌေးဦးမာဒင် သွားရောက်ခဲ့သော ဓာတ်ရထား

ဘူတာရုံဆိုသည်မှာ ယနေ့ခေတ် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းဈေး ဖြစ်ပြီး ထိုဈေးသည် ယခင်က ဓာတ်ရထားဘူတာရုံကို ပြန်လည်အသုံးပြုထား ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဈေးအနီးရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှေးခေတ်က

ရှပ်ရှင်ရုံများရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ (စာရေးသူ)

ထို့နောက် ဦးမာဒင်သည် လျှော်တန်းလမ်း (ဆူးလေ
ဘုရားလမ်း)ဘက်သို့လျှောက်ခဲ့၏။

လျှော်တန်းဇာတ်ရုံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဦးမာဒင်
သည် လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်၍ ရုံတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။

ဦးမာဒင်သည် လူအုပ်ကြား၌ဝင်၍ အနောက်သို့ မသိ
မသာလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရုံထဲသို့ ဝင်လာသော အင်္ကျီစိမ်း
နှင့်လူကို တွေ့ပြန်၏။

ဦးမာဒင်သည် ပြဇာတ်ရုံတွင် ပြသထားသော ပိုစတာ
များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုလျှောက်ကြည့်နေပြီးနောက် ပြဇာတ်ရုံ
အပေါက်ဝမှ ပြန်ထွက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အစိမ်းရောင်ဝတ်သူသည် ဦးမာဒင်၏အနောက်
မှ အူကြောင်ကြောင်လိုက်ပါလာပြန်၏။

ဦးမာဒင်သည် ဗရေဇာဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး
ဂျပန်လူမျိုးများ ဖွင့်လှစ်ထားသော အနှိပ်ခန်းသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

အနှိပ်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဂျပန်မလေးတစ်ဦးက

ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆို၍ အခန်းထဲရှိအနှိပ်ခုံ၌ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

ဦးမာဒင်သည် အနှိပ်ခုံ၌ ထိုင်လိုက်ပြီး ခန်းဆီးကြားမှ
အပြင်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ အနှိပ်ခန်းရှေ့၌ မိမိကို
စောင့်ကြိုနေသော အင်္ကျီစိမ်းနှင့်လူကိုတွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် ဦးမာဒင်က ဂျပန်မလေးအား သန့်စင်ခန်း
သွားလိုကြောင်းပြောပြီး အနှိပ်ခန်းအနောက်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

အနှိပ်ခန်းအနောက်သို့ရောက်သောအခါ တံခါးကိုဖွင့်
လိုက်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဂျပန်မလေးသည် ဦးမာဒင်ကို အတန်ကြာအောင် စောင့်
ပြီး ရောက်မလာသဖြင့် အနှိပ်ခန်း၏အနောက်သို့ သွားရောက်
ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမာဒင်ကို မတွေ့ရသဖြင့်

“အရူးပဲ”

ဟုရေရွတ်ကာ အနှိပ်ခန်းသို့ရောက်လာမည့် ဧည့်သည်
အသစ်ကို စောင့်လေ၏။ အင်္ကျီစိမ်းနှင့်လူသည် အနှိပ်ခန်း
ရှေ့၌ အတန်ကြာအောင် စောင့်ပြီးနောက် စိတ်မရှည်နိုင်တော့
သဖြင့် ဦးမာဒင် ရှိမရှိ ဝင်ရောက်မေးမြန်းလေ၏။

၁၂ မမင်းမြတ်သူရ

ထိုအခါ ဦးမာဒင် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း သိလိုက်ပြီး
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် တစ်နေရာသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်
လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးမာဒင်သည်ဘုံဘောရက်စတောရင့်သို့ ဝင်၍
ချစ်တီးထမင်းနှင့်ကြက်သားဟင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားသုံးနေ
လေ၏။

BURMESE
CLASSIC

ဦးမာဒင်သည် ဘုံဘောဟိုတယ်သို့ ညမောင်ရီသန်းစ
အချိန်၌ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူသည် ဟိုတယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ မျက်လုံး
ကစားကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိကို စောင့်ကြည့်မည့်သူ မရှိ
ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဦးမာဒင်သည် အတင်းအဖျင်းပြောနေသော ဧည့်ကြို
မိန်းကလေး နှစ်ဦးကိုကျော်ဖြတ်၍ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့
တက်သွားလေ၏။ ပြီးနောက် သူ၏အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ရေ
တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်၏။

ယနေ့ည ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် ရေချိုးပြီး အိပ်ရာဝင် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဦးမာဒင်သည် ရေချိုးခန်းသုံးမျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ပတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

ပြီးနောက် ရေချိုးဇလုံကြီးကို ရေဖြည့်ရန် ကြံလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ရေချိုးဇလုံ၌ ရေအပြည့်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ဦးမာဒင်သည် ရေချိုးဇလုံ၌ ရေပြည့်နေခြင်းကို ကြည့်၍

“ဇလုံထဲမှာ ငါရေမဖြည့်ထားပါဘူး၊ ရေတွေဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ”

ဟုတွေးလိုက်၏။

အတွေးမဆုံမီမှာပင် ဦးမာဒင်၏ ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အနောက်မှ ရိုက်လိုက်ရာ ဦးမာဒင်သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ထိုသူသည် မေ့မြောသွားသော ဦးမာဒင်၏ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုမ၍ ရေချိုးဇလုံ၌ ခေါင်းနှစ်ထားလိုက်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ဦးမာဒင် သေဆုံးကြောင်း သေချာသောအခါမှပင် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းအဝှံရှိဘဲဥပုံမှန်ကြီးရှေ့၌ မိမိကိုယ် မိမိ သေသပ်အောင် ပြန်လည်ပြုပြင်လေ၏။

ထိုသို့ပြုပြင်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်၍ လူသွားလမ်းအတိုင်း ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

ထိုသူသည် ဧည့်ကြိုဌာနကို အောင်မြင်စွာဖြတ်ကျော်ပြီး ဟိုတယ်အပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူသည် ဧည့်ကြိုဌာန၌ ဦးမာဒင်၏အခန်းကို စုံစမ်းပြီး မိန်းကလေးများ အလစ်အငိုက်တွင် ဟိုတယ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသူသည် သောဝိဇ္ဇာတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဦးမာဒင်၏ အခန်းကိုလွယ်ကူစွာ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့၏။

သူသည် ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဖုန်းဆက်ရုံကလေးသို့ သွားကာ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်လာသောအခါသူက

“ရှင်းပစ်လိုက်ပြီ ဆရာ၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ဖုန်းကိုင်သောသူက သဘောကျဟန်ဖြင့်

“မင်းတော်တယ်၊ ဘောက်ဆူးအပိုထပ်ပေးဦးမယ်၊

ဒါပေမယ့်မနက်ဖြန်ထွက်မဲ့ သတင်းစာတွေကိုစောင့်ကြည့်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ဖုန်းချလိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် ဘောက်ဆူးအပိုရမည်ဆိုသဖြင့် ပျော်ရွှင်သွားပြီး လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်၏။ အပိုဘောက်ဆူးရလျှင် သူ့မိဘများလိုအပ်သော နွားတစ်ရှဉ်းနှင့်လယ်ဆယ်ဧကလောက် ဝယ်ပေးဦးမည်ဟု တွေးလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဘုရားသို့ရောက်လျှင် ရေမီးသက်စေ့ပူဇော်ပြီး သတ္တဝါများဘေးမဲ့လွတ်ရန် ကြံစည်ထား၏။

ရှေ့နေကြီးဦးသောင်းသည် ဦးမာဒင်သေဆုံးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဒါဂျီလင်မှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလေ၏။ ဦးသောင်းသည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း၌ တွေ့သမျှ သတင်းစာများကို အကုန်ဝယ်ယူပြီး ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ရာ သတင်းစာအားလုံး၌ ဦးမာဒင်သေဆုံးကြောင်း သတင်းကိုတွေ့ရလေ၏။

ဦးသောင်းသည် ဦးမာဒင်၏သတင်းကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ဖတ်ရှု၍

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုးမိုက်မှုတွေ နိဂုံးချုပ်သွားပြီပေါ့၊ နောက်ဘဝမှာ လိမ်လိမ်မာမာ နေပေါ့ဗျာ”

ဟုရေရွတ်ရင်း ဘားလမ်းရှိ သူ၏ရုံးခန်းသို့ အမြန်ဆုံး ပြေးလေ၏။ ရုံးခန်းသို့ရောက်သောအခါ သူ၏စာရေး မောင်ဘဦးက

“ဆရာအမှုသည် ဦးမာဒင်ကြီးဆုံးသွားပြီ”

ဟု အရေးတကြီးအမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေရာ ဦးသောင်းက လက်ကာပြု၍

“ဒီအကြောင်းကို ငါသိပြီးပြီ၊ ဦးမာဒင် မဆုံးမီ ငါ့ကို ဆက်သွယ်သေးသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဆရာနဲ့အရေးတကြီးတွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်တယ်ဗျ၊ ဆရာကိုမတွေ့ရလို့ သူတော်တော် ဒေါသဖြစ်နေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးသောင်းက ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်၍

“ငါ့ရဲ့အလုပ်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အမည်းစက်ကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ သူ ငါ့ကို တစ်ခုခုမှာကြားချင်လို့ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ စာရေးမောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ တစ်နေ့ကုန် ဆရာရောက်ပြီလားလို့ အကြိမ်ကြိမ်ဖုန်းခေါ်နေတယ်၊ ဆရာကို ကျွန်တော်ဆက်သွယ်ဖို့ ကြံစည်နေတုန်းမှာ သူဆုံးသွားတာဗျ၊ ဘုံဘောဟိုတယ်က ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးရင်း ချော်လဲသွားတယ်ဆိုပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဦးသောင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“သူ့လိုလူမျိုးက ရေချိုးရင်း ချော်လဲသွားမဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့ဘဝ အဆုံးသတ်က ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူသေတဲ့ကိစ္စကို ငါသံသယဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မောင်ဘဦးက ဆရာဖြစ်သူသောက်ရန် ရေဇွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့ပေးလိုက်ရင်း

“ဦးမာဒင်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆရာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးသောင်းက ရေနွေးကြမ်းပူတစ်ခွက်ကို မှုတ်သောက်လိုက်ရင်း

“ငါက သူ့ရှေ့နေအဖြစ် အနှစ်သုံးဆယ်လောက် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်ကွ၊ သူဟာ အလွန်ဂုဏ်တူလူကြီးကွ၊ သူဟာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေအပေါ် အင်မတန်ကောင်းပေမဲ့ မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွလို့ စိတ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ သူ့ရန်သူတွေကို ဘဝပျက်အောင်လုပ်ပြီး အရသာခံပြီးထိုင်ကြည့်နေတတ်တယ်၊ သူဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ သနားကြင်နာမှုလုံးဝမရှိဘူး၊ ရက်စက်စရာရှိရင် ကိုယ်သားသမီးအပေါ်တောင် မညှာတာဘူး”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူ့မှာ သားသမီးတွေရှိသေးတယ်ပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးသောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“သူ့မှာ သားသမီးသုံးယောက်ရှိတယ်ကွ၊ သူနဲ့ သား

သမီးတွေရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စက ကြောက်ခမန်းလိလိပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်မှပြောပြမယ်၊ သူဟာ အများအမြင်မှာ အလှူအတန်းရက်ရောသူတစ်ဦးလို့မြင်အောင် ကျောင်းကန်ဇရပ်တွေ လှူဒါန်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားတဲ့သူတွေလဲရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက သက်ပြင်းချ၍

“သူဘာလို့ ဒီလိုချမ်းသာလာရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံ ဦးသောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့ ငယ်ဘဝဟာ အင်မတန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့တယ်၊ မန္တလေးက ပိနပ်ရုံတစ်ရုံမှာ အလုပ်သမားအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ မိုးကုတ်ကိုတက်ပြီး ကျောက်တူးရာက ကျောက်အောင်ပြီး စီးပွားရေးတိုးတက်လာတယ်၊ ဦးမာဒင် အဆမတန် ချမ်းသာလာတာကတော့ မိုးကုတ်သူဒေါ်နန်းယုကို လက်ထပ်လိုက်တာပဲ၊ ဒေါ်နန်းယုရဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ မိုးကုတ်မှာ အလွန်ထင်ရှားတဲ့သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊

ဦးမာဒင်ဟာ ယောက္ခမကြီးကို အယုံသွင်းပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို တဖြည်းဖြည်းသိမ်းယူခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ယောက္ခမကြီးဟာ ခရီးထွက်ရင်း ဓားပြသတ်လို့သေဆုံးခဲ့ရ တယ်။ တကယ်တော့ ဦးမာဒင်ဟာ ယောက္ခမကြီးကို လူဆိုး တွေငှားပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ ယောက္ခမကြီးဆုံး တော့ ဦးမာဒင် အကြီးအကျယ်ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်
“ဦးမာဒင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြေလည်ရဲ့လား”
ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့မိန်းမ မိုးကုတ်သူ ဒေါ်နန်းယုဟာ ငါတွေ ဖူးသမျှမိန်းမတွေထဲမှာ အလှဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ကွ၊ ဦးမာဒင် ဟာ သားနှစ်ယောက်နဲ့သမီးတစ်ယောက် ရခဲ့တယ်။ သူဟာ နတ်သမီးလိုလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရထားပေမယ့် မိန်းမ တွေ တအားရှုပ်ပွေခဲ့တယ်။ ဒေါ်နန်းယုဟာ ဦးမာဒင်ကို မြတ် နိုးလွန်းလို့ မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး မိန်းမတွေရှုပ်ပွေတာကို

မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနေခဲ့တယ်။ ဦးမာဒင်ရဲ့အိမ်မှာ မလှ ရင် ဆိုတဲ့ကလေးထိန်းမိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မလှရင်ဟာ အလွန်ကြက်သရေရှိပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ်။ ဦးမာဒင်ဟာ မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး မိန်းမရှုပ် ပွေလို့ အားမရဘဲ ကလေးထိန်းမိန်းမကို မျက်စိကျခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မလှရင်ဟာ ဦးမာဒင်တွေ့ဖူးသမျှမိန်းမတွေနဲ့ လုံးဝ မတူဘူး။ မိန်းမသိက္ခာကို စောင့်စည်းပြီးတော့ မနန်းယုအပေါ် မှာလဲ အစ်မလို ချစ်ခင်သူဖြစ်တယ်။ ဦးမာဒင်ဟာ မရတာကိုမှ ပိုပြီးလိုချင်တယ်။ မလှရင်ဟာ ဦးမာဒင်ရဲ့စက်ကွင်းက လွတ် အောင် မိုးကုတ်မြို့က ထွက်သွားဖို့ကြံခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးကုတ်မြို့ကမထွက်မီညမှာပဲ ဦးမာဒင်ရဲ့သိမ်းပိုက်ခြင်းကိုခံ ခဲ့ရတယ်။ ဦးမာဒင်ဟာ မလှရင်ရဲ့ မာနကို ချိုးနှိမ်နိုင်လိုက်ပြီး မိုးကုတ်မြို့က ထွက်ခွာခွင့်မပြုတော့ဘူး။ ဦးမာဒင်ဟာ မလှရင် ကို အတင်းအကျပ်လက်ထပ်လိုကြောင်းပြောတယ်။ မလှရင် ကလဲ ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်နေတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို တိတ်တခိုးနားထောင်နေတဲ့ မနန်းယုကကြားပြီး စိတ်ထိခိုက်

လွန်းလို့ ခြံထဲက သစ်ပင်ကြီးမှာ ဆွဲကြိုးချသေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သနားစရာအကောင်းဆုံးက ကလေးတွေပဲကွ။ ဦးမာဒင်ရဲ့ အကြီးဆုံးသားက ၁၅ နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ကလေးသုံးယောက်စလုံး ဖခင်ရဲ့ဇောက်ပြန်မှုကြောင့် မိခင်သေဆုံးရတာသိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဦးမာဒင်ကို အလွန်စိတ်နာသွားတယ်။ မလှရင်လဲ မနန်းယူသေဆုံးပြီးတဲ့ နောက်မှာ မိုးကုတ်က ထွက်သွားခဲ့တယ်။ မလှရင်နဲ့အတူ ဦးမာဒင်ရဲ့ကိုယ်ဝန်ပါသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ ဦးမာဒင်ကတော့ မနန်းယူဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ သားသမီးသုံးယောက်ကို ဘော်ဒါပို့ပြီးကျောင်းတက်စေခဲ့တယ်။ သားသမီးတွေကို နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာတောင် အိမ်မပြန်စေဘူး။ ပိုက်ဆံပဲ မှန်မှန် ပို့ပေးနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သားသမီးတွေကလဲ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်မရှိဘူး။ မိခင်သေဆုံးရတာ ဖခင်ကြောင့်ဆိုပြီး နာကြည်းမှန်းတီးနေခဲ့တယ်။

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးမာဒင်က သားသမီးတွေအပေါ် ဘာကြောင့်စိမ်း

ဝေတာနာတပေ

ကားရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သားသမီးတွေရဲ့အမုန်းကို မလိုချင်လို့လဲဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါမှမဟုတ် သားသမီးတွေက သူ့ကိုတစ်နေ့ပြန်ပြီး ဒဏ်ခတ်မှာစိုးရိမ်ပုံရတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မိန်းမတွေ ထည့်လဲတွဲပြီး ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့နေတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဦးသောင်းအား ငဲ့ပေးလိုက်ပြီး

“ဦးမာဒင်ရဲ့သားသမီးတွေ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက ရေနွေးကြမ်းကိုသောက်လိုက်ပြီး

“ဦးမာဒင်ရဲ့သားအကြီးဆုံး အောင်ဒင်က သရက်မြို့မှာ ထောင်မှူးဖြစ်နေပြီ။ သားလတ်တင်မောင်ကတော့ အဖေ့ခြေရာလိုက်ပြီး မိန်းမတွေ ပွေ့ရှုပ်နေတယ်။ အလုပ်အကိုင်ကတော့ စန္ဒရားဆရာဆိုလားပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဓာတ်ပြားတိုက်က မိန်း

ဝေတာနာတပေ

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ကလေးတစ်ယောက်နဲ့အိမ်ထောင်ကျတယ်။ သမီးအငယ်ဆုံး
လေးကတော့ မန္တလေးအငြိမ့်လောကမှာ စိန်ပိုးတီဆိုတဲ့ နာမည်
နဲ့အငြိမ့်ကနေတယ်။”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“အငြိမ့်မင်းသမီး စိန်ပိုးတီကို ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးတာ
ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့မြို့က ဘုရားပွဲမှာ လာကဖူးတယ်။ အဆို
ကောင်း အကကောင်းပဲဗျ။ သူ့လို အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်
က မိုးကုတ်သူဌေးဦးမာဒင်ရဲ့သမီးဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲနော်”

ဟုပြောလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“သားသမီးနဲ့မိဘ မာနချင်းပြိုင်နေကြတာကွ။ မိဘက
အမှားလုပ်ထားတော့ သားသမီးတွေက နာကြည်းမုန်းတီးကြ
တယ်။ ဖခင်ရဲ့အထောက်အပံ့ကို မယူဘဲ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ပြီး
ရုန်းကန်ခဲ့ကြတယ်။ ဦးမာဒင်ကလဲ အလွန်မာနကြီးတယ်ကွ။
သားသမီးတွေ သူ့ကို အောက်မကျိုးသရွေ့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ
ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှာမဟုတ်ဘူး။”

ဝေတနာတပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၇

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြဲတ၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့ သေတမ်းစာမှာတော့ သားသမီးတွေတွက်
အမွေခွဲဝေပေးခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့စိတ်ဟာ ခန့်မှန်းရခက်တယ်ကွ။ သူ့မှာ
ယုံ ကြည်စိတ်ချရတဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့
သေတမ်းစာမှာ သားသမီးတွေအတွက်ပဲ ထားခဲ့တာပဲ၊ ငါ
အထင်တော့ ဦးမာဒင်ရဲ့သားသမီး ၃ယောက်စလုံး ရောက်လာ
လိမ့်မယ်၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဖခင်ကို မုန်းတီးနေတော့
ဦးမာဒင်သေဆုံးမှုဟာသူတို့အတွက် အောင်မြင်မှုကြီးပေါ့ကွ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏

ဝေတနာတပေ

ထောင်မှူးလေးအောင်ဒင်သည် သူကြီးဂေဇက်သတင်း
စာထဲ၌ ပါရှိသော ဦးမာဒင် သေဆုံးသောသတင်းကို ဖတ်ရှု
ပြီး ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်သွားလေ၏။

သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာထဲ၌ စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့်
“မိုးကုတ်ဆုဋ္ဌေးဦးမာဒင် ဆံ့စောယိုဏှယ်ဒွီ
မထော်ထစာစောဆုံး”

ဟုရေးသားထားလေ၏။

ထောင်မှူးလေးအောင်ဒင်သည် သတင်းစာထဲ၌ ပါရှိ

သော မိုးကုတ်သူဋ္ဌေးကြီးဦးမာဒင်၏အကြောင်းကို ဖတ်ရှု၍

“အခုတော့ အဖေတကယ်သေပြီပေါ့၊ သေတော့လဲ
ဘာမှ ယူသွားလို့မရပါဘူးဗျာ”

ဟုရေရွတ်ရင်း သူ၏အတိတ်ကို ပြန်လည်သတိရနေ
မိ၏။

ထိုအချိန်က သူ့အသက် (၁၄)နှစ်မျှသာရှိသေး၏။ ညဉ့်
နက်သန်းခေါင် ဆူညံသော ရန်ဖြစ်သံများကြောင့် အိပ်ရာမှ
ထ၍ နားစွင့်ကြည့်ရာ မိဘများ၏ အိပ်ခန်းဆီမှဖြစ်၏။

အောင်ဒင်သည် မိဘများ၏ အိပ်ခန်းဝသို့သွား၍ နား
စွင့်ကြည့်ရာ ဖခင် ဦးမာဒင်က ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်

“ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဆိုတဲ့စကား
ရှိတယ်၊ ငါ မလှရင်ကိုချစ်တာ ငါ့အပြစ်လား၊ သူ့ကို ငါရ
အောင်ယူပြီး တစ်အိမ်ထဲမှာပဲ အတူနေမယ်၊ မင်းဘာပြော
ချင်သလဲ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ မိခင်ဖြစ်သူက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ရှင်မှာ သိက္ခာမရှိဘူးလား၊ အရှက်ကင်းမဲ့လှချည်လား၊

ရှင်ဟာ မိုးကုတ်မှာ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးတစ်ယောက်လုပ်
နေပြီး မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူတူပေါင်း
သင်းမလို့လား။ ရှင်မရှက်ပေမဲ့ ကျွန်မ ရှက်တယ်ရှင်၊ ရှင်
ဒီလို ဇွတ်တိုးလုပ်ရင် ကျွန်မအလောင်းကိုပဲတွေ့ရမယ်”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက ဗီရိုကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်၍

“ငါဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူး
ကွ၊ မင်းဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ငါဂရုမစိုက်ဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မိခင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျွန်မအရှက်နဲ့အသက်ကို လဲသွားမယ်၊ ရှင်မယုံရင်
စောင့်ကြည့်နေ”

ဟုနာကြည်းစွာပြောဆိုနေလေ၏။ အောင်ဒင်သည် ထို
အချိန်မှစ၍ ဖခင်နှင့် ကလေးထိန်း မလှရင်၏ တိတ်တိတ်ပုန်း
ဇာတ်လမ်းကို သိရလေ၏။

အောင်ဒင်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ဖခင်၏ အပြုအမူ
များကို စောင့်ကြည့်လေရာ ဖခင်သည် လူခြေတိတ်ဆိတ်

သော ညအချိန်တိုင်း ကလေးထိန်းမလှရင်၏ အခန်းသို့ရောက်ရှိ
နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ညဈဉ့်ညတိုင်း တိတ်တခိုးငိုယိုနေခြင်းကို
လည်း သတိပြုမိလေ၏။

တစ်ညသ၌ ဖခင်ဖြစ်သူက ကလေးထိန်းမလှရင်အား
အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနေ
လေ၏။

မလှရင်က ဖခင်နှင့်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အကြောက်
အကန်ငြင်းဆန်နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခန်းဆီးတစ်ခုနောက်၌ ပုန်းအောင်း၍
နားထောင်နေသော မိခင်သည် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ငိုယို၍ ပြေး
လွှက်သွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

အောင်ဒင်သည် ထိုနေ့ညက မိခင်ကို နောက်ဆုံးတွေ့
လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ မိခင်သည် ဖခင်၏အပြုအမူကြောင့် ဝမ်း
နည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့် ခြံထဲရှိ သစ်ပင်ကြီး၌ မိမိကိုယ်မိမိ
ဆွဲကြီးချ၍ သေဆုံးသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ထိုမြင်ကွင်းကို ဦးစွာမြင်သူမှာ အောင်ဒင်ပင်ဖြစ်သည်။

အောင်ဒင်သည် မိခင်၏ခြေရင်း၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာရှိက်ငိုနေမိ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဖခင်ကို အမုန်းကြီးမုန်းတီးသွားမိ၏။

မိခင်သေဆုံးခြင်းကို ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသည် ဟုဆို၏။

သို့သော် မိုးကုတ်တစ်မြို့လုံး မိခင်သေဆုံးခြင်း အဖြစ် မှန်ကို သိရှိကြလေ၏။ ကလေးထိန်းမလှရင်သည် မိခင်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့်

“ကျွန်မ ဒီမြို့ကထွက်သွားတော့မယ်၊ ရှင်အိမ်မှာ တစ်စက္ကန့်နေတိုင်း ကျွန်မအတွက် ငရဲကျသလိုခံစားရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဖခင်ဦးမာဒင်က

“မင်းကိုငါခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ မင်းမှာငါနဲ့ရထားတဲ့ ရင် သွေးရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မလှရင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျွန်မမိုးကုတ်မှာ ရှိနေသရွေ့ သေဆုံးသွားတဲ့ မနန်းယု ကို သစ္စာဖောက်နေသလို ခံစားရတယ်၊ ကျွန်မ ကလေးကို ကျွန်မအစွမ်းအစနဲ့ ကျွန်မမွေးမယ်၊ ရှင်အကူအညီ လုံးဝမယူဘူး၊ ရှင်ကျွန်မကိုစွတ်တားဆီးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သတ်သေပစ်လိုက်မယ်”

ဟုပြောဆိုနေလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ဖခင်နှင့်ကလေးထိန်း မလှရင် ပြောဆို နေပုံကို ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ကလေးထိန်းမလှရင်သည် ဖခင်၏ အလစ် အငိုက်ကိုစောင့်၍ မိုးကုတ်မြို့မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကလေးသုံးယောက်စလုံး မလှရင်ကို ချစ်သဖြင့် ဝမ်း ပန်းတနည်းငိုယိုကြ၏။

သူတို့သုံးယောက်အတွက် တိုတောင်းလှသောအချိန် ကာလအတွင်း ချစ်ခင်သူနှစ်ဦးကို ဆုံးရှုံးသွားခဲ့၏။

ထိုဖြစ်ရပ်အားလုံးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဖောက်ပြန်မှု ကြောင့်ဖြစ်၏။

မောင်နှမသုံးယောက် ဖခင်၏ကွယ်ရာ၌ တိတ်တဆိတ်
တွေ့ဆုံတိုင်း အောင်ဒင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“အဖေကြောင့် အမေသေခဲ့ရတယ်၊ နာနီလဲ မြို့က
ထွက်သွားရတယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေကိုမုန်းတယ်”

ဟုပြောလေရာ ညီနှင့်ညီမကလည်း

“အဖေကိုမုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်”

ဟုဝိုင်းဝန်းပြောဆိုလေ၏။

ညီဖြစ်သူ မောင်တင်မောင်က

“ငါတို့မှာ အမေလဲမရှိတော့ဘူး၊ နာနီလဲမရှိတော့ဘူး၊

ဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ညီမဖြစ်သူ မပိုးတိက

“ဒီအိမ်မှာမနေရရင် ဘယ်မှာနေမှာလဲဟင်”

ဟု မသိနားမလည်ဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်မေးမြန်းလေ၏။

အောင်ဒင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါတို့အတွက် ပြေးစရာနေရာမရှိသေးဘူး၊ ပြီးတော့
ငါတို့အသက်တွေ သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ ငါတို့အရွယ်ရောက်

ဝေတာနာတပေ

အောင်စောင့်မှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အောင်ဒင်၏
စကားကို နားထောင်ကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် သူတို့သုံးယောက် ဖခင်၏ရက်စက်မှု
အကြောင်း ဆွေးနွေးနေစဉ် ဖခင် သိရှိသွားပြီး ဒေါသတကြီး
အော်ဟစ်ကာ

“ဪ...မင်းတို့သုံးယောက်က ငါ့မကောင်းကြောင်း
ပြောနေတာကိုး၊ မင်းတို့အမေနဲ့ ကလေးထိန်းမရှိတော့ ငါ့ကို
မကျေနပ်ကြဘူးပေါ့၊ မင်းတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ ငါ့မွေးထား
တဲ့ သားသမီးတွေပါ၊ မိဘကို ဘာဖြစ်လို့ ပုန်ကန်ချင်ရတာ
လဲ၊ မိဘကို စော်ကားရင် ငရဲအိုးမှာ စောက်ထိုးကျချင်သလား၊
နင်တို့ကို အိမ်မှာထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကိုဘော်ဒါကျောင်း
သို့ပို့လိုက်လေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် မိုးကုတ်မှထွက်ခွာခဲ့ပြီး
ဘော်ဒါကျောင်းသို့ တက်ခဲ့ရလေ၏။

ဝေတာနာတပေ

သို့သော် မောင်နှမများသည် ကျောင်း၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာနေထိုင်ကြ၏။

ထိုသို့ မောင်နှမသုံးယောက်ဘော်ဒါကျောင်း၌ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေထိုင်ကြခြင်းကို ဖခင်သိရှိသွားသောအခါ မောင်နှမများအား ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ အိမ်သို့ခေါ်ယူခြင်းမရှိတော့ချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ မိုးကုတ်သို့မပြန်တော့ဘဲ ကျောင်း၌သာနေကြရရှာ၏။

အောင်ဒင်သည် သတင်းစာများအားလုံးကို တစ်စောင်ချင်းဖတ်ရှုနေမိ၏။

ထိုအခါ သံတော်ဆင့် သတင်းစာထဲ၌ မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဦးမာဒင်၏ မိုးကုတ်မြို့ရှိ ကျောက်တွင်းများ ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် ဖက်စပ်ကျောက်တွင်းများ၊ အဝေးပြေးကားလုပ်ငန်းများ စသည့်ပိုင်ဆိုင်မှုများကိုဖော်ပြထားပြီး ဤမျှများပြားသော အမွေပစ္စည်းများကို မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်၏ သားသမီးသုံးယောက်အနက် မည်သူက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်နည်း၊ သား

သမီးသုံးယောက် အညီအမျှ ခွဲဝေကြမည်လောဟု ထင်မြင်
ချက် ရေးသားထားလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ဖခင်၏အမွေပစ္စည်းများအကြောင်းကို
ဖတ်ရှုပြီးနောက် ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာလေ၏။

ဖခင်၏ မြောက်မြားစွာသောအမွေပစ္စည်းများကို မောင်
နှမသုံးယောက်အနက် မည်သူဆက်ခံမည်နည်း။ သားသမီး
သုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံးသောသားဖြစ်သော မိမိကိုသာ
အမွေများအားလုံး ပုံအပ်ခဲ့လေသလော။ သို့မဟုတ် မောင်နှမ
သုံးယောက်အတွက် အညီအမျှခွဲဝေပြီး ပေးခဲ့လေသလော။

ဖခင်ကြီးသည် မောင်နှမသုံးယောက်ကို စိမ်းစိမ်းကား
ကားဆက်ဆံခဲ့ပြီး သားသမီးအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုခဲ့သဖြင့်
အမွေပစ္စည်းများကို ပရဟိတလုပ်ငန်းများ၌ လှူဒါန်းခဲ့လေ
သလော။

ထိုကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်သော အဖြေသည် ဖခင်ဖြစ်သူ
၏ သေတမ်းစာ၌သာ မူတည်၏။

မောင်နှမသုံးယောက်အနက် မပိုးတီသည် ငယ်စဉ်ကပင်
အကအခုန်ဝါသနာပါ၏။ ဦးမြဒင်က ဘော်ဒါကျောင်းသို့
ပို့လိုက်သောအခါ ကျောင်းအားရက်ဘော်ဒါဆောင်၌ သူငယ်
ချင်းများကို ကခုန်၍ ဖြေဖျော်လေ့ရှိ၏။

မပိုးတီသည် အဆိုကောင်းသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး ထို
ခေတ်က လွန်စွာကျော်ကြားသော အငြိမ့်သမီးဒေါ်ဩဘာ
သောင်း၏ သီချင်းများကို အသံနေအသံထားမှန်မှန်ဖြင့် သီဆို
တတ်၏။

၄၀ မင်းမြတ်သူရ

မပိုးတီသည် ကျောင်းကပွဲများ၌လည်း မတောက်
တခေါက်ဖြင့် အငြိမ့်မင်းသမီး လုပ်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းကပွဲသို့ ဘင်ဂျီဆရာအုန်းဆိုသော
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး မပိုးတီကို မျက်စိကျသွား
၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းကပွဲပြီးသောအခါ ဆရာအုန်းက
မပိုးတီကိုခေါ်တွေ့၍

“ငါ့သမီး အကအခုန် ဝါသနာပါပုံရတယ်။ အကသင်
ချင်ရင် ဦးလေးရဲ့အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။ အိမ်လိပ်စာပေးခဲ့မယ်”

ဟုပြောလေရာ မပိုးတီသည် အနုပညာဝါသနာထုံသူ
ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းအားရက်တိုင်း ဆရာအုန်း၏အိမ်၌ ပန်ကျာ
ပညာများကို သွားရောက်သင်ကြားလေ၏။

မပိုးတီသည် အဆိုအကကိစ္စများ၌ ဝါသနာထုံလွန်း
သဖြင့် အငြိမ့်မင်းသမီးအဖြစ် အသက်မွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ဒင် ဆယ်တန်းအောင်မြင်သောနှစ်
၌ အောင်ဒင်က

“ငါ အဖေရဲ့လုပ်စာတွေနဲ့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့

ဝေတနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၄၁

စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ ငါကတော့ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အတွက် ဆပ်
ကျောင်းပဲတက်တော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ညီငယ်
တင်မောင်နှင့် ညီမဖြစ်သူမှာလည်း ၁၀ တန်းအောင်လျှင်
ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အထောက်အပံ့နှင့် ကျောင်းဆက်မတက်ရန်
ဆုံးဖြတ်၏။

မပိုးတီသည် ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ပန်ကျာ
ပညာကို ကြိုးစားသင်ယူခဲ့၏။

မပိုးတီ၏ဆရာ ဘင်ဂျီဆရာအုန်းသည်လည်း သူမ၏
စိတ်အားထက်သန်မှုကြောင့် ပန်ကျာပညာရပ်များကို အိတ်
သွန်ဖာမှောက်သင်ကြားပေးခဲ့၏။

မပိုးတီ၏ အဆိုအကကောင်းမွန်မှုကြောင့် ဘင်ဂျီဆရာ
အုန်းက ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီးကြီးဒေါ်ရွှေရင်ကို ခေါ်ယူ၍
ပန်ကျာပညာများကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။

နောက်ဆုံး မပိုးတီ ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ အငြိမ့်
လောကသို့ ခြေစုံပစ်၍ဝင်လိုက်၏။

ဝေတနာစာပေ

၄၂ မင်းမြတ်သူရ

မပိုးတီသည် ယခင်က ဒေါ်ငွေမြိုင်၏အငြိမ့်အဖွဲ့၌ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးအဖြစ် ဦးစွာကပြ၏။

မပိုးတီသည် အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ စန်းအလွန်ကောင်းသော မင်းသမီးဖြစ်သည့်အပြင် အကပညာလည်း ပြည့်စုံသူဖြစ်သဖြင့် မန္တလေးအငြိမ့်လောက၌ တဖြည်းဖြည်းလက်ခံလာ၏။

ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ချစ်သူနောက်သို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားသဖြင့် မပိုးတီသည် စိန်ပိုးတီအမည်ဖြင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့လေ၏။

စိန်ပိုးတီ ပွဲကရာဇာနောက်၌ ကာလသားများ တကောက်ကောက်လိုက်၍ ဆုငွေများ ချကြ၏။

မပိုးတီသည် အဆိုကောင်း အကကောင်းသည့်အပြင် ကာလသားလူငယ်များကို များစွာ ဖမ်းစားနိုင်၏။

စိန်ပိုးတီ ပွဲကရာဇာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ အားပေးသော ကာလသားများစွာရှိ၏။

ထိုသူများအထဲတွင် ကုန်သည်၊ ပွဲစားများ၊ ကောလိပ်

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၄၃

ကျောင်းသားများ၊ မြို့အုပ်၊ အရေးပိုင် စသည့်အရာရှိကြီးများလည်း ပါဝင်၏။

စိန်ပိုးတီ မန္တလေး လေးပြင်ရပ်မှာ ပွဲကသည်ဆိုလျှင် ရွာခံပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဝက်၊ စိန်ပိုးတီကရာဇာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်သော ပရိသတ်တစ်ဝက်ဖြစ်နေတတ်၏။

မန္တလေးမြို့ရှိ အေဘီအမ်၊ အီတီဒင်၊ စိန်ပီတာ စသည့် နာမည်ကျော် ယောက်ျားလေးကျောင်းမှ ကျောင်းသားများသည် စိန်ပိုးတီကို မလွတ်တန်းကြည့်ကြ၏။

ပွဲနားချိန်များ၌ စိန်ပိုးတီ တည်းခိုရာအိမ်သို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ အပြိုင်အဆိုင်ပို့ကြသဖြင့် ပွဲကရာမှ ပြန်လျှင် လက်ဆောက်များ သယ်ပိုးမနိုင်အောင် များပြားလှ၏။

စိန်ပိုးတီ၏ စန်းအလွန်ကောင်းပြီး ဤမျှ ချစ်ခင်သူများ ပြားနေသော်လည်း မည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ ဖူးစာမက် အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် စိန်ပိုးတီကို လိုချင်သူများသည် အသည်း

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

တယားယား ရင်တဖိုဖိုဖြစ်ကာ ပိုမို၍ သဲကြီးမဲကြီး ပိုးပန်းကြလေ၏။

သို့သော် စိန်ပိုးတီ၏နောက်ကြောင်းခံဘဝ၌ ဖခင်၏အရိပ်မည်းကြီး ဖုံးလွှမ်းနေလေ၏။

ဖခင်၏ရက်စက်မှုကြောင့် မိခင်သေဆုံးရသဖြင့် ပုရိသယောက်ျားများကို အလိုလိုနေရင်း ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေလေ၏။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် ယနေ့ထက်တိုင် အပျိုကြီးဘဝနှင့် နေထိုင်နေမိလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အထက်မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဘုရားပွဲ၌ ကပြနေလေ၏။ ထိုသို့ကပြရင်း အားလပ်ချိန်ကလေး၌ သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် သူရိယသတင်းစာ၌ခေါင်းစီးမည်းကြီးဖြင့် ရေးသားထားသော ဖခင်သေဆုံးကြောင်း သတင်းကို ဖတ်ရှုလိုက်ရ၏။ စိန်ပိုးတီသည် မျက်လုံးများပြာဝေသွားပြီး

“အဖေဆုံးပြီ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ဝေတနာတပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၃ ၅၅

ယခုအချိန်မှစ၍ သူမဘဝ၌ ပထမဦးဆုံး အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်သွားသလို ခံစားရ၏။

သူမဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် ဖခင်ထံမှ မည်သည့်အထောက်အပံ့ကိုမျှ ရယူခြင်းမရှိခဲ့။

သို့သော် ဖခင်သေဆုံးပြီးဟု သိရသည့်အချိန်၌ ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားသလို ခံစားရ၏။

သူမသည် သတင်းစာများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပြန်ရာ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်၏ ဥစ္စာဓနများကို သားသမီးသုံးယောက်အနက် မည်သူဆက်ခံမည်နည်းဟု ရေးသားထားလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ သတင်းစာ၌ပါရှိသောသတင်းကိုဆက်လက်ဖတ်ရှုလေရာ ဦးမာဒင်ပိုင်ဆိုင်သောကျောက်တွင်းများနှင့် လုပ်ငန်းများကို ဖော်ပြထားလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော ငွေကြေးဓနများကို တွက်ချက်ရင်း ကိုယ်ပိုင်အငြိမ့်လေးတစ်ခု တည်ထောင်မည်ဆိုသော အိပ်မက်ကလေးကို သတိရလိုက်၏။

ဝေတနာတပေ

ဖခင်၏ အမွေပစ္စည်းများထဲမှ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံမျှ
ရလိုက်လျှင်ပင် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်အိပ်မက်လေး ထူထောင်နိုင်
ပေလိမ့်မည်။

စိန်ပိုးတီသည် မြောက်မြားလှစွာသော အမွေပစ္စည်းများ
ကို စဉ်းစားရဦး ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာလေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ဝန်ထောက်ကတော်တစ်ယောက်
အား စန္ဒရားအတီးသင်ပေးပြီးနောက် သူ၏အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့
လေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်သည် အနုပညာအခြေခံနည်းပါး
လှပြီး အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ ပြောဆိုနေသဖြင့်
သူ့ အလွန်စိတ်ညစ်နေလေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်မိန်းမကြီးသည် မိမိနှင့်ဇာတ်လမ်း
စွပ်ချင်ပုံရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်ထောက်ကတော်ကို စန္ဒရားတီးကွက်

များလေ့ကျင့်စေပြီး အိမ်ကိုစောစောပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ညမှောင်ရီသန်းစပြုနေသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် အိမ်မီးများကို ထွန်းပြီး ညစာအတွက်ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကိုလှီးလိုက်၏။

ကြက်ဥနှစ်လုံးနှင့် ဝက်အူချောင်းကြော်ကာ ကော်ဖီကိုလည်း ဖျော်လိုက်ပြန်၏။

မောင်တင်မောင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ညစာစားရင်း ငယ်စဉ်ဘဝအကြောင်းများကို ပြန်လည်သတိရနေမိ၏။

ဖခင် ဦးမာဒင်၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် မိခင် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားသောအခါ မောင်တင်မောင်သည် အမှောင်လွမ်းသော အခန်းထဲ၌ ရှိက်ကြီးတင် ငိုယိုနေမိ၏။

ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုနေသော မိမိကိုအချိန်များစွာကြာမြင့်သောအခါမှ ကလေးထိန်းမိန်းမက လာရောက်နှစ်သိမ့်၏။ မောင်တင်မောင်သည် ကလေးထိန်းမိန်းမကို သူ၏အနားမှ ထွန်းဖယ်ပစ်ပြီး

“ကျုပ်အနားကို မလာနဲ့၊ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ကျုပ်အဖေ ချုပ်နေလို့ ကျုပ်အမေသေရတာ”

ဟုပြောလေရာ ကလေးထိန်းမိန်းမက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုရှိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်”

ဟုတတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေလေ၏။ မိခင်ဆုံးပြီး နောက်ပိုင်း သူတို့မောင်နှမများအားလုံး ဖခင်ကို နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့၏။ ဖခင်၏ကွယ်ရာ၌ သူတို့ရင်ထဲရှိ အမုန်းတရား များကို ဖွင့်ချခဲ့၏။ ဖခင်သည် သူတို့ရင်ထဲရှိ အမုန်းတရားကို မြင်တွေ့သွားပြီး ဘော်ဒါကျောင်းသို့ပို့ခဲ့၏။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဝေးပြီးဘော်ဒါကျောင်းသို့ ရောက်ကာစက သူ့အလွန်အားငယ်ခဲ့ရ၏။ သူ့ဘဝအတွက်ဖြေသိမ့်စရာဆို၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏အနက်ရောင်စန္ဒရားကြီးသာရှိ၏။ တစ်ခါကကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအလစ်တွင် စန္ဒရားကြီး၏ အဖုံးကိုဖွင့်၍ ခလုတ်ကလေးများကိုတိုခတ်ကစားကြည့်၏။ ထိုအခါ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော စန္ဒရားသံကို ကြားရပြီး ထိုအသံများကို

သူ့အလွန်နှစ်သက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ နောက်ကွယ်၌ စန္ဒရားခလုတ်များကို တို့ခတ်ကစားကြည့်၏။ တစ်နေ့တွင်စန္ဒရားခလုတ်များကို ဖိနှိပ်ကြည့်နေစဉ် သူ၏ အနောက်သို့ဆရာကြီးရောက်ရှိလာပြီး

“မင်းစန္ဒရားကို တော်တော်ဝါသနာပါပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ သူသည်မကောင်းမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်သကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ဆရာကြီးက လက်ကာ ပြ၍

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့မင်းကိုအပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းစန္ဒရားတီးချင်ရင် ဆရာဂျိုးဇက်ကို ငါသင်ပေးခိုင်းမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူ့အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျောင်းအားလပ်ရက်များ၌ ဆရာဂျိုးဇက်က စန္ဒရားသင်ပေးလေ၏။

ဆရာဂျိုးဇက်သည် မောင်တင်မောင်ကို စန္ဒရားသင်ပေးရင်း အံ့သြဟန်ဖြင့်

“မင်းဟာ စန္ဒရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပါရမီရှိပုံရတယ်၊ မင်းကိုသင်ရတာ သိပ်ပြီးအတတ်မြန်တယ်၊ စန္ဒရားတီးတဲ့လက်ကွက်တွေကလဲ အရမ်းကောင်းတယ်”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။

ကျောင်းကပ္ပများ၌ မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရားလက်စွမ်းပြလေ့ရှိသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏အနီး၌ အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသော ကျောင်းသူလေးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငါတစ်သက်လုံး စန္ဒရားပဲတီးတော့မယ် ဟုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ မောင်တင်မောင်၏ အစ်ကိုမောင်အောင်ဒင်သည် ဆယ်တန်းအောင်သောအခါဆပ်ကျောင်းတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကိုအောင်ဒင်က ဖခင်ဦးမာဒင်၏ အထောက်အပံ့ကို မယူလိုဟုဆို၏။ မောင်တင်မောင် ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ၌ လည်း စန္ဒရားဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့၏။

လူကုန်ထိမိသားစုများသည်စန္ဒရားကို ကြွားစရာ တစ်ခု

အဖြစ် ဝယ်ယူပြီးနောက်ခန်း၌အလှပြထားကြ၏။ ထိုလူတန်းစားများသည် မောင်တင်မောင်ကိုစန္ဒရားဆရာအဖြစ် အများဆုံး ငှားရမ်းကြ၏။

မောင်တင်မောင်သည် မိန်းမများကျလောက်သော ဥပမိရုပ်ရှိပြီး စန္ဒရားဆရာပီပီ လှပကြော့ရှင်းစွာ နေထိုင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင်တင်မောင်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိမိကို နှစ်ခြိုက်သော မိန်းမများထံမှ အကူအညီယူ၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။

မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရားဆရာဖြစ်သဖြင့် မိန်းမလှများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရခဲ့၏။

သို့သော် မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ ရင်မခုန်ဘဲ တွေ့သမျှ မိန်းမကို အလုပ်သဘောသာဆက်ဆံခဲ့၏။

မောင်တင်မောင်သည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး စိတ်လည်းမရှိချေ။

သူသည် မိန်းမမှန်သမျှ မိမိအတွက် ချူစားစရာသတ္တဝါ

များဟူ၍ပင် မြင်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် တွေ့သမျှ မိန်းမများနှင့်အလွမ်းသင့်အောင်ပေါင်း၍ မိမိအနေအစားချောင်အောင်နေထိုင်လေ၏။

မောင်တင်မောင်အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်အထိ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မမဆွေဆိုသော လူကုယ်မိန်းမလှတစ်ယောက်က စန္ဒရားသင်ရန် မိမိကို ငှားရမ်းခဲ့၏။

ဒေါ်မမဆွေ၏ အိမ်ကြီးသည် လွန်စွာကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ၏။ သူမ၏ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကျယ်ကြီး အတွင်း စတုရန်းကားကြီးနှင့် မြင်းရထားကြီးတစ်စီးရှိ၏။ အိမ်၌ အစေခံမိန်းကလေး များ မြောက်မြားစွာရှိ၏။

ဒေါ်မမဆွေသည် မောင်တင်မောင်အိမ်ကြီးပေါ်၌ စန္ဒရား သင်ရန် ရောက်ရှိနေသောအချိန်၌ အပေါ်ထပ်သို့ မည့်သည် အစေခံကိုမျှ အတက်မခံတော့ချေ။ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေကို စန္ဒရားသင်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့၌ ဒေါ်မမဆွေ သည် စန္ဒရား ပညာ၌ ဝါသနာမပါသောကြောင့်

တိုးတက်မှုလည်းမရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မမဆွေကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အစ်မ စန္ဒရားသင်တာ တိုးတက်မှုလုံးဝမရှိဘူး၊ စန္ဒရား တီးဖို့ ဝါသနာမပါဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒေါ်မမဆွေက မောင်တင်မောင်ကို ငြိတိတိ ကြည့်၍

“ဟုတ်တယ်၊ စန္ဒရားတီးဖို့ ဝါသနာလုံးဝမပါဘူး၊ မမ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေရတာ ပျင်းလွန်းလို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် စန္ဒရား ခေါ်သင်တာ”

ဟုပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က ဒေါ်မမဆွေကို စိတ်ပျက် ဟန်ဖြင့်

“ဝါသနာမပါဘဲ စန္ဒရားသင်တော့၊ အစ်မ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မမဆွေက မောင်တင်မောင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်၍

“ပိုက်ဆံကုန်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ

လုပ်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီအတွက် ဘယ်လောက် ပိုက်ဆံကုန်ကုန် မမ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မမရဲ့ ယောက်ျားဆီက ငွေတွေအများကြီး ရလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံ တွေသာရှိတယ်၊ မမမှာပျော်စရာ မရှိပါဘူး၊ မမစိတ်ပျော်ရွှင်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးမဲ့ လူဆိုရင် ပိုက်ဆံတွေ ပုံပေးဖို့လဲ မမ ဝန်မလေးဘူး၊ ဟောဒီမှာကြည့် မမမှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်မမဆွေသည် သူမ၏ မီးခံသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ပြလေ၏။ မီးခံသေတ္တာထဲရှိ ငွေစက္ကူများနှင့် ရွှေတုံးများကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြလေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ထိုမျှ များပြားသော ငွေကြေးဥစ္စာများကို မမြင်ဘူးသဖြင့် အရောင် တဖျတ်ဖျတ် ထောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဒေါ်မမဆွေသည် ခုတင်ပေါ်ရှိ ငွေစက္ကူများပေါ်သို့ လှဲအိပ်လိုက် ရင်း ညှို့ငင်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ

“မမကိုစိတ်အပန်းပြေအောင် မင်းလုပ်ပေးမှာလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်တင်မောင်သည်ငွေပုံကြီးကို
တစ်လှည့် ဒေါ်မမဆွေကို တစ်လှည့်ကြည့်ရှုလိုက် မိ၏။
ဒေါ်မမဆွေသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်မျှရှိပြီး
ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုမိန်းမကြီး စိတ် အပန်းပြေအောင် မိမိအစွမ်းကုန်
ကြိုးပမ်းမည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရား၏ အဖုံးကို ပိတ်လိုက်ပြီး
ဒေါ်မမဆွေရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ဒေါ်မမဆွေနှင့် နေထိုင်စဉ်က သူ့အတွက် အရာရာ
လိုတရ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်မမဆွေသည် မောင်တင်မောင်
လိုချင်သမျှကို မငြင်းဆန်ဘဲ ဝယ်ယူပေးလေ၏။ မောင်တင်
မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေ၏ စတူဘောက်ကားကြီးကို မောင်း
ခွင့်ရသောအခါ ကျားကို အတောင်တပ်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား
လေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် စတူဘောက် ကားကြီးနှင့် အသိ
အကျွမ်းဟောင်းများရှိရာသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ၏။
ထိုသို့ လည်ပတ်ရင်း တရုတ်မလေး မကျင်လွန်ကို တွားပေါ်

သို့တင်၍ မြို့အနှံ့သွားရောက်လည်ပတ်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တရုတ်ကလပ်များသို့ သွားရောက်၍
ပျော်ပါးစားသောက်ကြ၏။

တရုတ်ကလပ် အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းများပေါ်သို့
တက်၍ ချစ်တင်းနှိုးနှောကြ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမ
ဆွေကဲ့သို့ သော အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သည့် မိန်းမကြီးထက်
မကျင်လွန်ကဲ့သို့ သော နုနယ်ပျိုမျစ်သော မိန်းမချော ကလေး
များကို ပိုမိုနှစ်သက် ၏။ မောင်တင်မောင်သည် မိမိကို ပေး
ထားသော ဥစ္စာနေများကို အသုံးပြု၍ ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်နေ
လေ၏။ မောင်တင်မောင်၏ ပျော်ပါးမှုများကို ဒေါ်မမဆွေ
ရိပ်စားမိသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးလေ၏။ သို့သော်
မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေ၏ စကားများကို နားမဝင်
ဘဲ အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမ စသည်တို့ဖြင့် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်နေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မမဆွေသည် မောင်တင်မောင်၏
ရှေ့သို့ ငွေစက္ကူ တစ်ထုပ်ချပေးလိုက်၏။

ထိုအခါမောင်တင်မောင်က ဒေါ်မမဆွေကို နားမလည်

ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒီငွေတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမဆွေ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်မမဆွေက တင်းမာသော
အမူအရာဖြင့်

“ဒီပိုက်ဆံတွေကို ယူပြီး မင်းငါအိမ်က ဆင်းသွား
နုပတော့၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကို ငါအလိုမရှိတော့ဘူး”

ဟုမောင်းထုတ်လေရာ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမ
ဆွေ ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ခင်ဗျားဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေ
တာလဲ၊ ကျုပ်မရှိဘဲ ခင်ဗျားနေနိုင်လို့လား၊ ခင်ဗျားကို
ပျော်ရွှင်အောင် ဘယ်သူလုပ်ပေးမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်မမဆွေက မဲ့ပြုံးပြုံး၍

“မင်းလိုကောင်မျိုးတွေ ငါလိုချင်ရင် ရိုက်သတ်လို့
တောင် မကုန်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂျောင်းပေတော့”

ဟုဆိုလိုက်လေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေ
၏ တင်းမာသော သဘောကို ရိပ်စားမိသဖြင့် ငွေစက္ကူကို

ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား နောက်တော့မှ နောင်တမရ ပါစေနဲ့။”

ဟုဆိုကာ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးမှ ဆင်းခဲ့ လေ၏။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော မိန်းမကြီးနှင့် အောင့်အည်း သည်းခံ၍ ပေါင်းသင်းနေရသော ဝဋ်ကကျွတ်ငြိဟု ထွေးမိ၏။ မိမိအတွက် မိန်းမလှလေး မကျင်လွမ်းက အသင့်စောင့် ကြိုနေမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူ၏ အထင်နှင့်အမြင် ကွဲပြားသွားလေ၏။ မကျင်လွမ်းသည် မောင်တင်မောင်၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ကင်းမဲ့ ကြောင်း သိရှိသောအခါ အနားကိုပင် အကပ် မခံတော့ချေ။ မောင်တင်မောင်က ဇွတ်အတင်းရှေ့တိုးဖို့ ကြိုးစားသောအခါ ဘိုကပြားတစ်ယောက်နှင့် တွဲခုတ်သွားလေ၏။ မောင်တင် မောင်နှင့် သိကျွမ်းသော အခြား မိန်းမလှသည်လည်း မောင် တင်မောင်ကို စွန့်ခွာသွားလေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ထို အချိန်မှစ၍ စနုရားဆရာအလုပ်ကို ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ရလေ

၏။ မောင်တင်မောင်သည် ညစာစားရင်းအတိတ်ကို တွေးမိပြီး မျက်လုံးများ ကြောင်နေသဖြင့် အိပ်လို့မရသေးဘဲ သတင်းစာ များကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင်ကောက်လှန် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ လွန်ခဲ့သောရက်က သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာကြီး၌ မိုးကုတ် သူဌေးကြီး ဦးမာဒင် မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးကြောင်း သတင်းပါရှိ၏။ မောင်တင်မောင်သည် သတင်းစာကို မယုံနိုင် ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ငါ့အဖေသေသွားပြီဆိုပါလား၊ အမေ့အပေါ်ရက်ရက် စက်စက်လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖေ အခုတော့ သူလဲအမေ့နောက်ကို လိုက်သွားရပြီ”

ဟုရေရွတ်ရင်း ကျန်သော သတင်းစာများကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုလေရာ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး၏ မြောက်မြားစွာသော အမွေ ပစ္စည်းများကိုဆက်ခံမည့်သူမည်သူနည်း ဟူသောစာကြောင်း ကို ဖတ်ရှု၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား အမွေဆက်ခံသူဟာ တင်မောင်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ငါ့အဖေရဲ့ငွေတွေကို ဆက်ခံရရင် ငါ့အနီနီမှာ

အခြေအရံတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ မကျင်လွှမ်းလို မိန်းမ
ကတော့ ငါ့အနားကိုတောင် ကပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ
မောင်နှမသုံးယောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ သူတို့ သုံးယောက်နဲ့ ခွဲယူရ
ရင်လဲ ငါ့တစ်သက် မကဘူး၊ ဆယ်သက် စားလို့တောင်ကုန်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟုရေရွတ်ရင်း အမွေပစ္စည်းများကို ဆက်ခံရရှိပြီး
စည်းစိမ် ခံစားနေပုံများကို ကြိုတင်မြင်ယောင်နေလေတော့၏။

ဆရာမလေး မစံပယ်သည် ကျောင်းဆင်းသောအခါ
ကလေးများ နှင့်အတူ ပြန်ခဲ့၏။ မစံပယ်သည် ကလေးတစ်
ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ပို့ဆောင်ပေးပြီးနောက် သူမတစ်
ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့လေ၏။

မစံပယ်သည် အိမ်သို့ရောက်ခါနီးမှ ညနေစာအတွက်
ဈေး ဝယ်ရန်သတိရပြီး ဈေးသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဈေးသို့ရောက်သော
အခါ ငါးပိကောင်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ နံနံပင်တို့ကို
ဝယ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကာကာဆိုင်
သို့ ဝင်၍လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ဝယ်ယူလေ၏။ ကာကာ
ကုလား လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေစဉ် စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာကို
ဖတ်ရှုပြီး ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သတင်းစာ၌
မိုးကုတ်သူဌေး ကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးဟု ပါရှိ၏။

မစံပယ်သည် ဦးမာဒင်၏ ဓါတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်
များ စီးကျလာ၏။ မစံပယ်က

“ကျွန်မတစ်သက် အဖေကို ဘယ်တော့မှမတွေ့ရ
တော့ဘူး၊ အဖေကို လာမတွေ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်မိ၏။ မစံပယ်က ဆက်လက်၍

“အမေ့အပေါ်ရက်စက်ခဲ့လို့အဖေကို ကျွန်မမုန်းခဲ့မိ
တယ်၊ ကျွန်မတို့သားအမိကို အဖေစွန့်ပစ်ခဲ့လို့ အဖေကို
နာကြည်းကြေကွဲခဲ့မိတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါအဖေရယ်”

ဟုရေရွတ်ရင်း ကာကာဆိုင်ထဲမှ တန့်တန့်ယို၍ ထွက်ခဲ့
လေ၏။

ထိုအခါ ကာကာကုလားက လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကို

ကိုင့်၍

“အစ်မလေး၊ အစ်မလေး”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မစံပယ်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းသေတ္တာ
လေးကို ဖွင့်၍ မိခင်၏ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်
လေ၏။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ပါရှိသော အကြောင်း အရာများကို
မိမိအကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရှုပြီးသားဖြစ်၏။

ဒိုင်ယာရီထဲတွင် မိခင်ဖြစ်သူ မိုးကုတ်မြို့၌ ကလေးထိန်း
လုပ်ခဲ့ပုံကို ရေးသားထား၏။ ကလေးထိန်းလုပ်ရင်း ဖခင်ဖြစ်
သူ၏ သိမ်းပိုက်ခြင်းကို ခံယူရပုံ၊ ဖခင်၏ မယားကြီးဒေါ်နန်းယု
ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်အဆုံးစီရင်သွားပုံ၊ မိခင်ဖြစ်သူမိုးကုတ်မြို့မှ
စွန့်ခွာထွက်ပြေး လာပုံများကို ဖော်ပြထား၏။ ဦးမာဒင်သည်
မိခင်ကို မိုးကုတ်မှ ထွက်မသွားရန် အကြိမ်ကြိမ် တားဆီးခဲ့
သည်ဆို၏။ ထို့နောက် မထင်မရှား မြို့ကလေး တစ်မြို့၌
မိမိကို မွေးဖွားခဲ့ပုံများကို ဖော်ပြထား၏။ မစံပယ်သည် မိမိ၏
ငယ်စဉ်ဘဝ အကြောင်းအရာများကို လှန့်၍ စတင်ဖတ်ရှု

လေ၏။ မိခင်သည် မစံပယ်ကို မွေးဖွားပြီးနောက် သူမ၌ပါရှိသော ရွှေထည်လေးများကို ထုခွဲ၍ အိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးကို ဝယ်ယူလိုက်၏။ ကျန်သောအရင်းအနှီး မဖြစ်စေလောက်ကလေးဖြင့် ကလေးများနှစ်သက်သော မုန့်အမျိုးမျိုးကို ဝယ်ယူပြီး သူတို့မြို့ရှိ ဆရာလှကျောင်း၌ သွားရောက်ရောင်းချလေ၏။ ဆရာလှ ကျောင်းသည် စည်းကမ်းအလွန်ကြီးသောကျောင်းဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဈေးသည်များ ရောင်းချခွင့်မရှိသဖြင့် ခြံစည်းရိုးအပြင်မှ ရောင်းချရ၏။

မစံပယ်သည် အသက်ငါးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာလှကျောင်းမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို မြင်ဖူးသဖြင့် ကျောင်းတက်ချင်ကြောင်း မိခင်ကို ပူဆာ၏။

မိခင်သည် မစံပယ်အား ကျောင်းထားနိုင်ရန် စုဘူးကလေးတစ်ဘူး၌ ငွေစုခွဲရလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဆရာလှကျောင်းမှ ကျောင်းသားများ မိခင်ထံမှ မုန့်ဝယ်ရင်း သချာ်ပုဏ္ဏားတစ်ပုဒ်ကို နားမလည်ကြောင်း ညည်းညူနေသံကိုကြားရလေ၏။ မိခင်သည် ငယ်စဉ်က ပညာကောင်းစွာ သင်ယူခဲ့

သဖြင့် ကျောင်းသားများအား သချာ်ပုဏ္ဏားကို နားလည်အောင် ရှင်းလင်းပြနိုင်၏။ ထိုသို့ ရှင်းပြနေစဉ် ဆရာကြီးဦးလှသည် မိခင်နှင့်ကျောင်းသားများ၏ အပြုအမူကို မသင်္ကာသဖြင့် တိတ်တဆိတ်လာရောက်ကြည့်ရှု၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုပြီး မိခင်၏ သချာ်အသင်အပြကောင်းပုံကို နှစ်သက်သွားပြီး

“မလှရင် ခင်ဗျား ဒီနေ့ကစပြီး ဈေးမရောင်းနဲ့တော့ ကျုပ်ရဲ့ ကျောင်းမှာ သချာ်ဆရာကောင်းကောင်း တစ်ယောက် လိုနေတယ်”

ဟုပြောပြီး မိခင်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ရာမိခင်သည် ဝမ်းသာအားရ အလုပ်လက်ခံလိုက်လေ၏။ မစံပယ်သည် ဆရာလှကျောင်း၌ သူငယ်တန်းစတင်တက်ခွင့်ရလေ၏။ မစံပယ်သည် စာကို ကြိုးစားပြီး သင်ယူသဖြင့် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း သချာ်အသင်အပြကောင်းလှသဖြင့် ဆရာလှကျောင်း၌ နံမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားလေ၏။ နောက်ပိုင်း၌ ဆရာလှသည် မိခင်ကို လက်ထပ်လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းခဲ့လေ၏။ သို့သော် မိခင်

သည် မစံပယ်ကိုငဲ့၍ မည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ မယူဖြစ်တော့ချေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က မိခင်ဆုံးပါးသွားသောအခါ မစံပယ်သည် ဆရာကြီးဦးလှ၏ ကျောင်း၌ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ မစံပယ် ၁၃ နှစ်အရွယ်က မိခင်၏ သေတ္တာထဲ၌ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော ဓါတ်ပုံများကို တွေ့ရှိခဲ့၏။ ထိုဓါတ်ပုံထဲရှိ လူများကို သူမ တစ်ယောက်မျှသိရှိခြင်း မရှိချေ။ မစံပယ်က ဓါတ်ပုံများကို ယူ၍ မိခင်အားခေါ်ကာ

“အမေ ဒီဓါတ်ပုံထဲက လူတွေဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက မစံပယ်ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောမည်ပုံကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“သမီးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွယ်ဝှက်ထားတဲ့အကြောင်းတွေကို ဒီနေ့ကစပြီး အမှန်အတိုင်းပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဓါတ်ပုံထဲက တွေ့ရတဲ့လူက သမီးရဲ့အဖေလေ။ ဓါတ်ပုံထဲမှာ အနောက်မှာပါတဲ့ လူတွေက သမီးရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမတွေပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်သည် သူမ၏ ဖခင်၌ မိန်းမနှစ်

ယောက်ရှိကြောင်းသိလိုက်၏။ မစံပယ်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ဓါတ်ပုံထဲကလူများကို ကြည့်ရှုလိုက်၏။ မိခင်ဖြစ်သူက သူမဘဝနောက်ကြောင်း စုံကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။ မစံပယ်သည် မိခင်၏စကားများကို ကြေကွဲ စွာနားထောင်ရင်း

“ဟယ်... ဒါဆိုရင် သမီးအဖေသေသွားတယ်ဆိုတာ တကယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတယ်ပေါ့၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အမေဘာဖြစ်လို့ ထိန်ချန်ထားရတာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူက မစံပယ်ကို ကရုဏာသက်စွာ ဖြင့်ကြည့်၍

“အဲဒီတုန်းက သမီးကငယ်သေးတယ်လေ၊ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်မရှိသေးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်သည် မိမိ၌ အဖေတူ မအေကွဲ မောင်နှမများ ရှိနေခြင်းကို အလွန်အံ့သြစွာ နားထောင်နေမိ၏။

မိခင်ဖြစ်သူက အတိတ်ကာလကို ပြန်လည်တွေးတောလိုက်ပြီး

“အဲဒီတုန်းက သမီးအဖေက အမေကို အခမ္မသိမိလိုက်

ယူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေက သူ့ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကို အားပေး အားမြှောက်ပြုမှာစိုးလို့ မိုးကုတ်မြို့က စွန့်ခွာပေး ခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်က လက်သီးဆုပ်၍

“အဖေကို ကျွန်မမုန်းတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိခင်က လက်ကာပြ၍

“အဖေဟာ အဖေပဲ သမီး အဖေကိုသမီးမမုန်းရဘူး၊

ငရဲအိုးမှာ ချိုးကပ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးဘယ်တော့မှ သူ့ကို မဆက်သွယ်ရဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ဘဝနေထိုင်မှုပုံစံက အသားကျနေပြီး ရုတ်တရက် သမီး ပြန်ပေါ်လာရင် သူတို့ မိသားစု အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၌

င်အရင်းရှိသည်ဆိုသော ခံစားမှုမျိုး ဝင်ရောက်လာ၏။ စံနေ့တွင် ကျောင်းရှိ သူငယ်ချင်းများ စကားနိုင်လှရာမှ မိဘဆွေမျိုးများကြွယ်ဝ ချမ်းသာခြင်းအကြောင်းကို ရောက်ရှိ

သွားလေ၏။ သူငယ်ချင်းများသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မစံပယ်ကို နှိမ့်ချဆက်ဆံခဲ့ကြလေ၏။ မစံပယ်သည် သူငယ် ချင်းများနှင့် ငြင်းခုံရင်း မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ် သွားပြီး သူမ ၏ဖခင်သည်မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဦးမာဒင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို လေရာ သူငယ်ချင်းများက မစံပယ်ကို ကြည့်၍ ဝိုင်းဝန်းလှောင် ပြောင်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင် အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြတော့ချေ။ မစံပယ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ဖြစ်သူကိုဆက်သွယ်ပြီး မိမိတို့ သားအမိ အကြောင်းကိုပြောပြချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိ၏။ ထိုအခါ ဖခင်သည် မိမိတို့ သားအမိကို ဝမ်းသာအားရ လာရောက်ခေါ်ယူပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိလေ၏။

သို့သော် ယခုဖခင်သည်ကြီး သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ သူမ၏ အိပ်မက်များ ပျက်သုန်း သွားချေပြီ။ မစံပယ်သည် ဖခင်၏ ဓါတ်ပုံ ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ

“ငါ့မှာအမေလဲမရှိတော့ဘူး၊ အဖေလဲမရှိတော့ဘူး၊ ငါတို့မှာ အဖေတူ အမေကွဲမောင်နှမသုံးယောက်ပဲ ကျန်

၇၂ မင်းမြတ်သူရ

တောတယ် သူတို့ဟာ ငါရဲ့ မောင်နှမတွေပါပဲ၊ ငါတို့ မိသားစု
ပြန်ဆုံရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး၊ မောင်နှမတွေ အားလုံး
ပျော်ရွှင်ကြမှာလား၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ကြင်နာကြ
မှာလား၊ အမုန်းတရားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာလား”

ဟု ရေရွတ်နေလေတော့၏။

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၇၃

သားသမီးသုံးယောက်သည် ဖခင်ဦးမာဒင်၏ ဈာပနအမိ
ရန်ကုန်မြို့ ဝင်ဒါမီယာခြံကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် သရက်မြို့မှ ဘတ်စ်ကားစီး၍
ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

အငြိမ့်မင်းသမီးလေး စိန်ပိုးတီသည် မကွေးမြဲသလွန်
ဘုရားပွဲမှ ကတိုက်ကရိုက်ရောက်ရှိလာ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ပင် နေထိုင်သူ
ဗြစ်သဖြင့် ဝင်ဒါမီယာခြံကြီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဖခင်

ဖြစ်သူ၏ ဈာပန အခမ်းအနားကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ပင် ကျင်းပလေ၏။

ဝင်ဒါမီယာခြံကြီး၏ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလသည် သူတို့ သုံးယောက်ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် မျက် ရည်များ စီးကျလာလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက

“မင်းတို့ မောင်နှမကိုမြင်တော့ ဝမ်းနည်းလိုက်တာ ကွယ်၊ တကယ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ မင်းတို့မိသားစုပိုင် အိမ်ကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မင်းတို့လာမနေနိုင်တော့ ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က အိမ်တော်ထိန်း ကြီး ဦးသီလ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ဦးသီလရယ်၊ ကျုပ်တို့ မိသားစုရဲ့ အခြေအနေကို ဦးသီလ သိသားပဲ၊ အဖေနဲ့ ကျုပ်တို့ မောင်နှမ တွေ ဘယ်တုန်းက အဆင်ပြေကြလို့လဲ၊ ဒါနဲ့ အဖေဈာပန အတွက် ဦးသီလ စီစဉ်ပြီးပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက

“အားလုံးပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ မနက်ဖြန် ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းမှာ ဈာပနကျင်းပမယ်၊ မင်းတို့ မောင်နှမ အချိန်မီ ရောက်မှ ရောက်ပါမလားဆိုပြီး ဖိုးရိမ်လိုက်ရတာဗျာ”

ဟုပြောလေရာ အငယ်ဆုံးသမီး စိန်ပိုးတီက

“အဖေက ရန်ကုန်မှာ ကိုယ့်အိမ်ရှိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ် လို့ ဘုံဘောဟိုတယ်မှာ တည်းရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့်

“ဒီအကြောင်းတွေပြီး ဦးလေးလဲ မဖြေနိုင်ဘူးဖြစ် ရတယ်၊ ဝင်ဒါမီယာအိမ်မှာ လာနေရင် ဦးလေးတို့က ဆရာကြီး ကို လိုလေသေးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီလို အဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်တင်မောင်က

“အဖေ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲတယ်ဆိုတာ သွေးရိုး သားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား အဖေမှာရန်သူတွေ များတယ်နော်”

ဟုပြောလေရာ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက

၇၆ မင်းမြတ်သူရ

“ဆရာကြီးက စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ မလိုတမာတဲ့ သူတော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့က စစ်ဆေးကြည့်တော့ မတော်တဆဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ချက်ချတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က သက်ပြင်းချ၍

“အဖေ့နဲ့ ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြွေးပေါ့ကွာ၊ အဖေမှာ လူ့ဘဝမှာ နေဖို့ဒီလောက်ပဲ ကံပါလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဖေဈာပန ကို ငါတို့မောင်နှမ သုံးယောက်ဝိုင်းဝန်းပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ် အောင် စီစဉ်ကြတာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွား လေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက မောင်နှမ သုံးယောက်ကို အိမ်ကြီး၏ အိမ်ခန်းအသီးသီး၌ နေရာချထားပေး လိုက်၏။

ဦးသီလသည် ညစာစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းပွဲကို လိုလေးသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးလေ၏။ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ထမင်းစားချိန်မှ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆုံတွေ့ကြလေ၏။

ဝေတာနာတပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး-၂ ၇၇

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ညီဖြစ်သူ မောင်တင်မောင် နှစ်ယောက်ကိုဖက်၍

“ငါ့ညီကတော့ မိန်းမတွေနဲ့ ပွေတုန်း၊ ရှုပ်တုန်းနဲ့ တူတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့်

“အစ်ကိုကြီးကတော့လုပ်ပြန်ပြီးကွာ၊ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေး စန္ဒရားဆရာလုပ်စားနေတာပါဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်တင်မောင်က စိန်ပိုးတီကို ကြည့်၍

“ညီမလေးက အရင်ကထက် အများကြီးပိုချောလာ တယ် စိန်ပိုးတီအငြိမ့်အဖွဲ့ဆိုရင် မသိတဲ့သူမရှိဘူးနော်”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က လည်း ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါကွာ၊ လူတွေက စိန်ပိုးတီအငြိမ့်ကတာ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ငါ့ညီမဆိုပြီး အမြဲကြွားနေရတာက”

ဝေတာနာတပေ

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ စိန်ဝိုးတီက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
အမှုအရာဖြင့်

“အစ်ကိုတို့ကတော့ ကျွန်မကို မြှောက်နေပြီ၊ အဖေ
ဈာပန ကိစ္စပြီးတော့မှ အစ်ကိုတို့ကို နှစ်ယောက်ကို သပ်သပ်
ကျွေးရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ထမင်းဝိုင်း
၌ ဖခင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွေပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေဖြစ်၏။ သူတို့သုံးယောက်အမွေကိစ္စကို
မည်သူစပြောမည်နည်းဟုစောင့်မျှော်နေလေ၏။ သို့သော်
ထမင်းဝိုင်းပြီးသွားသည်အထိ ဖခင်၏ အမွေကိစ္စကို မည်သူမျှ
စကားမစကြချေ။

နောက်တစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ မိုးကုတ်သူဌေး
ကြီး ဦးမာဒင်၏ဈာပနအခမ်းအနားကိုကျင်းပလေ၏။ အခမ်း
အနားသို့ စီးပွားရေးလောကမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတက်ရောက်
ကြ၏။ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်သည် အထင်ကရ စီးပွား
ရေးသမားကြီး ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိ ထိုင်ခုံများ
အားလုံး ပြည့်ကျပ်သွားလေ၏။

မောင်နှမ သုံးယောက်သည် ဘုရားကျောင်း၌ စောင့်ကြို
ပြီး ဧည့်သည်များကို ကြိုဆိုကြ၏။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မတိုင်ပင်ဘဲ စည်းလုံးညီညွတ်နေလေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် ၎င်းတို့ လုံးဝမသိကျွမ်းသော စီးပွားရေးလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဟန်ဆောင်နှုတ်ဆက်ကြ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလသည် ဈာပနအခမ်းအနား၌ အပင်ပန်းဆုံးလူဖြစ်နေ၏။

မကြာမီ ဈာပနအခမ်းအနားပြီးဆုံးသွားသော အခါမှပင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ ဈာပနအခမ်းအနားပြီးဆုံးသွားသောအခါ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ဝင်ဒါမီယာ အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး အမွေကိစ္စကို စတင်ပြောမည်နည်းဟု စောင့်မျှော်နေကြ၏။ အမွေကိစ္စပြောရန် အချိန်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ သူတို့အားလုံးမျှော်လင့်နေသော အချိန်ကို အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလစတင်ပြောဆိုလေ၏။ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်း၌ မောင်နှမသုံးယောက်ဆုံတွေ့ခိုက် ဦးသီလက တည်ကြည်သောအသံဖြင့်

“ဦးသောင်းက မိသားစုအားလုံးစုံပြီဆိုရင် သူ့ကို

စေတနာစာပေ

ဆက်သွယ်ဖို့ပြောပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးသောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက

“ဦးသောင်းက ဆရာကြီးဦးမာဒင်ရဲ့ မိသားစုရှေ့နေကြီးလေ၊ အမွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းတို့မောင်နှမနဲ့ ဆွေးနွေးချင်ပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့်

“ဒါဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန်နံနက်မှာ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ချိန်းလိုက်ကြရအောင်၊ ကျုပ်တို့မောင်နှမအတွက် အမွေကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုသို့ပြောရင်း မောင်နှမသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်မျက်နှာ ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

စေတနာစာပေ

၈၂ မင်းမြတ်သူရ

မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးထဲတွင် မြောက်
မြားစွာလှသော အမွေပစ္စည်းများကို မြင်ယောင်ပြီး လောဘ
စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၈၃

စိန်ပိုးတီသည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူမ
ကိုယ်ပိုင် အငြိမ့်ထူထောင်နိုင်တော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့်
ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ စိန်ပိုးတီသည် မိမိအငြိမ့်လောကသို့ ဝင်လာ
သော ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာပုံကို သတိရ
၏။ ဖခင်၏ စာမှာတိုတိုလေးဖြစ်၏။

ဦးတီ

အောက်တန်းကျတဲ့ ပက်ခွက်စားအလုပ်ကို ရပ်တန်းက
ရပ်ပါ။ မရပ်ဘဲ ပက်ခွက်စားအလုပ်ကို ဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင်
နင့်အဖေ ဦးကုတ်သူဌေးမြင်ဆိုင်တဲ့ နာမည်ကိုလုံးဝမသုံးပါနဲ့...

(မြခင်)

ဟူ၍သာဖြစ်လေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အငြိမ့်မင်းသမီးဘဝကို အလွန်မြတ်နိုး၏။
ဖခင်သည် သားသမီးသုံးယောက်အပေါ် မိဘတာဝန်မကျေဘဲ
ပစ်ချင်တိုင်းပစ်ထားခဲ့၏။ ယခုသူမအလွန်မြတ်နိုးသော အငြိမ့်
မင်းသမီးဘဝကို စွန့်လွှတ်ခိုင်းနေလေ၏။ ထိုစဉ်က စိန်ပိုးတီ
သည် ဖခင်၏စကားကို နားမဝင်ခဲ့ချေ။

ထိုအချိန်၌ ထောင်မှူးအောင်ဒင်နှင့် မောင်တင်မောင်တို့
ညီအစ်ကိုသည် အိမ်ကြီး၏ ဝရန်တာ၌ ရှိနေ၏။ ထောင်မှူး
အောင်ဒင်က ညီဖြစ်သူကို ကြည့်၍

“ငါတို့ မနက်ဖြန်အဖေရဲ့ သေတမ်းစာအကြောင်း
သိရတော့မယ်နော်၊ မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မောင်တင်မောင်က နှာခေါင်းရှုံ့၍

“ကျုပ်လောင်းရဲတယ်၊ အဖေက ကျုပ်တို့မောင်နှမ

၈၆ မင်းမြတ်သူရ

တွေကို 'အမြင်ကပ်နေတယ်၊ သူ့အမွေတွေပေးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး'။

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် လောဘစိတ်ကြောင့် စိတ်ထဲတွင်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“အဖေမှာ အမွေတွေအများကြီး ကျန်ခဲ့တာပဲ၊ ငါတို့မရဘဲ ဘယ်သူရမှာလဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မောင်တင်မောင်က ဖခင်၏ စရိုက်သဘာဝကို ရိပ်စားမိသူဖြစ်သဖြင့်

“အဖေရဲ့စိတ်ကို ကျုပ်သိတယ်၊ သူဟာ အင်မတန် အတ္တကြီးတယ်၊ သားသမီးတွေနဲ့ မာနချင်းပြိုင်ချင်နေတယ်၊ အဖေက ကျုပ်တို့မောင်နှမသုံးယောက် သူကိုလာပြီး အောက်ကျို့စေချင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကလဲ အမေသေဆုံးတဲ့ကိစ္စမှာ အဖေ့ကို အပြစ်ရှိတယ်လို့မြင်တယ်၊ ဒါကြောင့်အဖေဆီမှာ အောက်ကျို့ပြီး အမွေမတောင်းချင်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က သက်ပြင်းချ၍

“အဖေမပေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် ဘယ်လောက်ပဲ

စတုတ္ထပြောက်ရင်သွေး ၈၇

တောင်းပန်ခယပါစေ၊ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါကတော့ အဖေသားသမီးသုံးယောက်ကို ဒီလောက်ရက်စက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်တင်မောင်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း

“မနက်ဖြန် ဝတ်လုံဦးသောင်းရောက်လာရင် အဖြေတစ်ခုခု တော့သိရမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်မနက်ဖြန် သူဌေးဖြစ်မလား၊ ခွေးဖြစ်မလား တစ်ခုခုပဲ”

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဝတ်လုံဦးသောင်းနှင့် သူ၏ လက်ထောက်မောင်ဘဦးသည် ဝင်ဒါမီယာမြဲကြီးသို့ ရောက်ရှိ လာလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက ဝတ်လုံဦးသောင်း နှင့် လက်ထောက်လူငယ်ကို ခမ်းနားသပ်ရပ်သော စာကြည့်ခန်း သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းနှင့် မောင်ဘဦးသည် စာကြည့်ခန်း ထဲရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မောင်ဘဦးက

“မောင်နှမသုံးယောက်တော့ အတော်စိတ်လှုပ်ရှား နေမှာပဲနော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“စိတ်လှုပ်ရှားမှာပေါ့ကွာ၊ အမွေပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးက နည်းမှမနည်းတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ခဏကြာလျှင် မောင်နှမသုံး ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ အသီးသီးရောက်ရှိလာကြ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက မောင်နှမသုံးယောက်ကို စာကြည့် ခန်းအတွင်းရှိ ကုလားထိုင်များ၌ ထိုင်စေပြီး

“ကျုပ်ကတော့ ရှေ့နေဦးသောင်းပါ၊ ဒါကတော့ ကျုပ် ရဲ့လက်ထောက်မောင်ဘဦးပါ၊ ကျုပ်က နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် လုံးလုံး ဦးမာဒင်ရဲ့ အမှုကိစ္စတွေကို ကိုင်တွယ်လာရခဲ့သူပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကစ၍ မောင်နှမ သုံးယောက်သည် မိမိကိုယ်မိမိ မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“ဦးမာဒင်မှာ သားသမီးတွေရှိတယ်လို့တော့ ကြားဖူး တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မှ သားသမီးသုံးယောက်စလုံးကို မြင်ရ တော့တယ်၊ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး လူရည်သန်ချည်ပါ လား”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်တင်မောင်က စိတ်
လှုပ်ရှားသောအမူအရာဖြင့်

“ဒီမှာ ရှေ့နေကြီး အမွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့
သိချင်လှပြီး အဖေသေတမ်းစာအကြောင်းကို ပြောရအောင်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သားရေအိတ်ထဲတွင် ပါရှိ
သောစာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ယူလေ၏။ မောင်တင်မောင်
ကစိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်တို့ကို အဖေအမွေတွေပေးခဲ့သလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက မောင်တင်
မောင်၏ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ လက်ကာပြု၍ စာချုပ်များကို
သားရေအိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်လေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ဝတ်လုံဦးသောင်း၏ အမူအရာ
ကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ

“ဒီမှာ အမွေတွေကို အဘိုးကြီးက ကျုပ်တို့အတွက်
မပေးခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ကျုပ်သိပါတယ်၊ အဖေက ကျုပ်တို့ကို

မာနတံခွန်ထူပြီး အမွေတစ်ပြားမှ ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းသည် မောင်နှမ
သုံးယောက်၏ မျက်နှာများကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍

“ခင်ဗျားတို့ မောင်နှမသုံးယောက် ဦးမာဒင်ရဲ့ အမွေ
တွေကို အညီအမျှခွဲဝေယူကြရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ဝမ်းသာ
လွန်းသဖြင့် ထခုန်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မောင်တင်မောင်၏ ပခုံးကို
ဖက်၍

“နောက်ဆုံးတော့ အဖေက ငါတို့ သုံးယောက်ကို သား
သမီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီကွ၊ အဖေသေကာနီးမှ
အမြင်မှန်ရသွားတာဖြစ်မယ်”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး မျှော်
လင့်ချက်ကိုယ်စီဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ထိုင်ရာမှထ၍ မောင်နှမ နှစ်ဦး
ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဟား... ဟား... နောက်ဆုံးတော့ ငါ့တို့အဖေ ကိုယ့်
သွေးသားကို သဘောပေါက်ပုံရတယ်”

ဟုပြောရင်း ဝတ်လုံဦးသောင်းဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဒါနဲ့ဝတ်လုံကြီး ကျုပ်တို့မောင်နှမတွေရမဲ့ အမွေက
တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းခါ
ယမ်း၍

“တိတိကျကျတော့ ကျုပ်မဖြေနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ အမွေပစ္စည်းထဲက အချို့သော ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချ
ပြီးမှ တန်ဖိုးသတ်မှတ်ရမှာဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့
မောင်နှမဟစ်ယောက်စီကို သိန်းပေါင်းရာနဲ့ချီပြီး ရနိုင်မှာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သူတို့သုံးယောက်စလုံး မျက်နှာများ
ဝင်းလက်သွားပြီး “ဟေး” ခနဲ မအော်မိစေရန် ထိန်းချုပ်ထား
ရ၏။

အငြိမ့်မင်းသမီး စိန်ပိုးတိက ဝင်ရောက်၍

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ အမွေရဖို့ ဘယ်လောက်စောင့်

ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သူ၏လက်
ထောက်ရှေ့နေ မောင်ဘဦးအနီးသို့ ကပ်၍ တီးတိုးမေးမြန်း
လိုက်ပြီး

“အနည်းဆုံးတစ်လတော့ စောင့်ရမယ်၊ ဒါတောင်
မရောင်းချရသေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကျန်ဦးမယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောရင်း မောင်နှမသုံးယောက်ကို လေးနက်သော
အမူအရာဖြင့်ကြည့်၍

“ကျုပ်အရေးကြီးဆုံး စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်၊
အဲဒါကတော့ အမွေဆက်ခံသူ နောက်တစ်ဦးရှိနိုင်သေးတယ်
ဆိုတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်သည်
အလွန်စိတ် လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး ထောင်မှူး
အောင်ဒင်က

“ဘာ... အမွေဆက်ခံသူ နောက်တစ်ယောက်ရှိနိုင်သေး
တယ် ဟုတ်လား၊ အဖေမှာ ကျုပ်တို့သုံးယောက်အပြင် ဘယ်

သားသမီးရှိနိုင်မှာလဲ”

ဟု အထိတ်တလန့်မေးမြန်းလိုက်၏။ အငြိမ်မင်းသမီးစိန်
ပိုးတီကလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အဖေမှာ ကျွန်မတို့ကလွဲလို့ သားသမီးမရှိပါဘူး၊
ဘယ်သူကို ပေးရဦးမှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက လောဘဇောကပ်
နေသော မောင်နှမသုံးယောက်ကို စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့ သေတမ်းစာထဲမှာ တရားဝင်လက်ထပ်
ထားတဲ့ သားသမီးအရင်းအချာတွေနဲ့ မွေးစားထားတဲ့ သား
သမီးကို အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

ဟုပြောရင်း ဝတ်လုံဦးသောင်းသည် မောင်နှမသုံးယောက်
ကို ဆက်လက်ပြောဆိုရန် စဉ်းစားနေမိ၏။ ပြီးမှ ပြတ်ပြတ်
သားသားပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်ဗျားတို့အဖေဟာ
ကလေးထိန်း မိန်းမနဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရခဲ့သေးတယ် ဆိုတာ

ခင်ဗျားတို့ မှတ်မိမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စိန်ပိုးတီက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ကို ထိန်းခဲ့တဲ့ ဒေါ်လှရင်နဲ့
အဖေနဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

သူတို့အားလုံးဒေါ်လှရင်ဆိုသော အမည်ကိုရင်နာနာဖြင့်
နားထောင်လိုက်ရ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ပါး
စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်လာ၏။ မောင်တင်မောင်
သည် မိခင်၏ ငိုရိုက်သံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသ
ကဲ့သို့ ရှိ၏။ စိန်ပိုးတီသည် ထိုစဉ်က အငယ်ဆုံးဖြစ်သဖြင့်
အစ်ကိုနှစ်ယောက်လောက် မခံစားရက်သော်လည်း ကြေကွဲ
စရာဖြစ်ရပ်များကို အမှတ်ရနေမိ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက
ဆက်လက်၍

“အတိတ်က အကြောင်းတွေကို ပြောရတာ အဟောင်း
က အသစ်ဖြစ်မှာကို ကျုပ်အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်

တရားကို မပြောလို၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဦးမာဒင်ကိုယ်တိုင် သူ့ရဲ့ သေတမ်းစာကို ရေးတုန်းမှာ သူနဲ့ ဒေါ်လှရင်နဲ့ ရတဲ့သမီး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့ကိုလည်း အမွေဆက်ခံသူထဲမှာထည့်သွင်းရေးဆွဲရမည်လို့ ဆိုခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်နှမသုံးယောက်သည် လောဘဇောကပ်နေသဖြင့် ၎င်းတို့ရရှိသော အမွေပစ္စည်းထဲက အစုတစ်စုခွဲရန် မလိုလားချေ။ မောင်တင်မောင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“နေပါဦး၊ အဲဒီသမီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်မှာ နေလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းကခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ သူဟာဒီနေ့အထိ ပေါ်မလာသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးမာဒင်သေဆုံးတဲ့ သတင်းကိုကြားရင် အမွေဆက်ခံသူအနေနဲ့ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တယ်၊ တကယ်လို့ သူပေါ်ပေါက်လာရင် အမွေကို အချိုးကျခွဲဝေယူရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို ကြိုတင်ပြီး ပြောဆိုတာပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါဆိုရှေ့နေကြီး ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ အဲဒီသမီးဆိုတာ သူ့အဖေဘယ်သူဆိုတာတောင် သိမယ်မထင်ဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဒေါ်လှရင်ဟာ အိမ်က ထွက်ပြေးသွားပြီး သူ့ကို လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့တာလေ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒေါ်လှရင်ဟာ သမီးဖြစ်သူကို လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုသိမ်ဆေးရုံမှာ ဒေါ်လှရင်သမီးတစ်ယောက်မွေးခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကလေးအဖေဟာ ဦးမာဒင်လို့ တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့တယ်၊ ဪ ကလေးနဲ့မည်က မစံပယ်တဲ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်သာ ခွဲဝေယူရမည့် အမွေပစ္စည်းများကို ဘယ်ကရောက်လာမှန်း မသိသည့် မစံပယ်

ဆိုသူကို ခွဲဝေပေးရမည် ဆိုပါလား....

မစ်ပယ်၏ အမေ ဒေါ်လှရင်ကြောင့် မိခင်အသက်
သေဆုံးရခြင်းဖြစ်၍ အောင်ဒင်က မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘက်
သို့လှည့်၍

“ငါတို့ရဲ့ အဖေတူ အမေကဲ့နှမ ဆိုတာ ဒေါ်လှရင်ရဲ့
သမီးပဲကွ၊ ဒေါ်လှရင်ကြောင့် ငါတို့အမေ ကြိုးဆွဲချသေ သွား
တာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“အစ်ကိုအောင်ဒင် ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မပြော
ပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ်ရင်နာလွန်းလို့ပါ၊ အမေကိုယ်တိုင် အဆုံး
စီရင်သွားတဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်တစ်သက်လုံး မေ့ထားခဲ့
တာဗျ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ စိန်ပိုးတီက ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့်

“အမေအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကျွန်မလဲ
မေ့ထားတာ ကြာလှပါပြီ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

အံ့ကို ကြိတ်၍

“အမေရဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာအဖြစ်ကို ငါတို့သုံး
ယောက် စလုံးမေ့ထားတာကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဖအေတူ၊ မအေကဲ့
မစ်ပယ် ပြန်ပေါ်လာခဲ့ရင် ငါတို့အတွက် အဟောင်းတွေက
အသစ်ပြန်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ သူဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်
မလာရင် ကောင်းမယ်”

ဟုမကျေမချမ်းပြောလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက
မောင်နှမ သုံးယောက်၏ သဘောထားများကို နားထောင်၍

“ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ဖအေတူ၊ မအေကဲ့
နှမဆိုတာ ပြန်ပေါ်လာချင်မှ ပေါ်မှာပါ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
ဒီအချိန်အထိ ပြန်ပေါ်မလာပုံထောက်ရင် အဲဒီသမီးဟာ
သူ့အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိဘူးထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“ကျုပ်တို့ရဲ့အမွေပစ္စည်းတွေကို ဒီထက်ပိုပြီး မြန်
အောင်လုပ်လို့မရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းခါ
ယမ်း၍

“မရဘူး၊ အနည်းဆုံးအချိန်တစ်လခွဲလောက်တော့
ကြာမှာပေါ့၊ သေတမ်းစာကို သက်သေခံတရားရုံးကို ပို့ပေးရ
မယ်၊ အိမ်ခြံမြေ နဲ့ လက်ဝတ်ရတနာ၊ လုပ်ငန်းတွေ အားလုံးကို
တန်ဖိုးဖြတ်ပြီးရုံးကိုတင်ရမယ်၊ အခွန်တွေဆောင်ရမယ်၊
အားလုံးပြည့်စုံတဲ့ အခါကျမှ အမွေဆက်ခံသူတွေကို ခွဲဝေပေးဖို့
ရုံးတော်မှာ သက်သေခံရမယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင်လည်း ထားလိုက်တော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့သူဌေး
ဖြစ်ဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ခဲ့ရတာပဲ၊ တစ်လခွဲလောက်
တောင် စောင့်ရလို့ ဘာမှမထူးပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝတ်လုံဦးသောင်းက
၄င်းတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာလာ
ခဲ့လေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းနှင့် သူ၏လက်ထောက်မောင်ဘဦး

သည် ဝင်ဒါမီယာမြဲကြီးထဲမှ ထွက်ခွာလေ၏။ အပြန်လမ်း၌
ဝတ်လုံ ဦးသောင်းက ဂျစ်ကားမောင်းနေသော မောင်ဘဦး
ဘက်သို့လှည့်၍

“သူဌေးဦးမြဲဒင်ရဲ့သားသမီး သုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး
မင်းဘယ်လိုမြင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မောင်ဘဦးသည် သက်ပြင်း
ချ၍

“သူတို့အားလုံး ဖခင်ကို ချစ်ပုံမရဘူး၊ လောဘသား
တွေချည်းပါပဲ၊ ဖခင်သေလို့ ဝမ်းသာနေပုံထောက်ရတယ်၊
ဦးမာဒင်ကလဲ သားသမီးတွေကို သံယောဇဉ်မရှိလို့ ပစ်ပယ်
ထားပုံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးမာဒင်က အမွေတွေ အားလုံးကို
သူတို့သုံးယောက်ကို ဘာလို့ ပေးခဲ့ရတာလဲ”

ဟုပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသောင်း
သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ငါ ဒါဂျီလင်ကို သွားနေတုန်းမှာ မာဒင်ရောက်လာပြီး
ငါနဲ့ အရေးတကြီး တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ ဒါဟာ

သူ့ရဲ့ သေတမ်းစာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြင်ဆင်ချင်တာကလွဲလို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဦးမာဒင်အသေစောသွားတဲ့အတွက် ငါ့နဲ့ မတွေ့လိုက်ရဘူး၊ ငါသာ ဒါဂျီလင်ကိုမသွားဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဦးမာဒင်နဲ့တွေ့ပြီး သေတမ်းစာကို တစ်ခုခုပြင်ဆင်မှာ သေချာ တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဘဦးက ဂျစ်ကားကို ဂီယာ ပြောင်းလိုက်ရင်း...

“ဒါဆိုရင် ဦးမာဒင် သေတမ်းစာမပြင်ဆင်လိုက်ရတာ လောဘသား မောင်နှမသုံးယောက် ကံကောင်းသွားတာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်း ချ၍

“သေတမ်းစာပြင်ဆင်ခွင့်ကြုံရင်တော့ သူတို့သုံး ယောက်ကဆိုးမှာ သေချာတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး အိပ်လို့ မပျော်ကြချေ။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ထောင်မှူးအလုပ်မှ နုတ်ထွက်ပြီး သူဌေးဘဝနှင့် ပျော်ပါးစားသောက်နေပုံကို မြင် ယောင်၏။ မောင်တင်မောင်သည် ခံညားထည်ဝါသော အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ပွဲကို ကျင်းပနေပြီး ဧည့်ခံပွဲ၌ ဂျာမနီလုပ် စန္ဒရား အသစ်စက်စက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်တီးနေ၏။

စိန်ပိုးတိကမူ ကတ္တီပါကားလိပ် အသစ်နှင့် လှူသော

၁၀၄ မင်းမြတ်သူရ

ဇာတ်ဆင်ကြီးပေါ်၌ စိန်ပိုးတီ အငြိမ့်ကနေပြီး အငြိမ့်ပွဲတစ်ခု
လုံး ပရိသတ်များဖြင့် ပြည့်နေပြီး စိန်ပိုးတီ၊ စိန်ပိုးတီ ဟုအော်
ဟစ်နေလေ၏။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး လောဘဇောကပ်ကာ စိတ်ကူး
ယဉ်အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၀၅

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားဝိုင်းသို့မောင်နှမသုံးယောက်
စလုံး နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာလေ၏။

အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက နံနက်စာအတွက် မုန့်
ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနှင့် ထမင်းကြော်ကို စီစဉ်ထား၏။
ထို့အပြင် ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို စားပွဲပေါ်၌
လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ထား၏။

ထောင်မှူးအောင်ခင်သည် မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ဘူးသီးကြော်
ကို စားလေ၏။ စိန်ပိုးတီနှင့် မောင်တင်မောင်မှာမူ ထမင်း

၁၀၆ မင်းမြတ်သူရ

ကြော်နှင့် ကြက်ဥကြော်ကိုစား၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း မောင်တင်မောင်ဘက်ကို လှည့်ကာ

“ပိုက်ဆံတွေ ရရင် မင်းဘာလုပ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်တင်မောင်က ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ စဉ်းစားနေပြီးမှာ

“များလွန်းလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဖေရဲ့အမွေတွေက ကျုပ်တို့ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီး ဖြောင်းလဲမှာသေချာတယ်”

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ရယ်မော၍

“ဟဲဟဲ...ငါကတော့ ထောင်မှူးအလုပ်က အရင်ဆုံး နှုတ်ထွက်မယ်ကွာ၊ ပြီးတော့မှ အမွေတွေကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမယ်၊ အဖေ ငါတို့ကိုအမွေတွေပေးတာ နောက်ကျတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ အမွေတွေကို သူမသေမီကတည်းက ပေးရမှာကွ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူတို့အားလုံး သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

စေတနာတပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၀၇

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်တော်ထိန်း ဦးသီလသည် ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ကျိုးနွံသောအမူအရာဖြင့်ဝင်ရောက်လာပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“အိမ်ရှေ့မှာ မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်ဟူသောစကားကြောင့် ဗုံးခွဲလိုက်သကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေ၏။

မောင်တင်မောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မစံပယ်ဟုတ်လား၊ သူက ဒီအချိန်မှာဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟုမကျေမချမ်းပြောဆိုလိုက်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က စိတ်လှုပ်ရှားသောအမူအရာဖြင့်

“သူ့ကိုအိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ပါဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

စေတနာတပေ

၁၀၀ မင်းမြတ်သူရ

ခဏကြာလျှင် မစံပယ်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်
လာပြီး မိမိကို မလိုလားဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော မောင်နှမ
သုံးယောက်ကိုကြည့်လေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် မစံပယ်၏ မွန်ရည်ချောမွေ့
သော ရုပ်ရည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

စိန်ပိုးတီက မစံပယ်ကို မလိုလားဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါတို့မောင်နှမတွေ စိတ်ရှုပ်နေချိန်
မှာ ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မစံပယ်သည် မိမိကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော မောင်နှမများကိုကြည့်၍

“ကျွန်မနာမည် မစံပယ်ပါ”

ဟူသောစကားကိုသာ ဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်
က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မင်းနာမည် မစံပယ်ဆိုတာ ငါတို့သိပြီးသားပဲ၊ မင်း
ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲလို့မေးနေတာ”

ဝေတနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၀၉

ဟုပြောလိုက်ရာ မစံပယ်က စိတ်မချမ်းမြေ့သော အမူ
အရာဖြင့်

“ကျွန်မ ဒီကိုလာမိတာ မှားပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မအမေ
က ဒေါ်လှရင်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ဒေါ်လှရင်ဟူသောအသံကြောင့် မောင်နှမသုံးယောက်
စလုံး ထိတ်လန့်သောအမူအရာများဖြစ်သွားလေ၏။

မောင်တင်မောင်က

“မင်းက ဒေါ်လှရင် သမီးလို့ပြောတိုင်း ငါတို့က ယုံရ
မှာလား၊ မင်းမှာ ဘာသက်သေရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မစံပယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မမှာ သက်သေပြစရာမရှိပါဘူးရှင်”

ဟုဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်း
ခါယမ်း၍

“မင်းမှာ သက်သေပြစရာ မရှိရင် ငါတို့က ဘယ်လို

ဝေတနာစာပေ

ယုံရမှာလဲ၊ ငါတို့ရဲ့ အဖေတူ မအေကွဲ မောင်နှမလို့ မင်းလာ
ပြီး လိမ်တာညာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မစံပယ်က မောင်နှမသုံးယောက်၏မျက်နှာကို တစ်
လှည့်စီကြည့်၍

“အစ်ကိုတို့ ကျွန်မကို ဒီလိုထင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
သိပါတယ်၊ ကျွန်မဒီကိုလာတာ ကိုယ့်မောင်နှမတွေရဲ့မျက်နှာ
ကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်တာကလွဲလို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိ
ပါဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။

စိန်ပိုးတီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဖေသေတဲ့အချိန် နင်တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်ရောက်လာတာ ငွေလို့ချင်လို့ပဲဖြစ်မယ်၊ ငွေဘယ်
လောက်လိုချင်လဲပြောစမ်း။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မစံပယ်က စိန်ပိုးတီကို စိတ်မချမ်း
မြေဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျွန်မငွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့မိဘ
တွေလဲမရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်အားငယ်နေချိန်မှာ ကိုယ့်
ရဲ့အစ်ကို၊ အစ်မတွေကို တွေ့ချင်မြင်ချင်တာသက်သက်ပါ။”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“မင်းဒီလိုလွယ်လွယ်ပြောလို့မရဘူး၊ မင်းမှာခိုင်လုံတဲ့
သက်သေပြမှကိုဖြစ်မယ်။”

ဟုပြောလေ၏။

မစံပယ်က

“ကျွန်မမှာ သက်သေပြစရာရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် အမေပြောတဲ့ အကြောင်းတွေတော့ မှတ်မိနေပါ
တယ်၊ အစ်ကိုတို့မောင်နှမကို သူထိန်းခဲ့စဉ်က သိပ်ပျော်ဖို့
ကောင်းတယ်တဲ့၊ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ
ငယ်ငယ်တုန်းက သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခေါင်းကွဲခဲ့
သေးတယ်တဲ့၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မမမှတ်မိဘူး။”

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်းညိတ်၍

“သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာငါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်ကဆက်လက်၍

“မန္တလေးဈေးချိုကို သွားတုန်းက အစ်မလေးဟာ မိသားစုနဲ့လူစုကွဲသွားလို့တစ်ဈေးလုံးပတ်ပြီးရှာတော့ ရွှေဆိုင် တစ်ဆိုင်ကခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ထားတယ်တဲ့”

ဟုပြောလေရာ စိန်ပိုးတီက

“ဟုတ်တယ်၊ ဈေးချိုမှာတုန်းက ငါပျောက်သွားဖူး တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မစံပယ်က ဆက်လက်၍

“မန္တလေးမှာပဲ အမေကအစ်မကိုမြီးရှည်ဝယ်ကျွေးတော့ မြီးရှည်ဆိုင်မှာ အစ်မအန်တယ်လို့ပြောတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိန်ပိုးတီက ဟုတ်မှန်ကြောင်းခေါင်းညိတ် ပြလေ၏။ မစံပယ်ကဆက်လက်၍

“ပြီးတော့ မန္တလေးမှာပဲ အိမ်တော်ရာတံတားထိပ်က ဆင်ဖြူကြီးနှစ်ကောင်ကို ကိုတင်မောင်က စီးချင်လို့ဆိုပြီး မရ မက ငိုယိုပြီးပူဆာခဲ့တယ်တဲ့”

ဝေတာနာတာပေ

ဟုဆိုလိုက်၏။ မောင်တင်မောင်က သက်ပြင်းချ၍

“အဲဒီတုန်းက ငါ့အသက်သိပ်ငယ်သေးတော့ ဆင်ဖြူ

ကြီးနှစ်ကောင်ကို စီးလို့ရတယ်လို့ထင်မြင်နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မစံပယ်ကဆက်လက်၍

“အဲဒီတုန်းက မြန်မာပြည်အရပ်တော်တော်များများကို ခရီးထွက်ခဲ့တယ်၊ အင်းလေးကန်ကိုရောက်တော့ ကိုအောင်ဒင် က အင်းသားတွေ ခြေထောက်နဲ့လှေလှော်တာကို အတုခိုးပြီး လှော်ကြည့်တာ ရေထဲပြုတ်ကျတယ်တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ရေတိမ် တဲ့နေရာမှာဖြစ်လို့ ကံကောင်းသွားတယ်ဆိုပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

မစံပယ်က သက်ပြင်းချ၍

“မိုးကုတ်မှာတုန်းက အစ်မ စိန်ပိုးတီ သူများအိမ်ကို သွားလည်ပြီးတော့ ခွေးကိုကံခံရတယ်တဲ့၊ ခွေးကိုကံတဲ့ဒဏ်ရာ ခြေသလုံးမှာ အခုထိရှိသေးတယ်တဲ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ စိန်ပိုးတီက ခေါင်းညိတ်၍

ဝေတာနာတာပေ

“ဟုတ်တယ်၊ ခြေသလုံးကအမာရွတ်က ဒီနေ့အထိ မပျောက်သေးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်က

“နောက်တော့ အစ်ကိုကိုတင်မောင် ကင်းကိုက်ခံရ သေးတယ်၊ ခြေဖမ်းကြီးတစ်ခုလုံး ယောင်နေလို့ အမေကိုယ် တိုင် ကုလားဆရာဝန်ကြီးဆီကို ပွေ့ချီပြီးသွားပြခဲ့ရတယ်တဲ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုတင်မောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ခြေဖမ်းမှာ မီးစနဲ့အထိုးခံရသလိုပဲ”

ဟုထောက်ခံလေ၏။

မစံပယ်က ဆက်လက်၍

“အစ်ကို ကိုအောင်ဒင်ကတော့ မိုးကုတ်မှာလာကတဲ့ စိန်အောင်မင်းဇာတ်အဖွဲ့က လူရွှင်တော်တွေကိုကြည့်ပြီး ပျော် တယ်ဆိုပြီး ဇာတ်အဖွဲ့ပြန်တော့ အနောက်ကလိုက်မယ်ဆိုပြီး အိမ်က တိတ်တိတ်လေးထွက်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ကို အောင်ဒင် (၁၃)နှစ်သားအရွယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ အစ်ကိုအဖေ က စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ မိုးကုတ်မာဒင်သားက ဇာတ်ထဲလိုက်ပြီး

ဖက်ခွက်စားလုပ်ဦးဆိုပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ရိုက်တယ်တဲ့”

ဟုပြောလေရာ ကိုအောင်ဒင်က ရယ်မော၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဇာတ်အဖွဲ့ကလူရွှင် တော်ကြီးတွေကိုကြည့်ပြီး သိပ်ပျော်တယ်၊ သူတို့နဲ့လိုက်ရင် ပျော်ရမှာပဲဆိုပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်က မောင်နှမသုံးယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍

“ဪ...ကျွန်မမှာ အစ်ကိုတို့ကိုပြဖို့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပါတယ်၊ ဟောဒီမှာပါ”

ဟုဆိုကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကိုထုတ် ပြလေ၏။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဓာတ်ပုံကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုလိုက်၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် သူတို့သုံးယောက်၏ ကလေးအရွယ်ကပုံကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့၏နံဘေး၌ ချောမော လှပသော ကလေးထိန်းမိန်းမကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မစံပယ်က သက်ပြင်းချ၍

၁၁၆ မင်းမြတ်သူရ

“အဲဒီဓာတ်ပုံက အမေပေးခဲ့တာပါ။ အဖေနေ့ပတ်သက်တာတွေကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်မြင်ရင်စိတ်မချမ်းသာလို့ အမေအားလုံးဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မမှာ ဒီဓာတ်ပုံကလွဲလို့ သက်သေပြစရာ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို မယုံဘူး၊ မောင်နှမလို့ အသိအမှတ်မပြုဘူးဆိုရင် ကျွန်မဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ငါတို့မိသားစုမှာ ညီမလေးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါ်လာတယ်ဆိုတော့ ငါတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းပြောတဲ့စကားတွေက ယုံချင်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ကို အချိန်ပေးစေချင်တယ်၊ ဒါနဲ့အခု မင်းဘယ်မှာတည်းနေသလဲ”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်က

“ဘောက်ထော်ဘက်က သီလရှင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာတည်းပါတယ်၊ ကျောင်းက သီလရှင်ဆရာကြီးက အဖေရဲ့ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေပါ”

စေတနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၁၇

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင် သီလရှင်ကျောင်းမှာပဲ မင်းပြန်ပြီးတည်းခိုနေလိုက်ပါ၊ မင်းကိုငါတို့ပြန်ပြီးသက်သွယ်ပါ့မယ်၊ သီလရှင်ကျောင်းကို ငါတို့အိမ်ကကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်သည် မောင်နှမသုံးယောက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မစံပယ်ဆိုသောမိန်းကလေးသည် ဝင်ဒါမီယာအိမ်ကြီးမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မစံပယ်ထွက်ခွာသွားသောအခါ စိန်ပိုးတီက

“ကျွန်မတို့ ညီမလေးတစ်ယောက်ကောက်ရပြီလို့ထင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က လက်ကာပြ၍

“ဒီမိန်းကလေးကို ငါလုံးဝမယုံဘူး၊ သူ့ကို ငါတို့အမွေတွေ ခွဲမပေးနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

စေတနာစာပေ

စိန်ပိုးတီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူ့ အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငယ်ငယ်က ကျွန်မတို့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘယ်လိုသိနေနိုင်မှာလဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က လက်ကာပြ၍

“ငါတို့ငယ်ငယ်က အိမ်စေတွေ အများကြီးထားခဲ့တာပဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း အိမ်မှာလုပ်သွားတဲ့ အိမ်စေတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ငါတို့အကြောင်းတွေကို အိမ်စေတွေက တစ်ဆင့် သိနိုင်တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

စိန်ပိုးတီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒါဆိုရင် သူက ကျွန်မတို့ကို အယုံသွင်းဖို့အတွက် အိမ်စေတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ကြံတာပေါ့ဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က သက်ပြင်းချ၍

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ရိုးသားပုံရတယ်၊ ငွေမလိုချင်ဘူး လို့လဲပြတ်ပြတ်သားသားပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေခန်းပေါင်း

များစွာနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စမှာ လွယ်လွယ်ကူကူ ယုံကြည်လို့ မရဘူး၊ ငါတို့သူ့ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆက်ပြီးစစ်ဆေးရမယ်၊ ဒီကိစ္စကို အဖေရဲ့ဝတ်လုံဦးသောင်းကိုလဲ အသိပေးရမယ်၊ ဦးသောင်းကိုခေါ်ပြီးပြောရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

သူတို့မောင်နှမများ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဝတ်လုံဦးသောင်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်၏။

မကြာမီ ဝတ်လုံဦးသောင်းနှင့်တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ဘဦးတို့ရောက်ရှိလာ၏။

၎င်းတို့ဧည့်ခန်း၌ထိုင်သည်နှင့် မောင်နှမသုံးယောက်က မစံပယ်အကြောင်းကို ကတိုက်ကရိုက်ပြောပြလိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့ရဲ့အဖေတူ အမေကွဲ နှမ မစံပယ်ဆိုတာ ပေါ်လာပြီပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်တင်မောင် နှာခေါင်းရှုံ့၍

“သူ့ကို ကျွပ်တို့လုံးဝမယုံဘူး၊ လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ”

ပဲထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေကို ပြောပြနိုင်တာရယ်၊ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံပြနိုင်တာရယ်ပဲရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို အိမ်စေတွေဆီက တစ်ဆင့်သူ့စုံစမ်းလို့ ရနိုင်တာပဲ၊ ဓာတ်ပုံဆိုတာကလဲ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်စေတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်လှရင်ရဲ့ဓာတ်ပုံအစစ်အမှန်ဆိုတာ ပြောရခက်တယ်၊ သူဟာ လူလိမ်မတစ်ယောက်ဆိုတာ ပေါ်လွင်အောင် သက်သေပြဖို့လိုနေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ဝတ်လုံဦးသောင်းကို ကြည့်ပြီး

“မစံပယ်ဟာ ကလေးထိန်းဒေါ်လှရင်ရဲ့ သမီး အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုပါစို့၊ မစံပယ်ရဲ့အမေ ဒေါ်လှရင်နဲ့ ကျုပ်တို့အဖေ လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အမွေပေးစရာလိုလိုလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“မစံပယ်ဟာ မိုးကုတ်သူဌေးရဲ့သမီး စစ်မှန်ကြောင်း

ပြနိုင်ရင် ဥပဒေအရ အမွေတွေကို ခွဲပေးရမှာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး၏မျက်နှာမသာမယာဖြစ်သွားလေ၏။

စိန်ပိုးတိက ဝတ်လုံဦးသောင်းကို အားကိုးဟန်ဖြင့်

“ဒီကိစ္စကို သတင်းစာသမားတွေ သိသွားလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ သူတို့သိသွားရင် မိုးကုတ်သူဌေးဦးမာဒင်ရဲ့ အရှုပ်တွေ ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါတော့ စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့အစွမ်းကုန် ဖုံးဖိထားပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မောင်တင်မောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မစံပယ်ဆိုတဲ့မိန်းမက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များပုံရတယ်၊ ဒီကောင်မမှာ ကြံရာပါတွေရှိဦးမှာ သေချာတယ်၊ တို့မောင်နှမတွေ ဘယ်လိုရန်သူမျိုးနဲ့ ကြုံရဦးမလဲမသိဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“မစ်ပယ်ဟာ အမွေတွေရဖို့အတွက် တရားတဘောင်
တော့ လုပ်မယ်မထင်ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်၏။

စိန်ပိုးတိက သက်ပြင်းချ၍

“သူ့ကိုလျှော့တွက်လို့မရဘူး၊ သူ့ကို စုံစမ်းပေးဖို့ ပုလိပ်
ကို အကူအညီတောင်းရင် မရနိုင်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါက ပုလိပ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ကလေးမ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်၍နားထောင်နေသော ဝတ်လုံ
ဦးသောင်း၏တပည့် မောင်ဘဦးက ပေါင်ကိုလက်ဖြင့်ပုတ်၍

“ဟုတ်ပြီ၊ အလွတ်စုံထောက်ကို ငှားပြီးစုံစမ်းရင် ရနိုင်
တာပေါ့၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဂျာမဒါမင်းထင်ဆိုတာရှိတယ်၊ ဒီကိစ္စ
မျိုးကို သူကောင်းကောင်းဆောင်ရွက်နိုင်မှာသေချာတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က လက်ကာပြ၍

“အလွတ်စုံထောက်ဆိုရင်တော့ ဂျာမဒါမင်းထင် မလို
ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း စုံထောက်ကိုလှမ်း
ဆိုတာရှိတယ်၊ သူက အရင်တုန်းက စီအိုင်ဒီက စုံထောက်
တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကိုပဲ အလုပ်အပ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းရင်ကောင်း
မယ်၊ ကဲ...အားလုံးသဘောတူရင် စုံထောက်ကိုလှမ်းကို ဆက်
သွယ်လိုက်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံးက သဘော
တူကြောင်းပြောဆိုလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“အလွတ်စုံထောက်ငှားပြီး စုံစမ်းတာ ကျုပ်နဲ့ဆိုင်တဲ့
ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ဆိုင်တာက ဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံ
ခွင့်ရှိတဲ့သူကို ခွဲဝေပေးဖို့ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ မောင်နှမသုံးယောက်သည် တိုကျိုစား
တော်ဆက်၌ အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမိုးကို တွေ့ဆုံလေ၏။
အလွတ်စုံထောက် ကိုလှမိုးသည် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူဖလံ
လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပြင်ပပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်၍ အထင်
ကြီးစရာ မရှိချေ။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ကိုလှမိုးကို တိုတို
ရှင်းရှင်းပင် ပြောဆိုလေ၏။

“ကျုပ်တို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်း
ကို စုံစမ်းချင်တယ်။ သူက ကျုပ်တို့ရဲ့အဖေတူ အမေကွဲနှမဆို

ပြီး ကျုပ်တို့အမွေတွေကို ခွဲဝေဖို့ကြိုးစားနေတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်တင်အောင်က ဝင်၍

“သူ့ကို စုံစမ်းဖို့ ဘယ်လောက်ပဲကုန်ကုန် ရအောင်
စုံစမ်းပေးပါ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်လေးပြီးနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ် သူ
နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေလိုချင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“သူနဲ့ပတ်သက်တာဆိုလို့ မစံပယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲသိ
တယ်။ သူ့အမေက ကျုပ်တို့ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ထိန်းပေးခဲ့
တဲ့ ကလေးထိန်းဒေါ်လှရင်တဲ့၊ ဒေါ်လှရင်ဟာ မစံပယ်ကို
လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ပုသိမ်ဆေးရုံမှာ မွေးခဲ့
တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

အလွတ်စုံထောက် ကိုလှမိုးက

“ဒေါ်လှရင် ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ကိုတင်မောင်က ဝင်ရောက်၍

“ဒေါ်လှရင် သေပြီ၊ ဒေါ်လှရင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ကျုပ်တို့အဖေနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်ခဲ့ တယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ဝန်နဲ့လွယ်ပြီး မိုးကုတ် ကထွက်သွားတယ်၊ ဒီနေ့အထိ သူနဲ့အဆက်အသွယ်မရှိခဲ့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ စုံထောက်ကိုလှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ နှမဆိုတာ လက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စိန်ပိုးတို့က ဝင်ရောက်၍

“လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ညီ မလေးအစစ်အမှန်လဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ငှားတာ က မစံပယ်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ညီမအရင်းလား၊ လူလိမ်တစ် ယောက်လားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စ က အရေးကြီးတယ်ဆိုတော့ စုံစမ်းစစ်ဆေးတဲ့အလုပ်ကို မနက် ဖြန်ပဲ စလုပ်တော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမိုးသည် အရည်အချင်းရှိသော စုံထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူ၏စုံထောက်ပုံများကို ပြန်လည်ပြောပြလေ၏။

သူသည် ပုသိမ်ဆေးရုံသို့သွားပြီး ဆေးရုံ၏လူနာမှတ်တမ်းဌာနသို့သွားကာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအမျိုးသမီးကြီးနှင့်သွားရောက် တွေ့ဆုံလေ၏။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးအမျိုးသမီးကြီးသည် အသက် ၆၀ ပြည့်လွန်းပါးဖြစ်နေပြီး သဘောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

စုံထောက်ကိုလှမိုးသည် ကြီးကြပ်ရေးမှူးအမျိုးသမီးကြီးနှင့်တွေ့ဆုံသည်နှင့် မိုးကုတ်သူဌေး ဦးမာဒင်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူ ဒေါ်လှရင်တို့၏ ဆွတ်ပျံကြည်နူးဖွယ်အချစ် ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလိုက်၏။

ထိုအချစ်ဇာတ်လမ်း၌ အဓိကဇာတ်ကောင်အဖြစ်ပါဝင်သော မိုးကုတ်သူဌေးဦးမာဒင်၏ မယားကြီးဒေါ်နန်းယု မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားခြင်းလဲ ပါရှိ၏။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးအမျိုးသမီးကြီးသည် ကိုလှမိုးပြောပြသော ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်နားထောင်၍

“ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ဇာတ်လမ်းလေးပဲ၊ မိုးကုတ်သူဌေး ဦးမာဒင်ကိုလဲ ကျွန်မကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဆေးရုံကို ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကဘာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“မိုးကုတ်က ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဒေါ်လှရင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က မစ်ပယ်ဆိုတဲ့ သမီးလေးကို ဒီဆေးရုံမှာ

၁၃၀ မင်းမြတ်သူရ

မွေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအထောက်အထားကို လာရှာတာပါ။”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကြီးကြပ်ရေးမှူး အမျိုးသမီးကြီးက အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“အဲဒီအထောက်အထားရရင် ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးတွေရမှာလဲ”

ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမိုးက

“အထောက်အထားတွေရရင် မစံပယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ သိန်းပေါင်းရာချီတဲ့ အမွေတွေကိုရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုလှမိုး၏ စကားမဆုံးမီ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအမျိုးသမီးကြီးသည် ဗီရိယံရှိ ဖိုင်တွဲဟောင်းများကို ကမန်းကတန်းထုတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်လှရင်သည် အမှန်တကယ် ကလေးမွေးဖွားခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားကို ရလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၃၁

ကြီးကြပ်ရေးမှူး အမျိုးသမီးကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဒါဆိုရင် မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး အမွေတွေရပြီပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုလှမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“နီးနေပါပြီဗျာ၊ အထောက်အထားလေးနည်းနည်းပဲလိုပါတော့တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဝေတနာစာပေ

အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမိုး၏ စကားကို မောင်နှမသုံး
ယောက်စလုံး ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ပြီး နားထောင်နေလေ၏။
ထောင်မှူးအောင်ဒင်က အလွတ်စုံထောက်၏စကားကို
သဘောမကျဟန်ဖြင့်

“ပုသိမ်ဆေးရုံမှာ ကလေးမွေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အထောက်
အထားလေးရရှိနဲ့ မစံပယ်ဆိုတဲ့မိန်းမကို ကျုပ်တို့က အမွေသိန်း
ပေါင်းများစွာ ခွဲဝေပေးရမှာလား”

ဟုပြောလေ၏။

တောနာတာပေ

ကိုတင်မောင်ကလည်း မကျေမချမ်းဖြင့်

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ပုသိမ်ဆေးရုံမှာ မွေးတဲ့မစံပယ်
ဆိုတာ တစ်ယောက်၊ ငါတို့ကို လာလိမ်တဲ့ မစံပယ်ဆိုတာ
တစ်ယောက် ရှိနိုင်တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ စိန်ပိုးတီကလည်း သဘောတူဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ စုံထောက်ကြီးရဲ့သက်သေအထောက်
အထားက မခိုင်လုံသေးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမိုးက မောင်နှမသုံးယောက်ကို
ကြည့်၍

“ကျုပ်စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ ဒီလောက်
နဲ့ ခင်ဗျားတို့အမွေတွေ ခွဲပေးလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့
မောင်နှမတွေ ကံကောင်းလို့ မစံပယ်ရဲ့အထောက်အထားကို
တိတိကျကျရခဲ့တာဗျ၊ ကျုပ် ပုသိမ်ဆေးရုံရဲ့ မှတ်တမ်းမှာ
ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်လှရင်ရဲ့ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်ကိုတွေ့
ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်လှရင်ဟာ ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်

တောနာတာပေ

မြောင်းရပ်ကွက်က ဟင်္သာတစိန်စိန် ဆေးလိပ်ခုံမှာ အလုပ် လုပ်နေတယ်လို့သိရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောက်မြောင်းက ဟင်္သာတစိန်စိန် ဆေးလိပ်ခုံကို ရောက်တော့ ဆေးလိပ်ခုံက ဒီနေ့အထိ ရှိနေဆဲပဲဗျ။ ဆေးလိပ်ခုံက ဒေါ်စိန်စိန်ဆိုတဲ့အတွား ကြီးကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ဒေါ်လှရင်ဟာ ဆေးလိပ်ခုံမှာ နှစ် ပေါင်းအတော်ကြာကြာ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်လို့သိရတယ်။ မစံပယ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးလိပ်သမများရဲ့လက်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ တယ်ဆိုတယ်။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မစံပယ်ဟာ အစစ် အမှန်ဆိုတာတဖြည်းဖြည်း သေချာလာပြီ။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“ဒီလောက်နဲ့ မစံပယ်ကို ကျုပ်တို့ညီမဆိုပြီး အသိ အမှတ်မပြုနိုင်ဘူး၊ အမွေပစ္စည်းတွေက သိန်းရာနဲ့ချီပြီးတန် တယ်၊ မစံပယ်နဲ့ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်ပေါင်းပြီး လိမ်ရင် ရနိုင် တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်တင်မောင်ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အဖေရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေက လွယ်လွယ်လေး ရလာတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ စုံထောက် ကိုလှမိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ မောင်နှမတွေရဲ့ မှတ်ချက်တွေကို နောက်မှပြောကြပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၇)နှစ်လောက်က မစံပယ်က ကျောင်မြောင်းရပ်ကွက်က ကျောင်းမှာ တက်ခဲ့ပြီး ရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက်မှာ အသင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လဲ ကျောက်မြောင်း ရပ်ကွက်၊ စာကြည့်တိုက်ကိုသွားပြီး မစံပယ်ရဲ့ သဲလွန်စကို ရှာတော့ အလွန်ကံကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုကို သွားတွေ့တယ်၊ ရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက်ရဲ့ အသင်းဝင်စာရင်းစာအုပ်မှာ အသင်း ဝင်တိုင်းက လက်မှတ်ကိုထိုးရတယ်၊ အဲဒီလက်မှတ်ကို ကျုပ်ရ အောင်ယူခဲ့တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က လက်ဖျစ်တီး၍

“ကျုပ်သိပြီ ရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက်အသင်းဝင်ကတ်မှာ ပါတဲ့ လက်မှတ်နဲ့ မစံပယ်ရဲ့လက်မှတ်ကို ကျုပ်တို့တိုက်ကြည့်

မယ်၊ လက်မှတ်ထိုးတာ ပုံစံချင်းတူနေရင် မစံပယ်က ကျုပ်တို့
ရဲ့ ညီမအစစ်အမှန်ပဲပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ အလွတ်စုံထောက် ကိုလှမိုးက ခေါင်း
ညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်က မစံပယ်နဲ့ ပူးပေါင်း
ပြီး လိမ်ညာလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက်
အသင်းဝင်ကတ်မှာပါတဲ့ လက်မှတ်ကိုတော့လိမ်ညာလို့ မရ
ဘူး၊ ဒါဟာအစစ်အမှန်ပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်တင်မောင်က မျက်မှောင်
ကြုတ်၍

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မစံပယ်ဆိုတဲ့ နာမည်က လက်
မှတ်ထိုးဖို့ခက်ခဲတဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူး၊ သူ ရမ်းသမ်းထိုးပြီး
တူသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏၊ ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက်
ကိုလှမိုးက သူ၏အိတ်ထဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူ၍

“ဟောဒီမှာကြည့် မစံပယ်ရဲ့ လက်မှတ်ထိုးပုံကအတော်

ဆန်းတယ်၊ လူတကာ လက်မှတ်ထိုးသလို အလွယ်တကူ
ကိုယ်နာမည် အတိုကောက်ရေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို
လက်မှတ်မျိုး ကိုဘယ်သူမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူအောင်မထိုး
နိုင်ပါဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်၏ လက်မှတ်ကို ကြည့်၍
မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး လက်ခံသွားလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလက်မှတ်ကို တူအောင်ထိုးနိုင်တယ်
ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ သံသယမရှိတော့ပါဘူး၊ သူဟာ ကျုပ်တို့
ညီမ မစံပယ်အစစ်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်ကို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသော
မောင်တင်မောင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လက်မှတ်တူရင်တော့ ကျုပ်တို့ညီမလို့
အသိအမှတ်ပြုရမှာပဲ”

ဟုဝန်ခံလေ၏။ စိန်ပိုးတီကိုယ်တိုင်ကလည်း အစ်ကို
နှစ်ယောက်နှင့်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်လေ၏။

ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက် လှမိုးက

“ကောင်းပြီး ခင်ဗျားတို့အားလုံးသဘောတူပြီးဆိုရင်
တော့ မစံပယ်ကို မနက်ဖြန် လူအားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ လက်မှတ်ရေး
ထိုးခိုင်းပြီး မစံပယ်ဟုတ်မဟုတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ်”
ဟုပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မစံပယ်သည်
ဝင်ဒါမီယာခွဲကြီးသို့ သူမ၏ လွယ်အိတ်စုတ်ကလေးကို
လွယ်၍ရောက်ရှိလေ၏။ မစံပယ်က မောင်နှမသုံးယောက်ကို
မြင်သောအခါ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားဖြင့်

“ကျွန်မပြန်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်
လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ သူတို့အားလုံး မစံပယ်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်
ကြည့်နေစဉ် မစံပယ်က

“ကျွန်မဒီအိမ်ကို ရောက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး အားလုံးရဲ့ သံသယမျက်လုံးနဲ့ အကြည်ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မပိုက်ဆံမက်လို့ လာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာပါ။ အို...ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ရှင်၊ ရှင်းမပြချင်တော့ပါဘူး။”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စိန်ပိုးတီက မစံပယ်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ခဏနေပါဦး ညီမရယ်၊ ညီမက အစ်မတို့ရဲ့ ညီအစ်မ ဆိုတာသက်သေပြဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုရှိပါတယ်။”

ဟုဆိုလိုက်၏။ စိန်ပိုးတီ၏ စကားကြောင့် မစံပယ်သည် အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ညီအစ်မအဖြစ်သက်သေပြဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအခွင့်အရေးလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က စာရွက်ဖြူတစ်ရွက်နှင့် ခဲတံကို ထုတ်၍

“ဟောဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ညီမထိုးနေကျ လက်မှတ်လေးကို ထိုးပြရုံပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်၏ စကားကြောင့် မစံပယ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားနေရာမှ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဟင့်အင်း ကျွန်မထိုးမပေးနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်နှမ၏ မျက်နှာများတင်းမာသွားကြလေ၏။ မောင်တင်မောင်က မစံပယ်ကို မသင်္ကာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဪ... နောက်ဆုံးတော့ မင်းရဲ့ ဘီလူးရင်ပေါ် လာပြီပေါ့၊ မင်းဟာလူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစံပယ်က စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့်

“ထင်ချင်သလိုထင်ပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မက အစ်ကိုတို့ ရှေ့မှာ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်လို အမျိုးမျိုးစစ်ဆေးခံနေတာ ကျွန်မ စိတ်ကုန်နေပြီ၊ ကျွန်မပိုက်ဆံမက်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စိန်ပိုးတီက မစံပယ်၏ လက်မောင်းကို ညင်သာစွာဆုပ်ကိုင်၍

၁၄၂ မင်းမြတ်သူရ

“အစ်မတို့ရင်ထဲမှာမရှင်းမလင်းဖြစ်နေတဲ့ ~သယံစိတ်ကို နားလည်ပေးပါ။ ညီမက အစ်မတို့ညီအစ်မအရင်းဆိုတာ သေချာရင် အစ်မတို့အားလုံး ညီမလေးကို ဝိုင်းပြီးချစ်ကြမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မစံပယ်သည် စိန်ပိုးတီ၏ စကားကြောင့် သူမစိတ်ပြောင်းလဲသွားပုံရပြီး

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်မလက်မှတ်ထိုးပါမယ်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ အစ်ကိုတို့ ကျွန်မကို အသိအမှတ်မပြုရင်လဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံး အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြလေ၏။

ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက် ကိုလှမိုးက စားပွဲပေါ်၌ စာရွက်ဖြူတစ်ရွက်ကို တင်လိုက်ပြီး မစံပယ်ကိုခေါ်ကာ

“ဟောဒီစာရွက်မှာ မစံပယ်ရဲ့ထိုးမြဲလက်မှတ်ကို ထိုးပြပါ။ ဘာမှမပူနဲ့ ကိုယ်ရဲ့ထိုးနေကျ လက်မှတ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုးပြရုံပါပဲ”

ဝေတာနာတာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၄၃

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်သည် စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မောင်နှမသုံးယောက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စားပွဲအနီးရှိ ကုလားထိုင်၌ ခေါင်းချင်ဆိုင်ကြည့်၏။

မစံပယ်က ခဲတံကို ဆုပ်ကိုင်၍ စာရွက်ဖြူပေါ်တွင် သူမ၏လက်မှတ်ကို ထိုးလိုက်၏။ အလွတ်စုံထောက် ကိုလှမိုးက မစံပယ်၏ လက်မှတ်ကို ကြည့်၍ မျက်နှာဝင်းထိန်သွားပြီး

“ဟာ...တစ်ထေရာတည်းပဲ။ လက်မှတ်က ခွဲမရအောင်တူနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးစစ်ကြည့်ကြ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး မစံပယ်၏ လက်မှတ်ကို အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လက်ခံလိုက်၏။

စိန်ပိုးတီက ဝမ်းသာအားရဖြင့် မစံပယ်၏ ပခုံးဖက်ကာ

“ညီမက အစ်မတို့ရဲ့ ညီမလေးဆိုတာသေချာသွားပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကလည်း

“မယုံနိုင်စရာပဲကွာ၊ ငါတို့မောင်နှမတွေ နှစ်တွေဒီ

ဝေတာနာတာပေ

၁၄၄ မင်းပြတ်သူရ

လောက်ကြာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတယ်။ ငါဝမ်းသာတယ်”

ဟုလှိုက်လှဲသော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ မောင်တင်မောင်ကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ကံကောင်းလို့ ငါတို့မောင်နှမတွေပြန်ဆုံရတာ၊ မင်းကို ငါတို့ညီမလို့ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါပြီ၊ ညီမကို အစ်ကိုတို့က စိတ်ညစ်အောင် လုပ်မိတာခွင့်လွတ်ပါ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ မစံပယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမတို့မောင်နှမတွေ ပြန်ဆုံရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ စိန်ဝိုးတီက မစံပယ်၏ ပခုံးကို ဖက်၍

“ညီမလေး သီလရှင်ကျောင်းကို ပြန်မနေနဲ့တော့၊ အစ်မတို့အိမ်မှာပဲ ပြောင်းနေလိုက်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်က မောင်နှမများ၏ မျက်နှာကို

တောနာတပေ

အားရဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မဘဝမှာ အလိုလိုအားတွေ ရှိသွားသလိုခံစားရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“ငါတို့မောင်နှမတွေ ပြန်ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဒီနေ့ညနေရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းက တိုကျူဟိုတယ်မှာ ငါတို့မောင်နှမတွေ ညစာစားကြမယ်”

ဟုစိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်နှမသုံးယောက်သည် အလွတ်စုံထောက်ကိုလှမ်း၏ အရည်အချင်းကို ချီးမွမ်း၍ ၎င်းရသင့်သော အခကြေးငွေ ထက်ပိုမို၍ပင် ပေးဆပ်လိုက်လေ၏။

စိန်ဝိုးတီသည် မစံပယ်အား အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်အခန်း၌ နေရာချပေးလေ၏။ ထို့နောက် မစံပယ်၏ အခန်းထဲသို့ဝင်၍ စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။ ထို့နေ့ညနေသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့အားလုံး ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းရှိ တိုကျူဟိုတယ်၌ ညစာစားသောက်ကြလေ၏။

တောနာတပေ

၁၄၆ မင်းသိင်္ခာ

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မစံပယ်သည် အနားယူရန်အတွက်
သူ၏ အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ မောင်နှမသုံးယောက်
သည် အိမ်ကြီးအောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းထဲ၌ အနာဂတ်အိပ်မက်
များ အကြောင်းကို တစ်လှည့်စီ ပြောရင်း စိတ်အားတက်ကြွ
နေ၏။

ခဏကြာလျှင် ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည်

“ကဲ ငါလဲပင်ပန်းပြီ အပေါ်ထပ်မှာ အနားယူလိုက်
ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ အပေါ်ထပ်
သို့ရောက်သောအခါ ကျယ်ဝန်းသောဝရံတံကြီး၌ လေညင်း
ခံနေသော မစံပယ်ကို တွေ့ရ၏။

လပြည့်ညဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာ
ကောက်ကြောင်းကို ထင်ရှားစွာမြင်တွေ့ရ၏။

မစံပယ်သည် အနောက်သို့ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ကြည့်
လိုက်ပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ရှင်ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

ဝေတာနာစာပေ

စာအုပ်ပြန်ဆိုသူ: ၁၄၇

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်း
ညိတ်ပြု၍

“မင်းသိပ်တော်တယ် မမြဲသူ၊ တို့အကြံအောင်မြင်သွား
ပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောဆိုလေတော့၏။

BURMESE
CLASSIC

ဝေတာနာစာပေ

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် သိန်းထောင်ရာချီအောင် တန်ဖိုးရှိသည့် ကစားပွဲကြီး တစ်ခုလုံးကို အောင်မြင်စွာ စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ အောင်မြင်မှုကြီးသည် အလွန်တန်ဖိုးရှိသော အောင်မြင်မှုဖြစ်သဖြင့် မောင်နှမများထဲတွင် အကြွယ်ဝဆုံး လူဖြစ်ရန် သေချာသွားလေ၏။

ဖခင် ဦးမာဒင်၏ အမွေများကို ရရှိစေရန်အကြီးကျယ်ဆုံးရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ရပ်ကို သူကျူးလွန်ခဲ့၏။ အမှန် စစ်စစ် ထောင်မှူးဘဝ၌သူ မပျော်ပိုက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာ

စေတနာတပေ

ခဲ့ချေပြီ။

ငယ်စဉ်က ဖခင်ကို ဆန့်ကျင်လိုသဖြင့် ကောလိပ်ကျောင်းမတက်ဘဲ ၁၀တန်းအောင်သည်နှင့် အစိုးရအမှုထမ်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် နှစ်အတန်ကြာသောအခါ ထောင်မှူးအလုပ်ကိုသူ မပျော်ပိုက်ဘဲ အလွန်ငြီးငွေ့လာမိ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် သရက်မြို့တွင် နေထိုင်စဉ်က မနှင်းဆီဆိုသော မိန်းမလှလေးတစ်ဦးနှင့် ဆုံဆည်းခွင့်ကြုံခဲ့၏။ မနှင်းဆီသည် ထောင်မှူးကို အပျော်သဘောဖြင့်တွဲခဲ့၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကမူ အလွန်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးကို အစွဲကြီး စွဲခဲ့၏။ မနှင်းဆီနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ သို့သော် လက်တွေ့ဘဝတွင် မနှင်းဆီသည် စက်သူဌေး တစ်ဦးကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ရင်ကွဲမတတ်ခံစားရပြီး မနှင်းဆီကို မြို့ပြင်သို့ ချိန်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် မနှင်းဆီ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဒေါသတကြီးလှုပ်ယမ်းကာ

စေတနာတပေ

“မင်းငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အပျော်သဘောမျိုးထားခဲ့တာလဲ၊ ငါကတော့ မင်းကို ချစ်လိုက်ရတာကွာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မနှင်းဆီက ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ရှင်စိတ်ကို ထိန်းပါဦး၊ ရှင်နဲ့နေရတာ ကျွန်မပျော်ပါတယ်၊ စက်သူဌေး ကိုတိတ်ဝှမ်းကိုလဲ ကျွန်မမကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ အားကိုးစရာမကောင်းဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မိဘတွေကလဲ သဘောမကျဘူး၊ သူဌေးကိုတိတ်ဝှမ်းက ရှင့်ထက် ပိုက်ဆံပိုရှိတယ်၊ ကျွန်မ ဘဝကို ပိုပြီးလုံခြုံမှုပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် လွန်စွာ မချီမခံသာ ဖြစ်သွားပြီးနောက်

“မင်းငါ့ကို အထင်သေးတာပဲ မနှင်းဆီ၊ တကယ်တော့ ငါဟာ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်ရဲ့သားကွ၊ မင်းတို့ အထင်ကြီးတဲ့ စက်သူဌေးထက် ငါအများကြီး ပိုပြီးချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မနှင်းဆီက ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို ယုံကြည်ဟန်မရှိဘဲ

“ရှင်က မိုးကုတ်သူဌေးကြီးရဲ့ သားသာဆိုတယ်၊ အနေအထိုင်က စုတ်ချာလိုက်တာ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ၊ ကျွန်မကတော့ သေချာတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်တော့မယ်၊ ဒီလို လုပ်တာ ရှင်မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ရှင်ကျွန်မကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမှာလဲ”

ဟု ဆိုတာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို စိန်ခေါ်သော အမူအရာဖြင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မနှင်းဆီ၏ ဖွံ့ထွားသော တင်သားများကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍ စက်သူဌေးလက်ထဲသို့ သူမ၏အလှပန်းကို အပ်နှံရမည်လော၊ မိမိကိုယ်တိုင် ခူးဆွတ်ရမည်လောဟု တွေးလိုက်၏။

ထို့နောက်အောင်ဒင်သည် အလှပန်းကို မိမိကိုယ်တိုင် ခူးဆွတ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ သူမကို အနီးရှိ ချုံထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။ မနှင်းဆီက အမေ့ဟု အော်ဟစ်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြိုလဲကျလာ၏။

မနှင်းဆီသည် ထောင်မှူးအောင်ဒင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ညင်သာစွာရုန်းကန်နေလေ၏။ သို့သော် သူမကိုယ်တိုင် ခွန်အား မဲသလိုဖြစ်သဖြင့် သူမ၏အလှပန်းကို ခူးဆွတ်ခြင်းခံလိုက် ရ၏။ အတန်ကြာသောအခါ မနှင်းဆီက ထိုင်ရာမှထထိုင်၍

“ကျွန်မတစ်သက် ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မသွား အောင် ရှင်လုပ်လိုက်တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က သက်ပြင်းချ၍

“မင်းကိုလဲ ငါဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ မနှင်းဆီဆံပင်၌ ငြိတွယ်နေသော သစ်ရွက် ခြောက်များကို ဖယ်ရှားပေးနေမိ၏။

သူမကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးတော့မည်ဆိုသော ခံစားချက် ကြောင့် ရင်ထဲတွင်ပူလောင်နေမိ၏။ ထို့သို့ မနှင်းဆီကို ဆုံးရှုံးရခြင်းမှာ မိမိ၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ကင်းမဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖခင်၏အမွေပစ္စည်းများကို အမြန်ဆုံးရလို သော ဆန္ဒများဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သို့သော် ဖခင်၏ ပစ္စည်းများရရှိရန် အချိန်များစွာကြာ

ဦးမည်၊ ဖခင်သေရန် နှစ်ပေါင်းများစွာစောင့်ဆိုင်းရ ဦးမည်၊ ဖခင်သည် မိမိတို့ မောင်နှမများအပေါ် တကိုယ်ကောင်းဆန် ပြီး ရက်စက်လွန်းသည်ထင်မိ၏။ ငယ်စဉ်က မောင်နှမ သုံးယောက်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ဖခင်ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ သော စကားရှိ၏။

“မင်းတို့သုံးယောက်စလုံးက မင်းအမေအတွက် ငါ့ကို မုန်းနေကြတယ်၊ တကယ်တော့ ငါ့ဘဝကို မင်းတို့နားမလည် ခဲ့ဘူး၊ မင်းတို့အမေ ငါ့ကြောင့်စိတ်ဆင်းရဲရသလို ငါ့လဲစိတ်ထိ ခိုက်ရတယ်၊ အခုတော့ သားသမီးတွေကလဲ ငါ့ကိုမုန်းနေကြ တယ်၊ မင်းတို့ ဘယ်လောက်မုန်းနိုင်မှာလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့် ကြတာပေါ့၊ မင်းတို့ ငါ့ကို တောင်းပန်ခယလာဖို့အတွက် ငါရဲ့ဥစ္စာနေတွေက ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်၊ တစ်နေ့နေ့ မင်းတို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ မှားပါပြီ ဆိုပြီး ငါ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကို ငါ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး စောင့်မျှော်နေမယ်”

ဟုပြောခဲ့လေ၏။ ဖခင်သည် သားသမီးရင်ချာများ

ကိုပင် မာနချင်းပြိုင်၍ ရန်သူများကဲ့သို့ သဘောထားခဲ့၏။

ဤမျှရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဖခင်ထံမှ အမွေများကို ထိုင်၍ စောင့်နေလျှင် မိုက်မဲရာကျတော့မည်၊ ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေးရလျှင် ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် ဖခင်၏ စည်းစိမ်များကို ရအောင် ယူရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏ တပည့်လူယုဝင်းစိုးဆိုသူအား ဖခင်၏မိုးကုတ်အိမ်ကြီး၌ လူယုအဖြစ် လုပ်ကိုင်စေ၏။ ဝင်းစိုးသည် မုဒိန်းမှုဖြင့်ထောင်ကျအကျဉ်းသားဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထောင်မှူး အောင်ဒင်သည် ဝင်းစိုးအား

“မိုးကုတ်အိမ်မှာ လုပ်ရင် မင်းရဲမဲ့လခအပြင် အဲဒီလခရဲ့ နှစ်ဆကိုလဲ ငါကပေးမယ်၊ ငါ့အဖေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မင်းစောင့်ကြည့်ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဝင်းစိုးသည် ဖခင်၏ မိုးကုတ်အိမ်၌ လူယုအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ထောင်မှူး အောင်ဒင်သည် ဝင်းစိုးပို့သော သတင်းများကြောင့် ဖခင်ဦးမာဒင်၏ ခြေလှမ်းများကို ကြိုတင်သိရှိနေ၏။ ထောင်မှူး

အောင်ဒင်သည် ဒုတိယခြေလှမ်းအဖြစ် သရက်ထောင်အတွင်းမှ မိမိစိတ်တိုင်းကျ ရွေးခြယ်ထားသော အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို သူ၏အိမ်၌ ခိုင်းစေလေ၏။

ထောင်တွင်းရှိအကျဉ်းသားများသည် ထောင်မှူးအိမ်၌ အလုပ်လုပ်ရခြင်းကို အလွန်သဘောကျ၏။

ထောင်မှူးအိမ်၌လုပ်ကိုင်ရလျှင် အစားအသောက်ကောင်းများ စားသောက်ရပြီး အခြားသော အခွင့်အရေးမျိုးကို ရရှိနိုင်၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ကိုယ့်အတွက် လိုအပ်လျှင် ခိုင်းစေနိုင်ရန် လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျလာသော အကျဉ်းသား နှစ်ယောက်ကိုရွေး၍ သူ၏အိမ်၌ ခိုင်းစေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအကျဉ်းသား နှစ်ယောက်သည် လွတ်ရန် တစ်နှစ်ခန့်သာ လိုသောအကျဉ်းသားနှစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ထိုအကျဉ်းသားများကို အခွင့်အရေး အမျိုးမျိုးပေးလေ၏။ ထို့သို့ပေးရာ၌ ထောင်မှူးစည်းကမ်းကိုပင်ဖောက်ဖျက်၍ မကောင်းသော မိန်းမများနှင့် တိတ်တဆိတ်ပျော်ပါးစေ၏။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်းသားများသည်

ထောင်မှူးအောင်ဒင်အတွက်အသက်ကိုပင် ပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ အကျဉ်းသားနှစ်ဦးစလုံး လွတ်ရက်စေ၍ထောင်မှလွတ်မြောက်သွားလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ထိုလူနှစ်ဦးကို မိမိအိမ်၌ပင် မွေးမြူထားလေ၏။ ထိုအကျဉ်းသားများကို မိမိ၏ အနာဂတ်စီမံကိန်းများ၌ အသုံးချရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မွေးမြူထားခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် မိုးကုတ်ရှိ မိမိ၏လူယုဝင်းစိုးထံမှ အရေးကြီးသော စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုစာကို ဖတ်ရှုပြီး ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားလေ၏။ စာထဲတွင် ပါရှိသောအကြောင်းအရာမှာ ဖခင်ဦးမာဒင် အရက်မူးပြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော စကားအရ

“ငါ့သားသမီးတွေ တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူး၊ ရိုင်းစိုင်းကြတယ်၊ ငါ့သေရင် အမွေတွေကို ဒင်းတို့ကို တစ်ပြားမှ မရစေရဘူး၊ ငါ့ရဲ့သေတမ်းစာကို သွားပြင်ပြီး ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သမီးလေးကိုပဲ ပေးခဲ့မယ်”

ဟူ၍သာဖြစ်လေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဖခင်၏

အကြံအစည်ကြောင့် လွန်စွာမကျေမချမ်းဖြစ်သွား၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာများအတွက် လောဘဇောကပ်နေသဖြင့် မိဘဟူ၍ မမြင်တော့ဘဲ

“ဒီလူကြီးဟာ၊ အမေ့ကိုလည်းသေအောင် သတ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့တို့မောင်နှမတွေကိုလဲ ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပယ်ထားခဲ့တယ်၊ အခုငါတို့မောင်နှမတွေကို အမွေတစ်ပြားမှ မပေးဘဲ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သမီးကိုပေးမယ်တဲ့၊ ဒီအဘိုးကြီးကို လူ့လောကမှာ အရှင်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ မိုးကုတ်ရှိ လူယုတော် ဝင်းစိုးထံသို့ သံကြိုးရိုက်၍ ဦးမာဒင်ကိုသေချာစွာစောင့်ကြည့်ရန် မှာကြားခဲ့၏။

မကြာမီမိုးကုတ်မှ သံကြိုးစာရောက်ရှိလာပြီး

“လာမည့် စနေနေ့တွင် ဦးမာဒင် ရန်ကုန်သို့ ထွက်မည်”

ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် သူ၏ လက်ပါးစေ့နှစ်ယောက်အားခေါ်၍ သူ၏ ရက်စက်ယုတ်မာသော စီမံကိန်းများကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထို့နောက် လက်ပါးစေ့ ထောင်ထွက်အေးသိန်းနှင့်

ဇော်ခင်အား ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြိုတင်၍ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

လက်ပါးစေ အေးသိန်းသည် တိုကျိုဟိုတယ်၌ တည်းခိုနေသော ဦးမာဒင်ကို အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်ပြီး ဦးမာဒင်သွားလေရာ အနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လေ၏။ အေးသိန်းနှင့် ဇော်ခင်သည် ဦးမာဒင်ကို တစ်ချိန်လုံးစောင့်ကြည့်၍ ထောင်မှူးအောင်ဒင်အား ဖုန်းဆက်၍ အစီရင်ခံနေလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် လောဘဇောကပ်နေ၍ မိဘကျေးဇူးကို သိနားလည်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ ထို့ပြင် ဦးမာဒင်အား အခွင့်အရေးရလျှင် အပြတ်ရှင်းရန် စေခိုင်းလိုက်၏။

အေးသိန်းနှင့်ဇော်ခင်သည် ဦးမာဒင်အနောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး ဦးမာဒင် ရုတ်တရက်ပျောက်သွားသဖြင့် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားလေ၏။

အေးသိန်းသည် ထောင်မှူးအောင်ဒင်အား ဦးမာဒင်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရင်း ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း အစီရင်ခံလိုက်သောအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“မင်းတို့တော်တော်ညံ့တာပဲ၊ ဇော်ခင်ကိုဘုံဘောဟိုတယ်ထဲ မရရအောင်ဝင်ပြီး အဘိုးကြီးကိုရှင်းဖို့ကြိုးစားပေတော့” ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇော်ခင်သည် ဘုံဘောဟိုတယ်ထဲသို့ ခိုးဝင်ပြီး ဦးမာဒင်ပြန်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်လေ၏။

ဇော်ခင်သည် ဦးမာဒင်၏အခန်းထဲတွင် ပုန်းခိုနေပြီး ဦးမာဒင်ပြန်လာသောအခါ ရေချိုးခန်းထဲ၌ တိတ်တဆိတ်စောင့်ကြိုနေပြီး ရေချိုးကန်ထဲသို့ နှစ်၍ သတ်ဖြတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဘုံဘောဟိုတယ်မှ အောင်မြင်စွာထွက်ခွာလာပြီးနောက် သူ၏စီမံကိန်းအောင်မြင်ကြောင်း ဖုန်းဆက်၍ ပြောကြားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“မင်းတော်တယ်၊ ဘောက်ဆူးထပ်ပေးဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ထွက်မဲ့သတင်းစာတွေကို စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

ဟုချီးမွမ်းလိုက်လေတော့၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည်

တတိယခြေလှမ်းအနေဖြင့် သရက်မြို့ပေါ်ရှိ ယောက်ျားပေါင်းစုံ
နှင့် ရှုပ်ပွေနေသော မမြသူ့ဆိုသူကို သွားရောက်စည်းရုံးလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က မမြသူ့ကို ငွေစက္ကူတစ်ထပ်
ထည့်ပေးလိုက်ပြီး

“လူနှစ်ယောက်ကို လှည့်စားဖို့ မင်းဆီက အကူအညီ
ရဖို့လိုတယ်။ အဲဒီအတွက် သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်လို
ဟန်ဆောင်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြသူက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အယောင်ဆောင်ရမယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ
မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စမျိုးကို ကျွန်မ မကျွမ်းကျင်ဘူးရှင်”

ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က လက်ကာပြ၍

“ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းကိုငါ သင်ပေးမှာပါ၊
ဒီလိုဟန်ဆောင်မှုလုပ်ပြီး အောင်မြင်သွားရင် မင်းအတွက် ငွေ
တစ်သိန်းပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြသူသည် ငွေတစ်သိန်းဟူသော

အသံကြောင့် မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားပြီး

“ဘာ...တစ်သိန်းပေးမယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်
လိုဟန်ဆောင်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ မမြသူ့ကို
နေအိမ်သို့ နေ့စဉ်လာရောက်စေပြီး မိမိတို့မိသားစု၏ လျှို့ဝှက်
ချက်များကို သေချာစွာ သင်ပြပေးလေ၏။

မမြသူသည် ဉာဏ်ကောင်းသောမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်
သဖြင့် အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ထောင်မှူးအောင်ဒင်တို့မိသားစု
အကြောင်းကို မှတ်မိသွားလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည်
မမြသူ့ကို စိတ်မချသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် စစ်ဆေးကြည့်
လေရာ မှန်ကန်စွာဖြေဆိုနိုင်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မမြသူ့ကို သေချာစွာ ဇာတ်
တိုက်ပြီးနောက်

“အဓိကမေးခွန်းတွေအတွက်တော့ လေ့ကျင့်ပြီးပြီး၊
အရေးအကြီးဆုံးအချက်တစ်ခုကျန်သေးတယ်၊ အဲဒါကတော့

ရိုးသားမှုပဲ၊ မမြသူဟာ အင်မတန်ရိုးသားပြီး ပိုက်သံကိုမက်မော
မှုမရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ့်မိသားစုကို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချင်တဲ့စိတ်ရှိ
တဲ့သူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သိုးကလေး
လို ဖြူစင်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပုံစံလုပ်ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ မမြသူက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ လူတွေအများကြီးနဲ့ဆက်
ဆံတဲ့အတွေ့ကြုံရှိပါတယ်၊ ကျွန်မကို သူတို့ယုံကြည်သွားစေ
ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က
မမြသူကို စာချုပ်တစ်ခုထိုးပေးပြီး စာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေး
ထိုးခိုင်း၏။

ထိုစာချုပ်မှာ မမြသူရရှိသော အမွေပစ္စည်းများအားလုံး
ကို မိမိအား လွှဲပြောင်းပေးသည်ဆိုသောစာချုပ်ဖြစ်၏။

ထိုစာချုပ်၌ လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ မမြသူအား
စရံငွေအနည်းငယ်ပေးအပ်လိုက်ပြီး

“မင်းကိုပေးမယ့် ငွေတစ်သိန်းကို လုပ်ငန်းအားလုံး

အောင်မြင်တဲ့အခါ ပေးမယ်၊ ငါတို့မောင်နှမတွေ မင်းကို
မစံပယ်လို့ ယုံကြည်ရင်အောင်မြင်ပြီပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မမြသူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါလောက် ငွေရှာရတာ လွယ်တာ
မရှိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မစံပယ်အတုကို ဖန်တီးလိုက်
ပြီးနောက် မိမိ၏မိမိနန်း၌ အရေးပါသော အလွတ်စုံထောက်
လှမိုးနေရာ၌မိမိ၏တပည့် အေးသိန်းကို အသုံးပြုလေ၏။

အေးသိန်းသည် အလွတ်စုံထောက်တစ်ဦးအဖြစ် သရုပ်
ဆောင်ပြီး ပုသိမ်ဆေးရုံနှင့် ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်
ဟင်္သာတစိန်စိန် ဆေးလိပ်ခုံသို့ သွားရောက်ခဲ့၏။

ထို့အပြင် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက် စာကြည့်တိုက်၌
မစံပယ်၏ လက်မှတ်ကို ရရှိလာဟန် လိမ်ညာစေခဲ့၏။

အမှန်စင်စစ် စုံထောက်လှမိုး ဟန်ဆောင်ထားသော
အေးသိန်းယူလာသည့်လက်မှတ်သည် မိန်းမပျိုက်မမြသူ၏

၁၆၄ မင်းမြတ်သူရ

ထိုးမြဲလက်မှတ်အစစ်အမှန်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မမြဲသူသည် သူ၏လက်မှတ်ကို တစ်ပုံ
စံတည်းတူအောင် ရေးထိုးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

မမြဲသူက သူမ၏လက် မှတ်ကို တစ်ပုံစံတည်းတူအောင်
ထိုးပြလိုက်သောအခါ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး မမြဲသူအား
ဖအေတူ မအေကွဲ ညီမ မစံပယ်အဖြစ် ယုံကြည်လက်ခံသွား
လေ၏။

ထိုသို့ ယုံကြည်အောင် ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကိုယ်တိုင်
က တစ်ချိန်လုံး မမြဲသူကို ဝိုင်းဝန်းကူညီနေခဲ့၏။

မောင်နှမများရှေ့တွင် မမြဲသူကို သံသယဖြစ်အောင်
မိမိကိုယ်တိုင် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့၏။

မမြဲသူကို မောင်နှမများယုံကြည်အောင် အလွတ်စုံ
ထောက်အတူ ဖန်တီး၍ ဟန်ဆောင်လှည့်ဖြားနိုင်ခဲ့၏။
စုံထောက်လှမ်းက မမြဲသူကို ဟန်ဆောင်စုံစမ်းခဲ့၏။

သူ၏လိမ်ညာမှုသည် သမိုင်းတွင်မည့်လိမ်ညာမှုပင်
ဖြစ်၏။

ဝေတနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၆၅

မကြာမီ သိန်းပေါင်းရာချီသော ဥစ္စာနေများကို မိမိ၏
လက်သို့ သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ရရှိပေတော့မည်။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မိမိ၏အကြံအစည်များ
အောင်မြင်နေသည့်အတွက် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော
လိုက်ပြီး

“ဟားဟားဟား... မြန်မာပြည်မှာ ငါအချမ်းသာဆုံး
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တော့မယ်၊ ငါ့လိုလူ ဇေယျာရာဇ်သီးသလား”
ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ဝတ်လုံဦးသောင်းနှင့်ရှေ့နေ မောင်ဘဦးတို့သည် ရုံးခန်း အတွင်း၌ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်၏ သေတမ်းစာနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးနေကြ၏။ မောင်ဘဦးက သူ၏ဆရာအတွက် ကော်ဖီ တစ်ခွက်ဖျော်ရင်း

“မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သေတမ်းစာကြီးပြီးသွားရင် ဆရာ တော်တော်ခေါင်းအေးသွားမှာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

ဝေဘာနာစာပေ

“သူတို့အမှုကြီး ပြီးတော့မှာပါ။ ငါတော့ မမျှော်လင့် ဘဲရောက်လာတဲ့ မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ အံ့သြမိတယ်။ ရှေးဘဝအဆက်ဆက်က သူဌေးဖြစ်ဖို့ ကံပါ လာတယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဘဦးကခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ မစံပယ်ရဲ့ထူးခြားတဲ့ကံကြမ္မာက တော့ အံ့သြစရာပါပဲ။ မောင်နှမသုံးယောက်ကလဲ မစံပယ်ကို တော်တော်နဲ့ ညီမဆိုပြီး လက်မခံဘူး၊ အတော်ကြီးစစ်ဆေး ပြီးမှ မစံပယ်ကို လက်ခံခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်၍

“လက်မှတ်လေးတစ်ချက်က မစံပယ်ကို ကယ်တင် သွားတာပဲ၊ ကလေးမလေးရဲ့ ကံပေါ့ကွာ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မောင်ဘဦးက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် မျက် မှောင်ကြုတ်ပြီး

ဝေဘာနာစာပေ

“အလွတ်စုံထောက် လှမိုးဆိုတဲ့လူကတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရန်ကုန်မြို့ က အလွတ်စုံထောက် တော်တော်များများကို ကျွန်တော် သိ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုလှမိုးကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“စုံထောက်အလုပ်ကို မထင်မရှားလုပ်နေတဲ့လူဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘဦးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဟုတ်သေးဘူးဆရာ၊ ဒီလူကိုကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ”

ဟုဆိုလိုက်စဉ် ဖုန်းမြည်သံကြားရသဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍

ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်၏။

ဖုန်းမှာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်ထံမှဖြစ်ပြီး ဝင်ဒါမီယာ

ခြံကြီးသို့ ဝတ်လုံဦးသောင်းအား ခေါ်သောဖုန်းဖြစ်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ငါ့ကိုခေါ်တယ်ဆိုတော့ အမွေတွေ သူတို့လက်ထဲ ကို မြန်မြန်ရောက်ဖို့ လောတာဖြစ်မယ်၊ သေတမ်းစာကို အတည်ပြုချက်ကို ဒီထက်ပိုပြီးတော့လဲ မြန်ဆန်အောင် ငါ လုပ်လို့မရဘူး”

ဟုညည်းညူလေ၏။ သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဝင်ဒါမီယာခြံကြီးသို့ရောက်သောအခါ မောင်နှမသုံးယောက် နှင့် မစံပယ် တစ်ဖြစ်လဲ မမြဲသူကို တွေ့ရလေ၏။

သူတို့အားလုံး၏မျက်နှာ၌ လောဘအရောင်များ ထွက် နေလေ၏။

မောင်ဘဦးသည် ချောမောလှပသော မစံပယ်ဆိုသူကို မသိမသာကြည့်ပြန်၏။ မစံပယ်သည် ထူးခြားစွာပင် လောဘ ဇောကပ်ဟန်မရှိဘဲ တည်ငြိမ်အေးစက်နေသည်ထင်ရ၏။

မစံပယ်သည် အမွေသိန်းရာချီပြီး ရမည့်သူဖြစ်သဖြင့် သည်ထက်ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသင့်သည်ဟု ထင်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ဝတ်လုံဦးသောင်းကိုကြည့်၍

“ဝတ်လုံဦးကို ပြောရတာ အားနာပါတယ်၊ သေတမ်း

စာအတည်ပြုချက်ကို ဒီထက်ပိုပြီး အမြန်ယူလို့မရဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်အမြန်ဆုံးကြိုးစားနေပါတယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး မြန်ဆန်အောင် လုပ်ဖို့တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။

မောင်ဘဦးကမူ

“မကြာမီ ရမှအမွေတွေထွက်ပြေးမှာကျနေတာပဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက်လောနေတယ်မသိဘူး၊ လောဘဆိုတာ အင်မတန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ဟုတွေးနေမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဦးမာဒင်နှင့် ကလေးထိန်းဒေါ်လှရင်တို့မှ မွေးသော မစ်ပယ်အစစ်သည် မြို့ကလေးတစ်မြို့၌ ကျောင်းဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းနေဆဲဖြစ်၏။

မစ်ပယ်သည် ဖခင်ကြီးသေဆုံးကြောင်းကို သတင်းစာများမှ ဖတ်ရှုရလေ၏။

“ငါ့မှာ အမေလဲမရှိတော့ဘူး၊ အမေလဲမရှိတော့ဘူး၊
ငါ့မှာ အဖေတူမအေကွဲ မောင်နှမသုံးယောက်ပဲကျန်တော့တယ်၊
သူတို့ဟာ ငါ့ရဲ့မောင်နှမတွေပါပဲ၊ ငါတို့မိသားစု ပြန်ဆုံရင်
ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး၊ မောင်နှမတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်ကြ
မှာလား၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ခင်ကြင်နာကြမှာလား၊ အမုန်း
တရားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာလား”

ဟုတွေးကာ မောင်နှမများထံသို့ သွားသင့်မသွားသင့်
စဉ်းစားနေဆဲဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မိဘများ မရှိကိုက် မောင်နှမများ ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင် တွေ့ဆုံချင်၏။

သို့သော် မိမိကို အမွေမက်၍ ရောက်ရှိလာခြင်းဟု ထင်
မြင်မှာလည်း စိုး၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏စိတ်ကူးများ ချိတ်ချတုံ့ဖြစ်နေတတ်
၏။ မစံပယ်၏ မိခင် ဒေါ်လှရင် ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် သူမ
နှင့်အတူ နေထိုင်သော မတင်လှဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရှိ၏။

မတင်လှသည် ဆရာကြီးဦးလှ၏ ကျောင်း၌ လုပ်ကိုင်
နေသောမိမိနှင့် ဘဝတူဆရာမလေးဖြစ်၏။ မတင်လှသည်
မစံပယ်ကို ညီအစ်မအရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ချစ်ခင်ကြင်နာ၏။

မစံပယ်သည် သူမ၏မိဘအရင်းအချာများအကြောင်းကို
လူအများမသိအောင် လျှို့ဝှက်ပြီးနေထိုင်ခဲ့၏။

မိမိနှင့်တစ်အိမ်တည်း အတူနေထိုင်သော မတင်လှကိုပင်
အသိပေးခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

သို့သော် မတင်လှသည် မိခင်၏ ဗီရိုကိုရှင်းလင်းရင်း
မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်အကြောင်းကို သိရှိသွား၏။

မစံပယ်သည် ထိုအခါမှပင် မိမိ၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို
မတင်လှအား ဖွင့်ဟပြောဆိုလိုက်၏။

မတင်လှသည် မစံပယ်၏ဘဝနောက်ကြောင်းကို သိရှိ
သောအခါ အလွန်အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဟင်.... ဒါဆိုရင် စံပယ်က အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့
သူဌေးကြီးရဲ့သမီးပေါ့၊ အမလေး စံပယ်ရယ်၊ မိုးကုတ်
ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးဖြစ်ရက်နဲ့ ဆရာဦးလှကျော် ကျောင်းမှာ မင်း

၁၇၄ မင်းမြတ်သူရ

ဆင်းရဲရဲနဲ့ ဆရာမ လုပ်ရသလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ စံပယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာကြီးဦးလှကျော်ရဲ့ ကျောင်းမှာ ဆရာမလုပ်ရတာ ကျွန်မသိပ်ကျေနပ်တယ်၊ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရတဲ့ ဘဝကအေးချမ်းပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ မတင်လှက စံပယ်၏စကားကို နားမဝင်ဘဲ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဘဝက သိပ်ဆင်းရဲတယ်လေ၊ မြို့ပေါ်မှ အလှူအတန်းလေးရှိမှ ကောင်းကောင်းစားနိုင်တယ်၊ သူများတကာလို မစားနိုင်ဘဲ အစားအသောက်ကိုလဲ ခြိုးခြံ ချွေတာပြီးစားနေရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဟိုမှာ နင့်ရဲ့အစ်ကို အစ်မတွေရှိတယ်လေ၊ သူတို့နဲ့သွားပြီး တွေ့ဆုံကြည့်ပါလား၊ နင့်ဘဝအထီးကျန်ဆန်လွန်းလို့ပြောနေတာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မစံပယ်က သက်ပြင်းချ၍

“အမေသာသက်ရှိထင်ရှားရှိရင် ကျွန်မ သူတို့နဲ့သွား တွေ့တာကို သဘောတူမယ်မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၇၅

သွားမတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မတင်လှသည် မစံပယ်ကို ဂရုဏာ သက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မတင်လှသည် အညာရှိမိခင်ကြီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်ဆိုသဖြင့် ကျောင်းမှခွင့်ယူပြီး အညာ ပြန်သွားလေ၏။ မတင်လှ မရှိသောအခါ မိမိဘဝ သည် ပိုမို၍အထီးကျန်သလိုခံစားရ၏။

“ငါ့ဘဝက အထီးကျန်ဆန်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ငါမှာ အစ်ကိုအစ်မတွေ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့က ဘယ်လိုစိတ်သဘော ထားမျိုးရှိသလဲ၊ ငါ့ကိုမြင်ရင်ချစ်ခင်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့အမေကြောင့် သူတို့အမေသေရတယ်ဆိုပြီး မုန်းတီးကြ

မှာလား၊ သိချင်လိုက်တာ ငါ့အစ်ကိုအစ်မတွေနဲ့ သွားတွေ့ရင် ကောင်းမှာလား၊ ငါသူတို့ဆီက အမွေတွေမလိုချင်ဘူးဆိုတာ ဘုရားသိပါတယ်၊ ငါ့လိပ်ပြာငါသန်ရင် သူတို့နဲ့သွားတွေ့ သင့်တယ်”

ဟုတွေ့မိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍ ခြံထဲသို့ စက်ဘီး တွန်းဝင်လာသော စိုးသိန်းဆိုသူကိုတွေ့လိုက်၏။

စိုးသိန်းသည် မြို့ပေါ်၌ အထည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖွင့် ထားပြီး ငွေကြေးချမ်းသူဖြစ်၏။

စိုးသိန်းသည် မစံပယ်၏ မေတ္တာကို မရမက တောင်း ဆိုနေသူလည်းဖြစ်၏။

မစံပယ်သည် မိမိတစ်ကိုယ်တည်းရှိသောအိမ်ထဲတွင် စိုးသိန်းကို လက်မခံလိုသဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ကာ

“ဒီမှာ ကိုစိုးသိန်း၊ မတင်လှ အညာပြန်သွားလို့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာမသင့်တော်မှာစိုးလို့ မတင်လှပြန်လာမှ လာခဲ့တာ”

ဟုမောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ရာ အရှက်ကင်းမဲ့သော စိုးသိန်းက

“ဟားဟားဟား..... ကျုပ်တို့ကျောင်းက ဆရာမဆီကို ကျုပ်လာတာ ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

စိုးသိန်းသည် ဆရာကြီးဦးလှ၏ တူတော်သူဖြစ်ပြီး ဆရာကြီးဦးလှ၏ကျောင်းမြေနေရာသည် စိုးသိန်းတို့မိသားစု ပိုင်ဟု သိရ၏။

စိုးသိန်းသည် မစံပယ်၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ၏။

မစံပယ်သည် စိုးသိန်းကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ဒါဆိုရင်လဲ ရှင့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေပေတော့၊ ကျွန်မ ထမင်းချက်စရာရှိသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်အနောက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

အရှက်ကင်းမဲ့သော စိုးသိန်းသည် ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်၍ သတင်းစာတစ်စောင်ကိုဖတ်ရှုနေလေ၏

မစံပယ်သည် အိမ်အနောက်ဖေးသို့ဝင်၍ ထမင်းအိုးတည်

လေ၏။ ထမင်းအိုးတည်ရင်း စိုးသိန်းအမြန်ဆုံးပြန်ရန် ဆုတောင်းနေလေ၏။

စိုးသိန်းသည် သတင်းစာဖတ်နေရာမှ အတန်ကြာသောအခါ အပေါ့အပါးသွားချင်လာသဖြင့် ရေအိမ်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

စိုးသိန်းသည် ခြေသံကိုဖွဖွနင်း၍ အိမ်အောက်ဖေးသို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းအိုးစောင့်ရင် အိမ်နံရံကိုမှီ၍ အိပ်ငိုက်နေသော မစံပယ်ကိုတွေ့ရ၏။

မစံပယ်သည် အိပ်ငိုက်နေသဖြင့် သူမ၏ဘယ် ပြေလျော့ကျနေခြင်းကို ရိပ်စားမိခြင်းမရှိချေ။

စိုးသိန်းသည် မစံပယ်၏ ဖြူဝင်းသောအလှရတနာကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်မိပြီး တစ်ကိုယ်လုံးသွေးများပူနွေးလာပြီး ရမ္မက်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

စိုးသိန်းသည် ရမ္မက်စိတ်ကြောင့် မှားသည်မှန်သည်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ မစံပယ်အနီးသို့ ရောက်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်သို့တွန်းလှဲလိုက်၏။

မစံပယ်သည် ထိုအခါမှပင် အိပ်ငိုက်နေရာမှ လန့်နိုးလာပြီး စိုးသိန်းလက်မှ ရုန်းကန်ထကာ

“တဏှာရှုံးကောင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်..... ငါ့ကို လွှတ်စမ်း”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် စိုးသိန်းသည် တဏှာဘီလူးစီးနေသဖြင့် မစံပယ်၏ပါးကို နမ်းရှုံ့၍ထဘီကို ချွတ်ရန်ကြိုးစားလေ၏။

မစံပယ်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း ကိုယ့်ကို လှည့်လိုက်ရာ မီးဖိုအနီးသို့ရောက်သွားပြီး ထင်းချောင်းကို လက်ကဆုပ်ကိုင်မိလေ၏။ မစံပယ် ထင်းချောင်းကို ကိုင်၍ စိုးသိန်း၏ခေါင်းကို ရိုက်လိုက်ရာ စိုးသိန်းသည် အားခနဲအော်၍ ခေါင်းမှသွေးများဖြာကျလာ၏။

မစံပယ်သည် စိုးသိန်းကို နာကြည်းလွန်းသဖြင့် ထင်းချောင်းဖြင့် လိုက်လံရိုက်နှက်ရာ စိုးသိန်းသည် အိမ်ပေါ်မှ ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်သွားလေ၏။

မစံပယ်သည် ထိုအခါမှပင် ရှိုက်ကြီးတစင် ငိုယိုနေ

မိ၏။

မိမိ၏ဘဝသည် အထီးကျန်ဆန်းလွန်းလှ၏။ မိမိကို ကူညီ စောင့်မမည့်သူမရှိသဖြင့် တဏှာရှုံး၏ စော်ကားခြင်းကို ခံရခြင်းဖြစ်၏။

မစံပယ်သည် ငိုယိုရင်း မိခင်ကိုတမ်းတကာ

“အမေရယ်၊ သမီးအဖြစ်ကိုလာကြည့်လှည့်ပါဦး၊ လောကကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ထားခဲ့တာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်တမ်းတမိလေ၏။

မစံပယ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ မိမိ၏အဖေတူအမေကွဲမောင်နှမများရှိရာ ရန်ကုန်မြို့သို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် အညာသို့ရောက်နေသော မတင်လှအတွက် စာတစ်စောင်ကိုရေးသားပြီး အဝတ်အစားတစ်စုံနှစ်စုံကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ ရန်ကုန်သို့ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် သူမ၏အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမများနှင့်ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိမ့်မည်။

ထိုအခါ မောင်နှမများက ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်သဖြင့်
မိမိဘဝလုံခြုံမှုရှိမည်ဟု ယူဆနေမိ၏။

သူမသည် အဝေးပြေးကားလမ်းမပေါ်သို့ တက်၍ရပ်နေ
ပြီး ခဏကြာလျှင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရောက်လာသဖြင့်
ကားပေါ်သို့တက်လိုက်လေ၏။

ကားကြီးသည် မြို့မှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာပြီး အမှောင်
ထဲသို့တိုး၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မစံပယ်သည် ထိုအခါမှပင် သူမ၏စိတ်များငြိမ်သက်
သွားသယောင် ခံစားလိုက်ရလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌
ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်၌ လူသူအရိပ်အခြေ
ကို ကြည့်ပြီးနောက် မမြသူ၏အခန်းတံခါးကို တီးတိုးခေါက်
လိုက်၏။

မမြသူသည် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အောင်ဒင်သည်
သူ၏အိပ်ခန်းတံခါးကို လျှင်မြန်စွာပိတ်လိုက်၏။ မမြသူသည်
ခုတင်ခြေရင်း၌ထိုင်ပြီး ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို ပြုံးရွှင်စွာ
ကြည့်လိုက်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“မမြသူ သိပ်တော်တယ်၊ ကျုပ်ထင်တာထက်အများကြီးပိုတော်တယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ မမြသူက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

“ရှင်ရဲ့မောင်နှမတွေကို အရူးလုပ်ရတာ ကျွန်မ သိပ်ပျော်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့အမူအရာကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ဓာတ်ရှင်မင်းသမီးတောင် လုပ်လို့ရတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က သားရေအိတ်ထဲရှိ ပိုက်ဆံအချို့ကို ထုတ်ယူ၍

“ဟောဒီမှာ ငွေငါးထောင်၊ ကျန်တဲ့ငွေတွေကို ငါအမွေရမှ ခွဲပေးမယ်၊ လောလောဆယ် မင်းဇာတိသရက်မြို့ကို ပြန်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြသူက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီလိုစောစောစီးစီးထွက်သွားရင် ရှင်ရဲ့မောင်နှမတွေ ကျွန်မကို သံသယ မဖြစ်ဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါပြောတဲ့စကားကိုသာ လိုက်နာစမ်းပါ၊ ငါတို့မောင်နှမတွေကို ငါဘာသာကြည့်ရှင်းပါမယ်၊ မင်းရဲ့ဇာတိမြို့ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ခဏပြန်မယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြသူသည် ထောင်မှူးအောင်ဒင်၏ စကားကို ငြင်းပယ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ အိမ်ပြန်ရန် အဝတ်အစားများကို ထုတ်နေလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင် အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီး များမကြာမီ တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် မမြသူက

“ဝင်ခဲ့ပါရှင်”

ဟုအသံပြုလိုက်၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲသို့ အငြိမ့်မင်းသမီး စိန်ပိုးတီ ဝင်ရောက်လာပြီး အိတ်ထဲသို့ အဝတ်များထည့်နေသော မမြသူကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟင်... ညီမလေးစံပယ်၊ အဝတ်တွေအိတ်ထဲထည့်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်လေ၏။

မစံပယ်ဟန်ဆောင်ထားသော မမြသူက

“ကျွန်မရဲ့ဇာတိမြို့ကို ခဏပြန်မလို့ပါ။ ဟိုမှာ အလုပ်
လေးတွေ လက်စသတ်ဖို့ကျန်သေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ စိန်ပိုးဟိက

“အစ်မတို့ မောင်နှမတွေ အခုမှပြန်ဆုံရတာ ပျော်လို့
မှ အားမရသေးဘူး၊ ညီမလေးက ပြန်တော့မလို့လား၊ မပြန်
ပါနဲ့ညီမရယ်၊ ညီမက မကြာမီ ငွေသိန်းရာချီပြီး အမွေတွေရ
တော့မှာပဲ၊ ဒီထက်ပိုအရေးကြီးတဲ့အလုပ် ဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်ဟန်ဆောင်ထားသော မမြသူ
သည် မိမိနားကိုပင် မိမိယုံနိုင်ဘဲ

“သိန်းရာချီပြီး အမွေတွေရတော့မယ်ဟုတ်လား”

ဟုတအံ့တဩမေးမြန်းလိုက်၏။

စိန်ပိုးဟိက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဖေရဲ့သေတမ်းစာအရဆိုရင်
မောင်နှမတစ်ယောက်ကို သိန်းပေါင်းရာနဲ့ချီပြီး ရတော့မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ မမြသူသည်

“သိန်းရာချီတဲ့ အမွေတွေတဲ့လား”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ စိန်ပိုးဟိက ရယ်
မော၍

“ငါ့ညီမကို သူတို့တွေဘာမှပြောပြမထားဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မမြသူက တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီး

“တကယ်ဆို မောင်နှမတွေ ရှားရှားပါးပါး ပြန်ဆုံချိန်
မှာ အခုလို ထွက်မသွားသင့်ဘူး၊ အစ်မစကားကို ကျွန်မ
နားထောင်ပါတော့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး လော်ဘာဇောကြောင့် မျက်လုံးများ
အရောင်တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပြောင်လာလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာရန် မမြသူ အသင့်ဖြစ်မဖြစ် သိရှိရန် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။

မမြသူ၏အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ဝိုးလိုးပက်လက် ဖြစ်နေသော မမြသူကို တွေ့ရ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က တံခါးကို အသာပိတ်လိုက်ပြီး

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ အိမ်ကြီးကထွက်မသွားသေးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မမြသူက ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို ဖြတ်တိုက်ကြည့်၍

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုအတင်းမောင်းထုတ်နေရတာလဲ၊ ကျွန်မဒီအိမ်ကြီးမှာ နေချင်သေးတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မမြသူကို မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး

“ဘာ... ဒီအိမ်ကြီးမှာနေချင်သေးတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။ မမြသူက ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်၍

“ရှင်ရဲ့အမွေပမာဏကို ကျွန်မ အခုမှသိတယ်၊ ကျွန်မအတွက်ရှင်ပေးတဲ့ဝေစုက မနည်းလွန်းဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မမြသူလောဘဇောတတ်သွားကြောင်းသတိထားမိလိုက်၏။ ဤအ

ခြေအနေရောက်မှ ငြင်းခုံနေလျှင် အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်၊
ထို့ကြောင့် အံ့ကိုကြိတ်၍

“မင်းဘယ်လောက်လိုချင်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မမြသူက မျက်လုံးမှူးစင်း၍ စဉ်း
စားဟန်ပြုပြီး

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ခွဲဝေယူရမယ်၊ ရှင်နဲ့
ကျွန်မ နှစ်ယောက်ပေါင်းရင် အမွေတွေနည်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မမြသူကို
ငြင်းဆန်လျှင် အကျိုးယုတ်နိုင်မည်ဟု ရိပ်စားမိသဖြင့်

“မင်း ငါနဲ့တကယ် အတူနေနိုင်လို့လား၊ ငါရမဲ့အမွေ
တွေကို မက်လို့ ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မမြသူက ထောင်မှူးအောင်ဒင်၏
တောင့်တင်းသော ကိုယ်ဟန်ကိုကြည့်၍

“ရှင်ရဲ့အမွေတွေကိုလဲမက်တယ်၊ ရှင်ကိုလဲ ကျွန်မ
စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်ပြီး မြတ်နိုးနေတာရှင်”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ပြီးနောက် ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို သူမရှိရာသို့ တိုးကပ်
လာရန် လက်ကမ်းကြိုဆိုလိုက်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မမြသူကို မုန်းတီးရွံရှာသွား
သော်လည်း အစွမ်းကုန်ဟန်ဆောင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အနီး
သို့တိုးကပ်သွားလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မမြသူ၏
နှုတ်ခမ်းများကို မွတ်သိပ်စွာနမ်းစုတ်လိုက်၏။

မမြသူက ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ဆွဲတင်
လိုက်၏။ ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ဟန်ဆောင်၍
ချစ်တင်းနှိုးနှောနေရာမှ အမုန်းတရားများကို မေ့လျော့ပြီး
လောကစည်းစိမ်ကို ပျော်ရွှင်စွာခံစားကြကုန်၏။

ခဏကြာလျှင် မမြသူသည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ ရေမိုး
ချိုးအဝတ်အစားလဲလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“ဒီနေ့ညနေပွက်မဲကားနဲ့ သရက်ကိုမင်းလိုက်သွားပါ၊
သရက်မြို့မှာစောင့်နေပါ၊ ငါ အကုန်လုံးအဆင်ပြေအောင်
လုပ်ခဲ့မယ်၊ မင်းတောင်းဆိုတာတွေ ရစေမယ်”

၁၉၂ မင်းပြတ်သူရ

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မမြသူသည် ထောင်မှူးအောင်ဒင်ထံမှ ကတိစကားကို ရရှိသဖြင့် ကျေနပ်ပြီး အိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားများပြန်ထည့်လေ၏။

ပြီးနောက် ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို ပွေ့ဖက်၍

“ရှင်စကားတည်ပါစေနော်၊ စကားမတည်ရင် ရှင်ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ကျွန်မ ဖော်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဟုခြိမ်းခြောက်ပြီး ဝင်ဒါမီယာအိမ်ကြီးမှထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မမြသူထွက်ခွာသွားသည်နှင့် သူ၏တပည့် အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးရှိရာသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်၏ဖုန်းကို အေးသိန်းလော့ရောက်ကိုင် ပြီး

“ပြောပါဆရာ”

ဟုပြောလေ၏။

“ကားဂိတ်ကို မမြသူဆိုတဲ့ မိန်းမထွက်လာနေပြီ၊ မင်းတို့အမြန်ဆုံးသွားပြီး သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ရှင်း ပစ်ပါ”

ဝေတနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၉၃

ဟုဆိုလိုက်ရာ အေးသိန်းက အံ့သြဟန်ဖြင့်

“မမြသူကို ရှင်းပစ်မယ်ဟုတ်လားဆရာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်မ လောဘသိပ်ကြီးတယ်၊ သူ့ကို ရှင်းပစ်မှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အေးသိန်းနှင့် ဝင်းစိုးသည် ကားဂိတ်သို့အမြန် လိုက်သွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ဘတ်စီကားကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားသော မမြသူ၏နောက်ကျောကိုတွေ့ရလေ၏။

အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးသည် မမြသူနှင့် မနီးမဝေးရှိ ထိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ကားပေါ်သို့ လူအသင့်အတင့် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဒရိုင်ဘာက ကားထွက်ရန် စက်နိုးလေ၏။

သို့သော် အလွယ်တကူ စက်နိုးမလာသဖြင့် စပယ်ရာ

ဝေတနာစာပေ

သည် ကားခေါင်းကို ဖွင့်၍ပြင်လေ၏။

၎င်းတို့သည် တစ်နာရီခန့် ပြင်ပြီးသောအခါ ကားကို ပြန်၍ စက်နိုးလေ၏။

ကားစက်နိုးမလာသဖြင့် ခရီးသည်များ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုလာကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဒရိုင်ဘာသည် ယနေ့ကားမထွက်နိုင်ကြောင်းပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြသူ က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်အိတ်ကိုဆွဲ၍ ကားပေါ်မှဆင်းလေ၏။

ညမှောင်ရီသန်းစအချိန်ရောက်နေပြီး ယနေ့ထွက်မည့် ကားလည်း မရှိတော့သဖြင့် ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ လျှောက် လှမ်းသွားလေ၏။

အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးသည် မမြသူကို လုပ်ကြံရန် ယခု အချိန်သည် အကောင်းဆုံးအချိန်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနေ သော မမြသူ၏အနောက်မှလိုက်သွားလေ၏။

အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးသည် လူပြတ်သောနေရာသို့ ရောက် သောအခါ မမြသူကို ကျော်တက်ပြီး ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ရပ်လိုက်

၏။ မမြသူသည်သည် အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးကို မမျှော်လင့် ဘဲ မြင်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ရှင်...ရှင်တို့ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ အေးသိန်းက မမြသူကို ကြည့် ၍သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ရှင်းပစ်ရမှာနုမြောစရာဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ကျုပ်တို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ မမြသူ၏ရင်ဝကိုဓားဖြင့်ဆောင့်ထိုးလိုက်၏။ မမြသူသည် အင့်ခနဲအော်၍ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဝင်းစိုးက မြေပေါ်သို့လွှတ်ကျသော မမြသူ၏ လက် ကိုင်အိတ်ကို ကောက်ယူ၍

“ငါတို့အမြန်ဆုံး လစ်ပြေးကြမယ်၊ ပတ္တရောင်ပုလိပ် နဲ့တွေ့ရင် ခက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

၁၃၆ မင်းပြတ်သူရ

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် အေးသိန်းထံမှ ဖုန်းသတင်း
ကို နားထောင်ပြီးနောက် တပည့်ဖြစ်သူကို ချီးကျူး၍

“မင်းသိပ်တော်တယ်၊ ဟိုကောင်မဆီမှာ ပါသမျှ
ပိုက်ဆံတွေ မင်းတို့ယူလိုက်ပါ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုချလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မိမိအတွက် အန္တရာယ်တစ်ခု
ရှင်းသွားပြီဟု ယူဆလိုက်၏။

စောတာနာတပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၁၃၇

ယခုအချိန်အထိ မိမိ၌အမှားအယွင်းမရှိဟု ပြန်လည်
သုံးသပ်မိ၏။

ဘောဘရမ္မက်ကြီးသော မမြသူကို ယနေ့ညအပျောက်
ရှင်းပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိ၌ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဟု သုံးသပ်မိ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းထံမှ သေတမ်းစာအတည်ပြုချက်ရပြီ
ဆိုလျှင် ဖခင်၏အမွေအနှစ်များကို မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိပေပြီ။

ဤသို့ဆိုလျှင် မောင်နှမများအနက် မိမိအချမ်းသာဆုံး
ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

မိမိ၏မောင်နှမများသည် အမွေရထိုက်သူများမဟုတ်။

ဖခင်၏သဘောအရဆိုလျှင် မောင်နှမများအားလုံး အမွေ
များကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာသေချာ၏။

မိမိ၏ကြီးပမ်းမှုကြောင့်သာ မောင်နှမများ အမွေဆက်ခံ
ခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မောင်နှမနှစ်ယောက်အား

“ငါ့အရည်အချင်းကြောင့် မင်းတို့အမွေတွေရတာကွ”

ဟုစိတ်ထဲကပြောလိုက်ချင်၏။

စောတာနာတပေ

မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် မိမိအပြစ်များကိုသိလျှင်
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ စွပ်စွဲပြောဆိုကြပေမည်။

လောဘရမ္မက်ကြီးသော မမြသူကို မိမိသတ်ဖြတ်ခဲ့
ကြောင်း မောင်နှမနှစ်ယောက်သိလျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှာ
သေချာ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်နှမများအားလုံး အမွေဆက်ခံ
ခွင့် ရရှိရန် မိမိအစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းခဲ့ရ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် နေ့လယ်စာစားပြီးသောအခါ
အိမ်ကြီး၏ဝရန်တာ၌ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလသည် အနီး
သို့ရောက်ရှိလာပြီး

“ဦးအောင်ဒင်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ စာတစ်စောင်ရောက်လာ
ပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မျက်မှောင်
ကြုတ်၍ စာကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုအောင်ဒင်နှင့် မောင်နှမများရှင်

ရှာကြီးမင်းတို့ မောင်နှမများမှာ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမ တစ် ယောက်ရှိပါတယ်။ သူဟာ ရှာကြီးမင်းရဲ့အငယ်ဆုံး ကလေးထဲနဲ့ အမျိုးသမီးတို့ ရဲ့အငယ်ဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်စာကို စာရဲ့အောက်မှာ သေသေချာချာ ရေးပေးထားပါတယ်။ ရှာကြီးမင်းတို့မောင်နှမများ ပြန် စာသင်တွေ့ဆုံရင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကုသလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

(အကျိုးရှိလားသူ)

မတင်လှ

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် စာကိုဖတ်ရှုပြီး မျက်လုံးထဲ တွင် ပြာဝေသွားလေ၏။

“မပေးဘူး၊ မပေးဘူး ငါ့အမွေတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲမပေးနိုင်ဘူး”

ဟု စိတ်ထဲမှ အော်ဟစ်နေမိ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင် သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍

“အမွေတွေရအောင် ငါ့ရဲ့ဦးနှောက်တွေ ခမ်းခြောက် မတတ်ကြိုးစားလာခဲ့ရတယ်၊ ဒီအချိန်ရောက်မှ အမွေတွေကို လွယ်လွယ်လေးလာခဲ့လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါ့အမွေတွေကို ထိခိုက် လာမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရှင်းပစ်ရမှာပဲ”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏တပည့်အေးသိန်း နှင့်ဝင်းစိုးရှိရာသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၏။

အေးသိန်းသည် နယ်မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ဘတ်စ်ကားကြီး
ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။ ဤခရီးကိုဝင်းစိုးအား ခေါ်မလာဘဲ
အေးသိန်းတစ်ကိုယ်တည်း အိပ်ငိုက်ပြီး လိုက်လာလေ၏။ သူ
သည် ဆရာအလိုကျ ဒုစရိုက်အလုပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု
လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ယခုနယ်မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ သွားပြီး မစံပယ်
အစစ်ကို ရှင်းပစ်ရပေဦးမည်။ မိမိကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုများ
တဖြည်းဖြည်းများပြားလာပေပြီ။

တစ်နေ့နေ့တွင် ဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းရ
လျှင် ဆရာသည် မိမိကိုကျောခိုင်းသွားမှာသေချာသည်။

အေးသိန်းသည် မိမိသွားလိုသောမြို့သို့ရောက်သောအခါ
မစံပယ်၏လိပ်စာကို မြင်းလှည်းဂိတ်၌ သွားရောက်စုံစမ်းလေ
၏။ ထိုအခါ မြင်းလှည်းဆရာများက

“ဆရာမလေး မစံပယ်ရဲ့အိမ်က ကျွန်းပင်လမ်းထိပ်မှာ
လေ၊ ရေနံချေး သုတ်ထားတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးပါ”

ဟုလမ်းညွှန်လေ၏။

အေးသိန်းသည် မိမိရှင်းပစ်ရမည့်သူမှာ ဆရာမလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းသိသဖြင့် နှမောသလို ဖြစ်သွားမိ၏။

လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ကလည်း မိန်းမလှလေး
မမြသူကို ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ရ၏။

မိုးကုတ်ဦးမာပင်၏ အမွေပစ္စည်းများအတွက် လူ့အသက်
များကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းပေးဆပ်နေရ၏။

အေးသိန်းသည် ကျွန်းပင်ကြီးလမ်းထောင့်ရှိ မစံပယ်၏
တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးသို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

အိမ်ကလေးရှေ့တွင် လူသူအနိပ်အခြည်ကို ခေတ္တ
စောင့်ကြည့်ပြီး ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ရာ အလွယ်တကူ
ပွင့်သွားလေ၏။

အေးသိန်းသည် အိမ်ထဲသို့ ခြေသံလုံလုံထား၍ ဝင်ခဲ့၏။

အိမ်ပေါက်ဝသို့ရောက်သောအခါမှပင်

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့”

ဟု အသံပြုလိုက်၏။

ထိုအခါ အိမ်အနောက်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦးထွက်လာ

ပြီး

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

အေးသိန်းသည် ထိုမိန်းကလေးအား ဆရာမလေး
မစံပယ်ဟု မှန်းဆလိုက်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ကုတ်အင်္ကျီထဲရှိ ဓားကိုတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍

“ဒီအိမ်က ဆရာမလေး မစံပယ်ရဲ့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်
နော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ဟုပြောလိုက်၏။

အေးသိန်းသည် မိန်းကလေးကို ဆရာမလေး မစံပယ်ဟု
သေချာသွားပြီး အင်္ကျီထဲမှ ဓားကိုထုတ်ရန်ပြင်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် မင်းက ဆရာမလေးမစံပယ်ပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် မိန်းကလေးက

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက မစံပယ်ရဲ့သူငယ်ချင်း
မတင်လှပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အေးသိန်းသည် ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ဓားကို
မထုတ်ဖြစ်တော့ဘဲ သက်ပြင်းချ၍

“မစံပယ် ဘယ်ကိုသွားနေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မတင်လှဆိုသော မိန်းကလေးက
အေးသိန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“မစံပယ် ရန်ကုန်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ သွားပါ
တယ်၊ ရှင်က မစံပယ်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အေးသိန်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ မစံပယ် ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်နေရာမှာ တည်းမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မတင်လှက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင်လာရင်းကိစ္စကိုသာ ပြောပါ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အေးသိန်းက သက်ပြင်းချ၍

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို မစပ်စုတာကောင်းမယ်”

ဟုပြောရင်း မစံပယ်၏ အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မတင်လှသည် အေးသိန်း၏နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး

မကျေမချမ်း ရေရွတ်ကာကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အေးသိန်းသည် ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ ထောင်မှူး

အောင်ဒင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာ...မစံပယ် ရန်ကုန်ကိုရောက်နေတယ်ဟုတ်လား၊

ဒါဆိုရင် သူ ငါတို့အိမ်ကို လာတွေ့တော့မယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဖုန်းအနီး၌ ခြေပစ်လက်ပစ်

ထိုင်ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချကာ

“အမွေတွေရဖို့ လက်တစ်ကမ်းပဲလိုတော့တယ်၊
မစံပယ်ကို အိမ်ကို အလာခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကိုလဲ ရှင်းပစ်မှ
ဖြစ်မယ်၊ သူ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာ
တည်းမှာလဲ၊ သူ့ကို အမြန်ဆုံးရှာမှဖြစ်မယ်”

ဟုတွေးတောနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနီးသို့ အိမ်တော်ထိန်းကြီး
ဦးသီလရောက်ရှိလာပြီး

“မစံပယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခြံမှာ ရောက်
နေပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့်

“ဘာ...မစံပယ်ဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ အရင်ကရှိနေတဲ့
မစံပယ်တော့မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ဦးသီလကို
ကြည့်၍

“ဒီလိုအယောင်ဆောင်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် ရောက်လာတော့မှာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးသီလက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“အယောင်ဆောင် ဟုတ်လား၊ အံ့သြစရာပဲနော်”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က တည်ငြိမ်သောအမူအရာဖြင့်

“အဖေရဲ့ အရှုပ်တော်ပုံတွေပေါ့ဗျာ၊ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး
မာဒင်ဆိုပြီး မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်ခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီ
အကျိုးဆက်တွေကို ကျုပ်တို့ခံစားနေရပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးသီလက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ပုလိပ်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်
ဆရာ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“ပုလိပ်မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ထောင်မှူးတစ်ယောက်
ပါ။ သူ့ကိုကောင်းကောင်း စစ်ဆေးတတ်ပါတယ်။ သူ့ဘယ်
လောက်လိမ်နိုင်မှာလဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်၏အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေ၏။

မစံပယ်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ သူ၏
မောင်နှမများနှင့် သွားတွေ့ရန် ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းသွား၏။
မစံပယ်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော သူမ၏ဘဝကို မောင်နှမ
များ အထင်သေးမှာ စိုးရွံ့၏။

“ငါ့ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေမက်လို့ ရောက်လာတဲ့မိန်းမ
ဆိုပြီး အထင်သေးရင် ခက်မယ်၊ တကယ်တော့ စည်းစိမ်
ဥစ္စာတွေကို ငါမလိုချင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့အစ်မတွေကို တွေ့ချင်

ရုံသက်သက်ပါ။ သူဟဲ့ငါ့ကိုအထင်သေးပြီး မတူမတန်သလို ဆက်ဆံရင် ထိုင်နေရင်အကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ ဆိုသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ သွားမတွေ့တာပဲ ကောင်း ပါတယ်”

ဟုတွေးရင်း ဝင်ဒါမီယာအိမ်ကြီးသို့ မသွားတော့ဘဲ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်ရှိ စုတ်ချာသော တည်းခိုခန်းလေး၌ ဝင် ဂရုတ်တည်းခိုလေ၏။

မစံပယ်သည် ထိုသို့တည်းခိုရင်း နယ်မြို့သို့ မပြန်သေး ဘဲ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လည်ပတ်စရာများ ကို သွားရောက်လည်ပတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မစံပယ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးသို့ သွားရောက်ဖူးမျှော် လေ၏။ ရွှေတိဂုံဘုရား၌ ပန်းရေချမ်းဆီမီး ဆက်ကပ်ပူဇော် ပြီးနောက် တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သို့သွားရောက်ကြည့်ရှုပြန်၏။

မစံပယ်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ လည်ပတ်စရာများကို တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ရှာကြံနေလေ၏။

ထိုသို့လည်ပတ်ရင်း နယ်မြို့ကြီး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော

ဆရာမ မတင်လှကို သတိရသဖြင့် ထိုမြို့ရှိ စာတိုက်မှတစ်ဆင့် မတင်လှကို ဖုန်းခေါ်လေ၏။

မစံပယ်တို့မြို့၌ စာတိုက်သည် ဆရာကြီးဦးလှကျောင်း နှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိသဖြင့် မတင်လှကိုခေါ်ယူပေးလေ၏။

မတင်လှသည် မစံပယ်ထံမှ ဖုန်းကိုနားထောင်၍

“နင့်ဆီက ဖုန်းလာတယ်ဆိုတော့ ဂမ်းသာလိုက်တာ ဟယ်၊ နင့်အစ်ကို အစ်မတွေနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မစံပယ်က မိဒ်အိစ်တိတ်ကူးပြောင်း သွားပြီး အစ်ကို အစ်မများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းမရှိကြောင်း ပြော လေ၏။

မတင်လှက အရေးကြီးသောလေသံဖြင့်

“ငါတို့မြို့ကို မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူစိမ်း တစ် ယောက် ရောက်လာပြီး မစံပယ်ဘယ်ကိုသွားသလဲလို့မေး တယ်။ သူ ဘာအကြောင်းကိစ္စရှိသလဲဆိုတာ မေးလို့မရဘူး၊ ငါတော့ သူ့ကိုမသင်္ကာဘူး၊ နင့်ကို ရန်ပြုခဲ့သူလို့ထင်ဟယ်၊ နင် အနေအထိုင် အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပါ၊ အကောင်း

၂၁၄ မင်းမြတ်သူရ

ဆုံးကတော့ နင့်အစ်ကို အစ်မတွေနဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့ပြီး အကျိုး
အကြောင်း သိရအောင်လုပ်ပါ။”

ဟုတိုက်တွန်းလေ၏။

မစံပယ်သည် မတင်လှ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် တွေဝေ
သွားလေ၏။ မတင်လှက ဆက်လက်၍

“နင်ငါ့ကိုအပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရမှာပဲ စံပယ်၊ နင့်အစ်ကို
အစ်မတွေနဲ့တွေ့ရင် အဆင်ပြေအောင်လို့ နင့်ကိုယ်စား ငါ့အနေ
နဲ့ စာတစ်စောင်ရေးပြီးတော့မိတ်ဆက်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့်
နင်သွားမတွေ့လို့မရဘူး။”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်သည် မတင်လှ၏စေတနာကို
နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး

“နင် ဒီလောက်တွေ့စေချင်နေရင်လဲ ငါတွေ့ပါမယ်၊
ပထမတော့ သူတို့နဲ့မတွေ့ဘဲ ရန်ကုန်မှာ လည်ပတ်ပြီး ပြန်လာ
ခဲ့မလို့”

ဟုပြောလေ၏။ မတင်လှက သက်ပြင်းချ၍

“သွားတွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့ပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ နင့်ဘဝ

— စေတနာစာပေ —

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၁၅

ပြောင်းလဲသွားတာ ငါမြင်ချင်လို့ပါ၊ နင်ဟာ သူဌေးသမီး
ဖြစ်ရက်နဲ့ မဝရေစာ စားနေရတယ်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေလဲ
မဝတ်ရဘူး၊ ငါ့စေတနာကို ဟစ်နေ နင်နားလည်မှာပါ၊ ကဲ...
ဒါပဲနော်၊ ငါဖုန်းချလိုက်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုချသွားလေ၏။

မစံပယ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်အားတင်း၍ အစ်ကို
အစ်မများနှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

၎င်းတို့၌ အဖေတူမအေကွဲ ညီမရှိကြောင်း မတင်လှက
စာရေးပြီး မိတ်ဆက်ထားသဖြင့် မိမိကိုတွေ့ချင်မြင်ချင်ပေ
လိမ့်မည်။

— စေတနာစာပေ —

မစံပယ်သည် လန်ချားတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီး ဝင်ဒါမီယာ
ခြံကြီးသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ခြံကြီးနှင့်နီးသောအခါ သူ၏ရင်ခုန်နှုန်းများ ပိုမိုမြန်ဆန်
လာလေ၏။ မောင်နှမများက မိမိကို ညီမအဖြစ် အသိအမှတ်
ပြုပါ့မလားမသိ။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အထင်
အမြင်သေးစွာ ဆက်ဆံလျှင် ထိုနေရာမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာ
သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

မစံပယ်သည် ခြံကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ခမ်းနား
သော အိမ်ကြီးကိုကြည့်၍ ပိုမို၍ ရင်ခုန်နှုန်းမြန်လာ၏။

ထို့နောက် ခြံစောင့်အဘိုးကြီးကိုတွေ့ပြီး အကျိုး
အကြောင်း ပြောလိုက်ရာ မစံပယ်ကို ခဏစောင့်ခိုင်းလေ၏။

မစံပယ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် ခြံစောင့်အဘိုးကြီးက တံခါးဖွင့်ပေး
ပြီး အိမ်ပေါ်ဝ၌ အိမ်တော်ထိန်းဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးတစ်ဦး
က မစံပယ်အား ဧည့်ခန်း၌ စောင့်ခိုင်းလေ၏။

မစံပယ်သည် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးကို မျက်
လုံးဝေကြည့်ရင်း

“ငါ့အဖေဟာ ဒီလိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ နေခဲ့တဲ့လူ
ပါလား”

ဟုတွေးပြီး ဂုဏ်ယူနေလေ၏။

မကြာမီ မိမိ၏ အဖေတူ မအေကွဲ မောင်နှမများနှင့်
တွေ့ဆုံရပေတော့မည်။

မစံပယ်သည် တွေးရင်း ရင်ခုန်နှုန်းများ ပိုမိုမြန်ဆန်
လာလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှ စိတ်
လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဆင်းလာပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသော
မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ငါတို့အမျိုးက မိန်းမချောတွေ
ပေါ်တဲ့အမျိုးဟု ဂုဏ်ယူသလိုဖြစ်သွား၏။

သို့သော် လောဘစိတ်က နူးညံ့သောစိတ်ကို ရိုင်းပြစေ
ပြီး မိန်းကလေးကို မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးက ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး
ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသော အမူအရာဖြင့်

“အစ်ကိုက ကိုအောင်ဒင်နော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်
လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က မျက်မှောင်
ကြုတ်၍

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါတို့ဆီရောက်လာတာ
လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မစံပယ်၏မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး

“ကျွန်မနာမည် မစံပယ်ပါ၊ ကျွန်မကအမေ ဒေါ်လှရင်
ရဲ့သမီးပါ၊ မိဘတွေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မရဲ့မောင်
နှမ တွေကို တွေ့ချင်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် အရဲစွန့်ပြီး လာတွေ့
တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မစံပယ်ကို အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်
ရန် နည်းလမ်းများကို စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ စဉ်းစားရင်ရင်

“ပုလိပ်မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ထောင်မှူးတစ်ယောက်
ပါ။ သူ့ကိုကောင်းကောင်း စစ်ဆေးတတ်ပါတယ်။ သူ့ဘယ်
လောက်လိမ်နိုင်မှာလဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်၏အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေ၏။

မစံပယ်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ သူ၏
မောင်နှမများနှင့် သွားတွေ့ရန် ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းသွား၏။
မစံပယ်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော သူမ၏ဘဝကို မောင်နှမ
များ အထင်သေးမှာ စိုးရွံ့၏။

“ငါ့ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေမက်လို့ ရောက်လာတဲ့မိန်းမ
ဆိုပြီး အထင်သေးရင် ခက်မယ်၊ တကယ်တော့ စည်းစိမ်
ဥစ္စာတွေကို ငါမလိုချင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့အစ်မတွေကို တွေ့ချင်

၂၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ပါ။ ငါတို့မောင်နှမတွေ မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ သူတို့လဲ မင်းကိုတွေ့ချင်မှာသေချာပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစံပယ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး

“ကျွန်မလဲ အစ်ကို အစ်မတွေကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့တာပါရှင်၊ တည်းခိုခန်းကနေ ပြန်ပြီး စောင့်နေပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၂၃

အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးသည် ပုဇွန်တောင်ညောင်တန်းဘက်၌ ငှားရမ်းနေထိုင်ရင်း ပျင်းရိပြီးငွေလာသဖြင့် မြို့ထဲသို့ သွားရောက်လည်ပတ် ကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် တရုတ်တန်း၌ နေ့လယ်စာစားပြီး ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲဝင်ကြည့်လေ၏။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးနောက် အေးသိန်းက

“ငါတို့ပြန်ဖို့သင့်ပြီ၊ ဆရာ ဖုန်းဆက်နေရင်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဝင်းစိုးသည် လည်ပတ်ရန် အားမရသေးဘဲ

“ဘုရင်မပန်းခြံထဲမှာ မျက်လှည့်ပွဲရှိတယ်ကြားတယ်၊
ပန်းခြံကို ခဏသွားမယ်ကွာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာအေးသိန်းသည် ဝင်းစိုးကို မငြင်းဆန်ဘဲ
ဘုရင်မပန်းခြံသို့ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဘုရင်မပန်းခြံသို့ရောက်သောအခါ အိန္ဒိယမျက်လှည့်
ဆရာကြီးတစ်ဦး ပြသသော မျက်လှည့်ပွဲကို ကြည့်ရှုပြီးနောက်
ဝင်းစိုးက

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာ၊ တစ်ခုခုဝယ်စားရင်ကောင်းမယ်”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည်

“ဘိန်းမုန့်ပူလေးရမယ်”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး အနီးသို့ရောက်လာ၏။

ဝင်းစိုးသည် ဘိန်းမုန့်တစ်ပြားဖိုးဝယ်စားလေ၏။

အေးသိန်းသည် ဘိန်းမုန့်သည်မိန်းကလေးအားကြည့်ပြီး

မျက်လုံးပြူးထွက်သွားပြီး

“ဟင်...သမီး...သမီး...မြရီမဟုတ်လား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘိန်းမုန့်ရောင်းသောမိန်းကလေးသည်
အေးသိန်းအား သေချာစွာကြည့်၍

“ဟင်...အဖေ...အဖေ”

ဟု ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်၍ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

အေးသိန်းသည် လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီးနောက် ထောင်
ဒဏ်ကျခံခဲ့ပြီး ထောင်မှလွတ်သောအခါ မိန်းမနှင့် ကလေးကို
မတွေ့ရတော့ချေ။ အေးသိန်းသည် မိန်းမနှင့်ကလေး အစရှာမ
ရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ထောင်မှူးအောင်ဒင်၏ အိမ်၌
နေထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

အေးသိန်းက သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“သမီးတို့ဘယ်မှာနေသလဲ၊ သမီးရဲ့အမေဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မြရီဆိုသော မိန်းကလေးက ငိုယို၍

“အမေဆုံးပြီအဖေရဲ့၊ သမီးလဲ ရန်ကုန်မြို့မှာ ခိုကုံးရာ
မဲ့ဖြစ်ပြီး သင်္ချိုင်းဇရပ်မှာနေနေရတယ်”

၂၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေရာ အေးသိန်းသည် အပျိုပေါက်ဖြစ်နေသော သမီးငယ်ကိုကြည့်၍

“သမီး ဒီလိုနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လောလောဆယ် အဖေတို့နဲ့ လာပြီးနေပေတော့၊ ဘိန်းမုန့်လဲ ရောင်းမနေနဲ့”

ဟုဆိုကာ ဘိန်းမုန့်ဗန်းကိုစွန့်ပစ်ခိုင်းပြီး ၎င်းတို့နှစ်ဦး ငှားရမ်းနေထိုင်သောအိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ အိမ်သို့ရောက် သောအခါ အေးသိန်းက ဝင်းစိုးအား

“ငါ့သမီးလေးက ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတာကွ၊ ငါမစောင့် ရှောက်လို့မရဘူး၊ သူ့ကိုမင်းလဲကူညီပြီးစောင့်ရှောက်ပေးပါ ကွာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဝင်းစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ပြောနေစရာလိုသေးလားကွာ၊ မင်းသမီးဆိုရင်လဲ ငါ့ သမီးပဲပေါ့၊ သူ့ကိုငါကူညီပြီးစောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ၊ ဘာမှမပူ နဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ အေးသိန်းက သက်ပြင်းချ၍

“ငါတို့ဆရာခိုင်းတဲ့အလုပ်တာဝန်တွေ ပြီးဆုံးသွားရင်

စောနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၂၇

သမီးနဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေးတစ်နေရာမှာ သွားပြီး နေတော့ မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဝင်းစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဆရာကလဲ ငါတို့ကိုကူညီမှာပါကွာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးရှိအိမ်မှ ဖုန်းခေါ်ကြောင်းလာ၍ပြောလေ၏။

အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးသည် ဖုန်းရှိရာသို့-ကမန်းကတန်း ပြေးလွှားသွားလေ၏။

အေးသိန်းက ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်သောအခါ ထောင်မှူး အောင်ဒင်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“မင်းတို့ တော်တော်ညံ့တဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ဒီကောင်မက ငါ့ဆီကိုရောက်လာပြီကွ၊ မစံပယ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ နေဝန်းနီ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေတယ်၊ မင်းအမြန်ဆုံး သွားရှင်းပေ တော့၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရှင်းနော်၊ အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် မင်း တို့ကို ငွေတစ်သိန်းတိတိ ချီးမြှင့်မယ်၊ ဒီကောင်မကို ရှင်းပစ်

စောနာစာပေ

၂၈ မင်းပြတ်သူရ

ဖို့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အေးသိန်း၏ ခေါင်းထဲတွင် ငွေ
တစ်သိန်းဆိုသော ပမာဏကိုမြင်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“စိတ်ချပါဆရာ၊ ဒီကောင်မကို မရရအောင်ရှင်းပစ်
ပါမယ်”

ဟုကတိပေးလိုက်လေ၏။ အေးသိန်းသည် ဖုန်းကိုချပြီး
အနီး၌ နားထောင်နေသော ဝင်းစိုးအား တည်ကြည်သောအမူ
အရာဖြင့်

“ဆရာက နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကို ရှင်းခိုင်းနေပြီ၊
သူ့ကို ရှင်းနိုင်ရင် ငါတို့ဘယ်လောက်ရမယ်ထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဝင်းစိုးက မျက်လုံးများအရောင်
တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပလာပြီး

“ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

အေးသိန်းက ဝင်းစိုးကိုကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“တစ်သိန်းပေးမယ်တဲ့ကွ၊ မင်းနဲ့ငါတော့ ဘဝနောက်

— ဝေတာနာစာပေ —

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၉

ကြောင်းအတွက် ကောင်းကောင်းဖူလုံသွားပြီပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝင်းစိုးက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ရှင်းရမယ့်သူက ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အေးသိန်းက

“နေဝန်းနီတည်းခိုခန်းမှာလို့ပြောတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဝင်းစိုးက

“ဒါဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လုပ်ရမှာပေါ့

ကွာ၊ လောလောဆယ် နေဝန်းနီကို အရင်ဆုံးသွားကြည့်ရ
အောင်”

ဟုပြောလေ၏။

— ဝေတာနာစာပေ —

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် နေဝန်းနီတည်းခိုခန်း၌ ရှိနေသော မစံပယ်ကို အမြန်ဆုံးရှင်းလင်းပစ်စေလို၏။

မစံပယ်ကိုရှင်းပြီးလျှင် သူ့အတွက်အရာရာ လုံခြုံစိတ်ချမှုရှိသွားချေပြီ။

မစံပယ်ကို မည်သူမျှ မသိမြင်မီ အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်လို၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အမွေများ မိမိလက်သို့အမြန်ဆုံးရရှိရန် စိတ်စောနေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝတ်လုံဦးသောင်းကိုဖုန်းဆက်၍

“သရက်ထောင်မှာ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်တွေအများကြီးကျန်သေးတယ်၊ ကျုပ်ရထားတဲ့ခွင့်ရက်တွေလဲ ကုန်တော့မယ်၊

ဒါကြောင့် သေတမ်းစာအတည်ပြုချက်ကို အမြန်ဆုံးရအောင် လုပ်ပေးစေချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“တစ်ပတ်အတွင်း သေတမ်းစာ အတည်ပြုချက်ရမှာပါ၊ ကိုအောင်ဒင်အနေနဲ့ တစ်ပတ်လောက်တော့ သည်းခံပြီး စောင့်စေချင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ကျေနပ်သွားလေ၏။

သေတမ်းစာအတည်ပြုချက်ရဖို့ တစ်ပတ်ခန့်သာလိုတော့၏။ မစံပယ်ကို အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်နိုင်လျှင် မိမိအတွက် လုံခြုံမှုရှိသွားချေပြီ။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ရုတ်တရက် ညီနှင့်ညီမဖြစ်သူကို သတိရလိုက်ပြီး မစံပယ်အကြောင်းကို ဖုံးဖိထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်တော်ထိန်းဦးသီလကို ခေါ်၍

“ဒီနေ့ မစံပယ်အယောင်ဆောင်ပြီးရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းကို ကျုပ်ညီနဲ့ညီမကို မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ သူတို့

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှာ စိုးရိမ်တယ်၊
ကျုပ်စကားကို နားလည်သလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးသီလက ခေါင်းညိတ်၍
“ကောင်းပါပြီ၊ သူတို့မသိအောင် ကျုပ်ဖုံးဖိထားပါ
မယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ခင်သည် ဦးသီလ
ထံမှ စကားကတိကို ကြားရသောအခါ ကျိတ်၍သက်ပြင်းချ
လိုက်၏။

မစံပယ်သည် နေဝန်းနီတည်းခိုခန်းသို့ပြန်လာပြီး
ထောင်မှူးအောင်ခင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့စဉ် မိမိကို အေးတိအေး
စက်ဆက်ဆံလိုက်ပုံကိုတွေး၍ ရန်ကုန်သို့လာခဲ့ခြင်းကို နောင်တ
ရနေမိ၏။

မိမိကို ငွေကြေးခနဲ မက်မောပြီးရောက်လာသည်ဟု
ယူဆနေသလားမသိ။ မစံပယ်သည် အဖေတူအမေကွဲ မောင်
နှမများနှင့်တွေ့ဆုံလိုစိတ်များ တဖြည်းဖြည်းနည်းပါးလာ၏။

မိမိ၏ဇာတိမြို့ကလေးသို့ပြန်၍ ဆရာမအလုပ်ကိုပြန်

လည်လုပ်ကိုင်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မစံပယ်သည် ခဏကြာလျှင် စိုက်ထဲတွင် ဆာလောင် လာသဖြင့် ညစာစားရန်အတွက် နေဝန်းနီ တည်းခိုခန်းမှထွက် ခဲ့၏။ မစံပယ် တည်းခိုခန်းလှေကား၌ ဆင်းလာစဉ် တည်းခို ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောလူနှစ်ဦးကို သတိပြုမိ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးစလုံး မိမိကို စူးစူးရှရှေ့ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဟိုသူနှစ်ဦးသည် အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ သည် တည်းခိုခန်း၏ ဧည့်ကြိုငြာနုသို့သွားပြီး အပေါ်ထပ်၌ အခန်းတစ်ခန်းယူလိုက်၏။ ထိုသို့အခန်းယူရင်း မစံပယ်၏ အခန်းကို မသိမသာ မေးမြန်းကြည့်ရာ မစံပယ်သည် ၎င်းတို့ ၏အရှေ့ဘက်အခန်း၌ နေထိုင်ကြောင်းသိရ၏။

ဧည့်ကြိုငြာနုရှိ မိန်းမကြီးသည် ဧည့်သည်များကို စူးစမ်း လိုဟန်မရှိဘဲ သတင်းစာကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်ရှုနေလေ၏။

အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးသည် အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းသို့ ဝင် ရောက်သွားပြီး အေးသိန်းက

“ငါတို့အခုချက်ချင်း လှုပ်ရှားလိုရပြီ၊ မစံပယ်ဆိုတဲ့

မိန်းမ တည်းခိုခန်းမှာမရှိတုန်း သူ့အခန်းထဲကို ခိုးဝင်ပြီး တစ်ခါ တည်း အပြတ်ရှင်းပစ်ရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဝင်းစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါဆိုရင် အခန်းထဲကို ကျုပ်ဝင်သွားမယ်၊ အခန်း အပြင်ကနေ သူလူအရိပ်အခြည်ကို ခင်ဗျားစောင့် ကြည့်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ကာ မစံပယ်၏အခန်းဝသို့ တိုးကပ်သွား လေ၏။ ဝင်းစိုးသည် အခန်းသော့ကို အချွန်ကလေးတစ်ချောင်း ဖြင့် ထိုးဆွလိုက်၏။ ထိုအခါ တံခါးပွင့်သွားလေ၏။ ဝင်းစိုး သည် အေးသိန်းဘက်သို့လှည့်၍ လက်မထောင်ပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ဝင်းစိုးသည် ရေချိုးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်၍ ပုန်းအောင်း နေလိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲတွင်ချွန်မြနေသော ဓားတစ်ချောင်းရှိ၏။ ဝင်းစိုးသည် မီးရောင်ထဲတွင် လက်ခနဲဖြစ်သွားသော ဓားကို ကြည့်၍ မစံပယ်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ပြီး

“မင်းလိုမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ရမှာမို့မြော

၂၃၆ မယ်မြတ်သူရ

စရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် ငွေတစ်သိန်း
က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်ကွ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် မစံပယ်
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ဝင်းစိုးသည် စားမြောင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍
မစံပယ်ကို သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်လိုက်၏။

မိန်းမလှလေးတွေကို ဂရုဏာသက်သောအားဖြင့် လည်
တိုင်ကို တစ်ချက်တည်းထိုးစိုက်လိုက်ရန် ကြံလိုက်၏။

ထိုအခိုက် မစံပယ်က မီးခလုတ်ကို ဒေါက်ခနဲဖွင့်လိုက်
ပြီး

“ဆရာတို့ အခန်းထဲကို ဝင်လာကြပါရှင်”

ဟူသောအသံကို ကြားရသဖြင့် ဝင်းစိုးသည် ခန်းဆီး
ကြားမှ တအံ့တဩ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထဲသို့ဝင်
လာသော လူအချို့ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဝင်းစိုးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အနှောင့်အယှက်ကြုံရသဖြင့်

စတုတ္ထမြောက်ရင်သား ၂၃၇

ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ တည်းခိုခန်းအောက်သို့
ခက်ခက်ခဲခဲ တွယ်ဆင်းလာရလေ၏။

မစံပယ်၏အသက်ကို ကယ်လိုက်သူများမှာ သူကြီး
ဂေဇက်သတင်းစာမှ သတင်းထောက်တစ်စုဖြစ်၏။

သတင်းထောက်များသည် တည်းခိုခန်းနှင့်တွဲလျက်ဖွင့်
ထားသော အရက်ဆိုင်၌ အရက်သောက်ရင်း မိုးကုတ်သူဌေး
ဦးမာဒင်၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံများကို ပြောဆိုနေလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုရင်း သတင်းထောက်တစ်ယောက်က
မိုးကုတ်သူဌေးဦးမာဒင်၏ အမွေပစ္စည်းများကို မောင်နှမသုံး
ယောက်ခွဲဝေယူရုံမက ဖအေတူ မအေကွဲ ညီမတစ်ယောက်

လည်း ရန်ကုန်သို့အမွေခွဲရန် ရောက်ရှိနေကြောင်းပြောလေ၏။

သတင်းထောက်တစ်ဦးကလည်း ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်
ရှိနေသော ဖအေတူ မအေကွဲ ညီမကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခွင့်
ရလျှင် အလွန်ကောင်းမည်ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အရက်
သောက်နေသော သတင်းထောက်တစ်ဦးက

“ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးက ရန်ကုန်မြို့ကိုလျှို့ဝှက်ပြီးရောက်
နေတာကွ၊ ငါတို့ဘယ်လိုတွေ့အောင်ရှာမှာလဲ”

ဟုပြောလေရာ သတင်းထောက်အဖိုးကြီးတစ်ဦးက

“ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ကြိုတင်ပြီးတွက်ဆထား
လို့မရဘူးကွ၊ ငါတို့ကံကောင်းရင် ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးဟာ
ဒီနေ့ဝန်းနီတည်းခိုခန်းမှာ တည်းရင်တည်းနေမှာကွ”

ဟုပြောလေရာ ကျန်သော သတင်းထောက်များက
တဟားဟားရယ်ရယ်ကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့၏စကားကို အိပ်ငိုက်ပြီးနား
ထောင်နေသော ဧည့်ကြိုမိန်းမကြီးက

“ရှင်တို့ပြောတဲ့ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သမီး ဟုတ်မဟုတ်

တော့မသိဘူး၊ အဖေနာမည်မှာ ဦးမာဒင်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ မစံပယ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ကပဲ နေဝန်း နီမှာလာတည်းနေတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သတင်းထောက်များက စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိဘဲ

“မိုးကုတ်သူဌေးဦးမာဒင်နဲ့ နာမည်တူတာဖြစ်ပါလိမ့် မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မစံပယ်သည် ညစာစားရာမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။

ညွှန်ကြီးမိန်းမကြီးက

“ဟိုမှာလာနေတဲ့မိန်းကလေးက ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးဆို တာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သတင်းထောက်များသည် မစံပယ်ကို ကြည့်ရှုလိုက်ကြ၏။ ညွှန်ကြီးမိန်းမကြီးသည် စပ်စုတတ်ပြီး စကားအပြောအဆိုပွင့်လင်းသူဖြစ်သဖြင့် အနီးသို့ မစံပယ်

ရောက်လာသောအခါ

“မိန်းကလေးက မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးမဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မစံပယ်သည် မိမိ၏ဘဝနောက် ကြောင်းကို ဧည့်ကြိုမိန်းမကြီးသိရှိနေသဖြင့် အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်...ကျွန်မအဖေ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ဆိုတာ အဒေါ် ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အရက်သောက်နေသော သတင်း ထောက်များသည် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထ၍

“မိုးကုတ်သူဌေး ဦးမာဒင်ရဲ့သမီး ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ကို မေးခွန်းလေးတွေ မေးခွင့်ပြုပါ”

ဟုသံပြိုင်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ မစံပယ်က ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“ကျွန်မ ဘာမေးခွန်းမှ ဖြေစရာမရှိပါဘူး”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်ရှိ သူမ၏အခန်းသို့ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

သတင်းထောက်များသည် ဇွဲမလျော့ဘဲ သူမအနောက်

မှ တကောက်ကောက်လိုက်လာကြ၏။

မစံပယ်သည် သတင်းထောက်များ၏ အမေးကို ဖြေ
လျှင် သူမကိုမောင်နှမများက အထင်လွဲကုန်မှာစိုး၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဇွဲကောင်းလှသော သတင်းထောက်
များကို သူမ အရှုံးပေးလိုက်ရ၏။

မစံပယ်သည်အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မီးခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ
သတင်းထောက်များကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် စိတ်အေးအေးထားပြီး သတင်းထောက်များ
၏ မေးခွန်းများကို ဖြေကြားနေမိ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ထုက် သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာ၌
မိုးကုတ်ဦးမာဒင်၏သမီး မစံပယ်၏ သတင်းများပါရှိလာ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ထိုသတင်းကိုဖတ်၍ ဒေါသ
တကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏အနီးသို့ ညီဖြစ်သူ မောင်တင်မောင်နှင့် ညီမ စိန်ပိုးတို့ ရောက်ရှိလာပြီး စိန်ပိုးတို့က

“သတင်းစာထဲမှာ မစံပယ်ဆိုတဲ့မိန်းမက ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ငါတို့မိသားစုရဲ့ စည်းစိမ်တွေကိုမက်ပြီး လိမ်လည်နေတဲ့ မိန်းမပေါ့ကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က ငါတို့ ဝင်ဒါမီယာအိမ်ကို ရောက်လာပြီး ပိုက်ဆံတောင်းလို့ ငါမောင်းထုတ်လိုက်သေးတယ်၊ ဒီကောင်မ အခုလို သတင်းထောက်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး မဟုတ်တဲ့သတင်းထုတ်ကာ ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုစွဲကို ငါ့တာဝန်ထားလိုက်၊ မင်းတို့မစိုးရိမ်နဲ့”

ဟုဆိုလိုက်လေရာ မောင်တင်မောင်နှင့် စိန်ပိုးတို့သည် ငြိမ်သက်သွားကြလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဝတ်လုံဦးသောင်းထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်း ဖုန်းကိုင်သောအခါ

“ဒီနေ့နံနက် သူကြီးဂေဇက်ထဲမှာ ပါတဲ့မိန်းမက ကျုပ်တို့ ညီမဆိုပြီး သတင်းထောက်တွေကို အတည်ပေါက်နဲ့ လျှောက်လိမ်နေတယ်၊ သူ့ကို ဥပဒေကြောင်းအရ တားဆီးလို့ မရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“သူ့ကို အရင်ဆုံးစစ်မေးကြည့်ဖို့လိုတယ်၊ သူ့ဘက်က နိုင်လုံတဲ့သက်သေပြနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့”

ဟုဆိုကာ သူ့စကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“သူ့ကို အမြန်ဆုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားစေချင်တယ်၊ သတင်းစာထဲမှာပါရင် လူအများယုံထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်ကုန်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“ကျုပ်တို့ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ၊ သူဟာ အတုဆိုရင်တော့ အမြန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ”

၂၄၆ မင်းပြတ်သုရ

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းသည်
ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး အနီးရှိ သူ၏လက်ထောက်မောင်ဘဦးဘက်
သို့လှည့်၍

“ကိုအောင်ဒင်က သတင်းစာထဲက မိန်းမနဲ့ပတ်သက်
ပြီး အင်မတန်ဒေါသဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်စား ငါတို့ဖြေရှင်း
ပေးမှဖြစ်မယ်၊ မင်းလုပ်နိုင်မှာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မောင်ဘဦးကခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်မယ်ဆရာ၊ လူလိမ်ဆိုရင်
တော့ ကြာကြာမလုပ်ရဲပါဘူး၊ အဲဒီမိန်းမက နာမည်ကြီးချင်လို့
လုပ်တာလားမသိဘူး”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မောင်ဘဦးသည် ဂျစ်ကားကို ကိုယ်
တိုင်မောင်း၍ နေဝန်းနီတည်းခိုခန်းသို့သွားလေ၏။

တည်းခိုခန်းသို့ရောက်သောအခါ မစံပယ်နှင့်တွေ့လို
ကြောင်း ခွင့်တောင်းလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မစံပယ် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာလေရာ

— တောနာစာပေ —

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၄၇

သူမ၏အလှကိုကြည့်၍ မောင်ဘဦး မင်သက်သွားမိ၏။

မစံပယ်သည် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ သူမ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ လူလိမ်တစ်
ယောက်၏ အမူအရာလုံးဝမရှိ၊ မစံပယ်က မောင်ဘဦးကို
ကြည့်၍

“ကျွန်မ သတင်းထောက်တွေနဲ့မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး၊
ရှင်တို့မေးခွန်းတွေကို ဖြေလဲမဖြေပါရစေနဲ့”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက လက်ကာပြု၍

“ကျုပ်သတင်းထောက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မိုးကုတ်ဦးမာ
ဒင်ရဲ့ အမွေကိစ္စနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်က အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျွန်မနဲ့ဘာကြောင့်လာတွေ့ရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်ဘဦးက သူမ၏
မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မစံပယ်ဟာ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးအစစ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

— တောနာစာပေ —

မစံပယ်က တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးအစစ်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မောင်ဘဦးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင် မစံပယ်မှာ သက်သေပြစရာတစ်ခုခုတော့

ရှိမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မမှာ သက်သေပြစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး

ရှင်”

ဟုပြောလေ၏။

မောင်ဘဦးသည် မစံပယ်၏ ပကတိရိုးသားဖြူစင်သော

ရုပ်ရည်ကိုကြည့်၍

“သူ့မှာသက်သေပြစရာမရှိဘဲ ဘာကြောင့် မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးလို့ပြောနေပါလိမ့်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ လိမ်မဲ့ပုံမပေါ်ပါဘူး”

ဟုတွေးနေလေ၏။

မောင်ဘဦးသည် မစံပယ်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မစံပယ်ကို အားနာနာနဲ့ပဲ ပြောရဦးမယ်၊ ဦးအောင်ဒင်က မစံပယ်ကို သူတို့ဆီနောက်ထပ်ရောက်မလာအောင် ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးထားတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစံပယ်သည် ရင်ထဲတွင် နာကျင်ကြေကွဲသွားလေ၏။ မိမိ၏ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမများက မိမိကိုမတွေ့ချင်ဘူးဆိုပါလား။

သူတို့မှာ မောင်နှမရင်းချာဆိုသည့် သံယောဇဉ်တောင် မရှိတော့ဘူးလား။

မစံပယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်မသူတို့နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မောင်နှမတွေနဲ့ ကျွန်မတွေ့ခွင့်မရသေးဘူး၊ တကယ်လို့ ကျွန်မ ဇွတ်အတင်းတွေ့ဖို့ ကြိုးစားရင်ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မစံပယ်ရဲ့အပြုအမူဟာ ဥပဒေနဲ့မဆန့်ကျင်ပေမယ့်
မရိုးသားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရင်တော့ ပြဿနာပေါင်းစုံဖြစ်
သွားနိုင်တယ်။ သူတို့ဘက်က ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မစံပယ်သည် ရင်ထဲတွင် ပိုမို၍ထိခိုက်သွားပြီး

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မမြို့ကိုပဲ ပြန်ပါတော့
မယ်။ သူတို့ကို တစ်သက်လုံး မဆက်သွယ်တော့ပါဘူး၊ ရန်ကုန်
မြို့ကိုလာမိတာက ကျွန်မ မှားပါတယ်”

ဟုပြောရင်း မျက်ရည်များစီးကျလာ၏။ မောင်ဘဦး
သည် မစံပယ်ကို ဂရုဏာသက်စွာကြည့်၍

“ဒါဆိုရင်လဲ ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ သူမအနီးမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးတို့ ငှားရမ်းနေသော အိမ်ကလေး
သို့ အေးသိန်း၏သမီး မြရီရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ညစ်ပတ်
နံ့စော်နေသော အိမ်ခန်းသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားလေ၏။

အေးသိန်းတို့သည် အနီးအနားရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ
ချိုင့်ဆွဲစားလေ၏။ မြရီသည် အေးသိန်းတို့ ချိုင့်ဆွဲစားသည်
ကိုကြည့်၍

“အဖေတို့ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ထမင်းချိုင့်မှာစားရတာလဲ၊
သမီးတစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ၊ ဈေးသွားပြီး ချက်ကျွေးမှာပေါ့၊

အိုးခွက်ပန်းကန်လေး နည်းနည်းဝယ်လိုက်ရင် ရတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ အေးသိန်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“နေပါစေသမီးရယ်၊ အဖေတို့က ဒီမှာခဏပဲနေမှာ၊

အိုးခွက်ပန်းကန်တွေဝယ်ရင် အိမ်ပြောင်းရတာ ရှုပ်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မြရီသည် ဖခင်နှင့်ဝင်းစိုးဆိုသူ၏ အလုပ်အကိုင်ကို မှန်းဆကြည့်၏။

ဖခင်၌ ငွေကြေးပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိကြောင်း သတိထားမိ၏။ ဖခင်၏အလုပ်အကိုင်ကို မေးမြန်းသော်လည်း မယ်မယ်ရရ မဖြေဘဲ ကုန်သည် ပွဲစားယောင်ယောင် ပြောဆိုနေ၏။

ထိုနေ့နေ့လယ်က အေးသိန်းသည် မစံပယ် တည်းခိုနေသော နေဝန်းနီတည်းခိုခန်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မစံပယ်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကို ၎င်းတို့ ငှားရမ်းထားသဖြင့် အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးတို့သည် တစ်လှည့်စီသွားရောက်နေထိုင်လေ၏။

အေးသိန်း မရှိသည့်အချိန်၌ ဝင်းစိုးသည် လမ်းထိပ်ရှိ

အရက်ဆိုင်သို့သွား၍ အရက်အနည်းငယ်သောက်လေ၏။ အရက်သောက်ပြီးသောအခါ အိမ်သို့ရောက်ရှိလာပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြရီသည် အိမ်ရှေ့အုတ်ကန်၌ ရေချိုးနေလေ၏။ ဝင်းစိုးသည် အရက်ခိုးများဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် မြရီ၏ တစ်ရစ်သောကိုယ်ခန္ဓာကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်နေ၏။

မြရီဆိုသောကလေးမသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဖွံ့ထွားလှပါတကား။ သူမ၏အသားအရည်မှာ ညိုစိမ့်စိမ့်ဖြစ်သော်လည်း တင်သားများမှာ စွင့်ကားလွန်းလှ၏။

ဝင်းစိုးသည် မြရီ၏အလှအပများကို တဝကြီးထိုင်စူးစူး ရင်း သက်ပြင်းကို အခါခါချနေလေ၏။

မြရီသည် ဝင်းစိုး၏ တဏှာရာဂ စိတ်ထကြွနေခြင်းကို မသိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေချိုးနေလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းထံသို့ မောင်ဘဦး ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သောအခါ ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“မစံပယ်အတုကို တွေ့ခဲ့ပြီလားဟေ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်ဆရာ၊ အမျိုးသမီးက ရန်ကုန်မြို့က
ထွက်သွားဖို့သဘောတူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
မှာ တစ်မျိုးခံစားရတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မစံပယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သမီး

ဖြစ်ကြောင်း ဘာသက်သေပြစရာမှမရှိဘဲ ရန်ကုန်မြို့ကို
ရောက်လာခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ”

ဟုဆိုလိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“တစ်ခါတလေတော့လဲ အချို့သောလူတွေဟာ ယုံနိုင်
စရာ မကောင်းလောက်အောင် မိုက်မဲကြတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်ဘဦးကခေါင်းခါယမ်း၍

“မစံပယ်ဟာ မိုက်မဲတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံမရဘူး၊
သူဟာ အင်မတန်အေးချမ်းတည်ကြည်တဲ့ အမူအရာမျိုးရှိ
တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒါဆိုရင်တော့ အံ့ဩဖွယ်ရာပဲ၊ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်နဲ့
ဒေါ်လှရင်ရဲ့သမီးဆိုပြီး မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ပေါ်
ပေါက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မစံပယ်ဟာ ရုတ်တရက် ရန်ကုန်
မြို့က ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မစံပယ်နဲ့ပတ်
သက်တဲ့သတင်း မကြားရတော့ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်၏။ မောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့ အမွေကိစ္စမှာ သံသယဖြစ်စရာတွေတွေ့ရတယ်၊ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ကိုယ်တိုင် တောင် လုပ်ကြံခံရတာဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ငါလဲ သံသယဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ဒီကိစ္စတွေဟာ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့ အမွေဆက်ခံတဲ့ မောင်နှမသုံးယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေနိုင်တယ်၊ သူတို့သုံးယောက်ကို လျော့တွက်လို့ မရဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့နောက်တစ် ကြိမ်ထပ်တွေ့ပြီး သေသေချာချာစစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခွင့်ပြုလိုက်လေ တော့၏။

မောင်ဘဦးသည် နေဝန်းနီတည်းခိုခန်းသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်သွားပြီးနောက် ဧည့်ကြိုမိန်းမကြီးအား မစံပယ်နှင့်တွေ့လို ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ မိန်းမကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မစံပယ်မရှိတော့ဘူး၊ အခန်းပြန်အပ်သွားပြီ”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“သူဘယ်ကိုသွားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မိန်းမကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မသိဘူး”

ဟုဖြေလိုက်၏။

မောင်ဘဦးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်၏။

မစံပယ်ဆိုသော မိန်းမလှလေး ရန်ကုန်မြို့မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

မောင်ဘဦးသည် ကားထွက်ကာနီးမှ နေဝန်းနီတည်းခိုခန်း၏ တံခါးစောင့်အဘိုးကြီးကို သတိရလိုက်၏။

မောင်ဘဦးသည် ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်း၍ တံခါးစောင့်အဘိုးကြီးကို မစံပယ်အကြောင်းမေးမြန်းလေ၏။

တံခါးစောင့်အဘိုးကြီးသည် မောင်ဘဦး၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“မစံပယ်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်းလှည်းငှားပေးခဲ့တာပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်ဘဦးသည် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် မစံပယ်ဘယ်ကိုသွားသလဲဆိုတာ သိသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တံခါးစောင့်အဘိုးကြီးက

“မစံပယ် ရွှေတိဂုံဘုရားကိုသွားမယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်ဘဦးသည် ကားကို ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ကမန်းကတန်းမောင်းသွားလေ၏။

ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ရောက်သောအခါ ဘုရားရင်ပြင်၌ မစံပယ်ကို လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။

ရင်ပြင်တော်၏ တစ်နေရာ၌ မစံပယ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မစံပယ်ကိုမြင်သောအခါ မောင်ဘဦးသည် သက်ပြင်းချ၍

“ရှာလိုက်ရတာဗျာ၊ ကျုပ်က မတွေ့တော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်က မောင်ဘဦးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ရှင်ကို ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မရန်ကုန်က ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဘဦးက

“ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်၊ ဘုရားခြေရင်းက ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားရင် အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မစံပယ်သည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသဖြင့် မောင်ဘဦး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ မငြင်းဆန်ဘဲ လိုက်ခဲ့လေ၏။ မောင်ဘဦးသည် မစံပယ်နှင့်အတူ ထမင်းစားရင်း သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍

“မစံပယ်မှာ သက်သေပြစရာမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ကုန်မြို့ကို ဆင်းလာပြီး အမွေတောင်းရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မစံပယ်က မောင်ဘဦး၏ မျက်နှာကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ကျွန်မကို ပိုက်ဆံမက်တဲ့ မိန်းမအောက်မေ့လို့လား၊ သူတို့ဆီက တစ်ပြားမှ မလိုချင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မမိဘတွေ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ အဖေတူမအေကွဲ မောင်နှမတွေကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ လာခဲ့တာရှင်၊ ကျွန်မအတွက် ငွေကြေး ဓနမလိုချင်ပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမောင်ဘဦးက

“မစံပယ်မှာ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်နဲ့ ပက်သက်ကြောင်း သက်သေပြစရာ တစ်ခုမှမရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မစံပယ်သည် မိခင်ဖြစ်သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းဆည်းထားသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများကို သွား၍ သတိလိုက်ရ၏။ သို့သော် ထိုသက်သေများကို လူအများကြား၌ ချပြချင်စိတ်မရှိတော့ချေ၊ မောင်ဘဦးက မစံပယ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မစံပယ်ကို ကျုပ်တို့ အကူအညီပေးချင်လို့ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ရန်ကုန်မြို့ထဲကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။ မစံပယ်သည် ငြင်းဆိုဟန်မရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာရှိနေလေ၏။ မောင်ဘဦးသည် မစံပယ်ကို သူ၏ဆရာ ဝတ်လုံဦးသောင်း၏ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းသည် မစံပယ်ကိုမြင်သောအခါ အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“မင်းဟာ ဒေါ်လှရင်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတာပဲ၊ ဒေါ်လှရင် ငယ်စဉ်တုန်းက မင်းရဲ့ရုပ်ရည်မျိုးပဲ၊ ဒေါ်လှရင်ရှိနေသေးသလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မစံပယ်က မျက်နှာညှိုးငယ်စွာ

ဖြင့်

“အမေဆုံးသွားပါပြီရှင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“ဒေါ်လှရင်က ကျုပ်နဲ့ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ သူဆုံးတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ဒေါ်လှရင်ရဲ့ ဘဝအကြောင်းကိုပြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မစံပယ်သည်မိခင်၏ နာကြည်းစရာအဖြစ်များကို မေ့ထားလိုက်ချင်၏။ မိခင်သည်လင်ကောင် မပေါ်ဘဲ သမီးတစ်ယောက်ကို မွေးခဲ့ရ၏။ မြို့ပေါ်က လူများသည် သူတို့သားအမိကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် နှိမ်ချဆက်ဆံကြ၏။

မိခင်သည် ချောမောလှပသော ရုပ်ရည်ကို ဗန်းပြု၍ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန် မကြိုးစားဘဲ သွားရည်စာမုန့်ကလေးများကို ရောင်းချခဲ့၏။ နောက်ဆုံးမိခင် ကံကောင်းချင်တော့ ဆရာကြီးဦးလှကျောင်း၌ ဆရာမအလုပ်ကိုရရှိခဲ့၏။ ဝတ်လုံ

ဦးသောင်းသည် တွေဝေနေသော မစံပယ်ကိုကြည့်၍

“မင်းရဲ့အမေ အကြောင်းကို ပြောပါဦး၊ သူဘယ်လို အခက်အခဲတွေကြုံခဲ့ရသလဲ”

ဟုထပ်မံမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မစံပယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါတွေကို ပြန်မပြောပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မပြန်ပါရစေ”
ဟုပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက မစံပယ်ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းရဲ့အဖေက ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ၊ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့အတွက် မင်းကို ကူညီဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ၊ မင်းက မိုးကုတ်ဦးမာဒင်သမီးဆိုရင် အထောက်အထားတစ်ခုတော့ ပြနိုင်ရမှာပေါ့၊ ဘာအထောက်အထားမှ မပြနိုင်ဘဲ ဦးမာဒင်ရဲ့ သမီးဆိုရင် ဘယ်သူက လက်ခံနိုင်မှာလဲ၊ ဒါဟာ မင်းရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမတွေရဲ့ အပြစ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးကွယ်၊ ဒီလိုသာဆိုရင် မိန်းကလေးတိုင်းက မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်သည် ဝတ်လုံဦးသောင်း၏ စကားကြောင့် တွေဝေသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းရှည် ကြီးကိုချလိုက်ပြီး

“ကျွန်မမှာ သက်သေပြစရာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက တော့ အမေရဲ့နောက်ဆုံးအမွေ ရွှေလော့ကတ်ကလေးပါပဲ”

ဟုဆိုကာ သူမ၏ လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသောဆွဲကြိုး လေးကို ချွတ်လိုက်၏။ မစံပယ်သည် အသည်းပုံလော့ကတ် ကလေးကို ဖွင့်၍ အတွင်း၌ရှိသော ပုံလေးကိုပြသလိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းသည် မစံပယ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ဟင်...အသည်းပုံလော့ကတ်ထဲမှာ ဦးမာဒင်ရဲ့ပုံနဲ့ ဒေါ်လှရင်နဲ့ ပုံကို တစ်ခြမ်းစီထည့်ထားပါလား၊ ကျုပ်ယုံကြည် ပါပြီကွယ်၊ မစံပယ်က ဦးမာဒင်ရဲ့ သမီးအရင်းပါပဲ”

ဟုဝန်ခံလိုက်လေရာ မစံပယ်သည် သူမ၏ ရင်ထဲတွင် ရှင်းလင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းသည် ရွှေလော့ကတ်လေးကို ကြည့်၍ အတိတ်ကအကြောင်းအရာများကို သတိရနေလေ၏။ ပြီးနောက် မစံပယ်ကို ကြည့်ကာ

“မစံပယ်ကိုမြင်မြင်ချင်း မလှရင်ရဲ့သမီးဆိုတာ အလိုလို ခံစားလိုက်ရတယ်၊ မလှရင်ဟာ အင်မတန်ရိုးသားပြီး မိုးကုတ် ဦးမာဒင်ရဲ့သားသမီး သုံးယောက်ကို ကလေးထိန်းအဖြစ်နဲ့ အကောင်းဆုံး ထိန်းကျောင်းပေးနိုင်ခဲ့တယ်၊ ငယ်စဉ်တုန်းက မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့သားသမီး သုံးယောက်စလုံး မလှရင်ကို

၂၆၆ မင်းမြတ်သူရ

သွေးသားအရင်းလို ချစ်ခင်ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“အမေကလည်းသူထိန်းကျောင်းခဲ့တဲ့ မောင်နှမ သုံးယောက်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ သူတို့သုံးယောက် အကြောင်းကို ကျွန်မကို ခဏခဏပြောခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ အဖေတူအမေကွဲ မောင်နှမသုံးယောက်ကို ကျွန်မတွေ့ချင်တာပါ”

ဟုပြောလေရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက မစံပယ်ကို ဂရုဏာသက်စွာဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းတို့သားအမိ တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲရုန်းကန်ခဲ့ရမှာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မတို့ သိပ်ဆင်းရဲခဲ့တယ်။ အမေကဈေးတောင်းကို ခေါင်းရွက်ပြီး ကျွန်မကိုရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ နောက်တော့မှ ဆရာကြီးဦးလှရဲ့ကျောင်းမှာ ဆရာမအလုပ်ကို ရရှိခဲ့တယ်။ အမေရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ ချောမောလှပလွန်းတဲ့အတွက် အမေ့ကို လက်ထပ်ဖို့ကမ်းလှမ်းတဲ့ ကုန်

တောနာတာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၆၇

သည် ပွဲစားတွေရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေဟာ အဖေအပေါ် သစ္စာမပျက်ခဲ့ဘူး။ သူတစ်သက်မှာ တစ်ယောက်ကိုပဲချစ်မယ်တဲ့။ ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မငါ့က အစွန့်ပစ်ခံတွေ့ပါ။ ဒါတောင် ကျွန်မရဲ့မောင်နှမတွေက ကျွန်မကို မတွေ့ချင်ဘဲ ဘာကြောင့်ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာလဲ”

ဟုနားမလည်ဟန်ဖြင့်မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘဦးက ဝင်ရောက်၍

“ဒါကိုကျုပ်ရှင်းပြပါရစေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းကပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မစံပယ်လို့ပြောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်ဒါမီယာ အိမ်ကြီးကို ရောက်လာခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်သည်ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး

“ဟင်... ကျွန်မအယောင်ဆောင်ပြီး ရောက်လာဘယ်ဟုတ်လား။ အဲဒီမိန်းမက အတုအယောင်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“အခုတော့ အဲဒီမိန်းမက အတုအယောင်ဆိုတာ ကျုပ်

တောနာတာပေ

တို့ယုံပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက မစံပယ်အယောင်ဆောင်
လာတဲ့ မိန်းမကို အစစ်မှန် အတုမှန် သေချာအောင် အလွတ်
စုံထောက် ငှားပြီးတောင် စုံစမ်းခဲ့သေးတယ်၊ အံ့သြဖို့ကောင်း
တာလား၊ အလွတ်စုံထောက်ကိုယ်တိုင် မစံပယ်အစစ်ပါဆိုပြီး
ထွက်ဆိုခဲ့တယ်၊ မစံပယ်တို့သားအမိဟာ ရန်ကုန် ကျောက်
မြောင်းက ဟင်္သာတ စိန်စိန်ဆေးလိပ်ခုံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြ
တယ်လို့ဆိုတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မစံပယ်ဟာ ရန်ကုန်
ကျောက်မြောင်းက စာကြည့်တိုက်မှာ အသင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်
တဲ့၊ စာကြည့်တိုက် အသင်းဝင်ကဟ်က လက်မှတ်နဲ့မစံပယ်ရဲ့
လက်မှတ်က အံ့သြဖွယ်ကောင်းအောင် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်
နေတယ်”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်ကခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒီလူတွေဟာ ပိပီရီရိုကို လိမ်လည်သွားတာပဲ၊ ကျွန်မ
တို့သားအမိဟာ ရန်ကုန်မြို့ကိုလဲ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဆေးလိပ်
ခုံမှာလည်းအလုပ်မလုပ်ဖူးဘူး၊ မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ လက်
မှတ်က စာကြည့်တိုက်အသင်းဝင်ကတ်ရဲ့လက်မှတ်နဲ့ တူနေ

တယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာပဲ၊ အလွတ်စုံထောက်ဆိုတဲ့လူ နဲ့လူလိမ်
မိန်းမပေါင်းပြီး လုပ်သွားတာလား မသိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ လိမ်ညာလှည့်ဖြားဖို့အတွက် အကွက်ကျ
ကျ စီစဉ်ထားတာပဲ၊ မစံပယ်ဆိုတဲ့မိန်းမကလည်း အမွေဆက်ခံ
သူဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုချက်ရပြီးတာနဲ့ ပျောက်သွားတယ်၊
ရန်ကုန်မြို့မှာလည်း မရှိတော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်ကခေါင်းညိတ်၍

“ဒါကြောင့်ကျွန်မရဲ့ အဖေတူအမေကွဲမောင်နှမတွေက
ကျွန်မကို မောင်နှမအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုတာကိုး”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဟင်္သာတစိန်စိန်ဆိုတဲ့ ဆေးလိပ်ခုံမှာ ကျုပ်သွားစုံစမ်း
ကြည့်မယ်၊ ဒါဆိုရင်သူတို့ရဲ့ လိမ်ညာလှည့်ဖြားမှုဟာ လယ်ပြင်
ဆင်သွားသလို ထင်းထင်းကြီးပေါ်မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဝတ်လုံ ဦးသောင်းက သဘောကျဟန်
ဖြင့်ထောက်ခံလေ၏။ မောင်ဘဦးကဆက်လက်၍

“မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့ အမွေတွေရဖို့အတွက် အကွက်ကျ ကျစီစဉ်ထားတာပဲ။ ဒီလူဟာ မစံပယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မစံပယ်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ ပထမအကြိမ် ပေါ်လာတဲ့ မစံပယ်တုန်းက လည်း ရုတ်တရတ် ပျောက်သွားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“မစံပယ်က ပျောက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အမွေတွေကို ဆက်ခံတဲ့အခါ သူပြန်ပေါ်လာမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“အမွေတွေမဆက်ခံမီ ဒီအမွေတွေအားလုံးကို လွှဲပေး ကြောင်း လက်မှတ်ကို ကြိုတင်ယူထားရင် မစံပယ်ပြန်ပေါ်လာ စရာမလိုဘူးဆရာ”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဘဦး၏ စကားကြောင့် ဝတ်လုံ ဦးသောင်း၏ မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပသွားပြီး

“ငါတပည့်က ဘယ်ဆိုးလို့လည်း အကွက်မြင်တတ် သားပဲ၊ ကြည့်စမ်း ဒီအချက်ကို ငါမတွေးမိဘူး၊ မစံပယ်အတူ

ဆီက အမွေတွေကို လွှဲပြောင်းရယူကြောင်း လက်မှတ်ကိုကြို ထိုးထားရင် မစံပယ်ပြန်ပေါ်လာစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဒါဆိုရင် တော့ တရားခံဟာ ဝင်ဒါမီယာခြံကြီးက မောင်နှမသုံးယောက် ပဲကွ”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“သူတို့သုံးယောက်ထဲက မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ မိန့်ပိုးတီ ကို စာရင်းထဲကထုတ်ရင် ထောင်မှူးအောင်ဒင်နဲ့ ကိုတင်မောင် ပဲရှိတယ်၊ ထောင်မှူးအောင်ဒင်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို စုံစမ်း ကြည့်တော့ ရိုးသားကြောင်းထောက်ခံတဲ့သူများတယ်၊ သူဟာ ရာထူးတက်ဖို့လည်းသေချာနေပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ မစံပယ် အတူကို သေသေချာချာစစ်ဆေးဖို့ပြောတဲ့သူက ထောင်မှူး အောင်ဒင်ပဲ၊ မစံပယ်အတူကို သူလွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ လက်ခံခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူလဲမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင်တော့ လူရှုပ်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မောင်တင်မောင်ကတော့ ဘယ်နေရာမှ နာမည်ကောင်းထွက်ခဲ့

တာမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာမိန်းမတွေနဲ့ရှုပ်ပွေပြီး အမြဲတမ်းငွေလို
နေတယ်။ သူ့ကိုမသင်္ကာစရာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အလွတ်စုံထောက်လှမိုးဆိုတဲ့လူကို ခေါ်ပေးတာက
ထောင်မှူးအောင်ဒင်နော်၊ ဒီလူနှစ်ယောက် ဘယ်လိုအဆက်
အသွယ်ရှိသလဲဆိုတာလဲ သံသယဖြစ်စရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
မောင်နှမ သုံးယောက်မှာ သံသယဝင်စရာ အကောင်းဆုံးက
ကိုတင်မောင်ပဲ၊ သူဟာ မံပယ်အတုကို အပိုင်ကိုင်ထားရင်
မံပယ်အစစ်ကို ရှင်းပစ်မှာသေချာတယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦးမံပယ်
အဲနေနဲ့ မသင်္ကာစရာ အပြုအမူတွေတွေ့ရသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မံပယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍
စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ကျွန်မနေတဲ့မြို့ကို လူတစ်ယောက်လာပြီး ကျွန်မရှိတဲ့
နေရာကိုစုံစမ်းသွားတယ်ကြားရတယ်၊ သူ့ရဲ့အပြုအမူက
မသင်္ကာစရာကောင်းတယ်လို့ထင်တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဘဦးက တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့

တောဟန်ပြု၍

“မံပယ်ကို လုပ်ကြံခဲ့သူဟာ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်ရဲ့
မိသားစုထဲကပဲဖြစ်မယ်၊ သေတမ်းစာကို ရက်ပိုင်းအတွင်း
အတည်ပြုတော့မယ်ဆိုတော့ မံပယ်ရှိမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မံပယ်နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကိုအမွေတစ်ပြားမှ မပေးခဲ့
ဘူးလား”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်း
ညိတ်၍

“မံပယ်ဟာ ဦးမာဒင်ရဲ့သမီးအရင်းဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်
ကိုသက်သေပြနိုင်ရင် အမွေသိန်းရာနဲ့ချီပြီးရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
မံပယ်ရဲ့ဝေစုကို မောင်နှမသုံးယောက်ထဲက မသမာသူတစ်
ယောက်က မံပယ်အတုလုပ်ပြီး လှည့်ပတ်ယူနိုင်ခဲ့တယ်၊
ဒီလူဟာ မံပယ်ကို လိုလားမှာမဟုတ်ဘူး၊ မံပယ်ရဲ့ အသက်
အန္တရာယ်ကို ကျုပ်တို့စိုးရိမ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မံပယ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား

၂၇၆ မင်းမြတ်သူရ

သွားပြီး

“ဟင်... ဒါဆိုကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဟင်”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နေလို့မရဘူး၊ ပုန်းခိုနေမှဖြစ်မယ်၊ မစံပယ်ပုန်းခိုဖို့ နေရာရှာမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါမောင်ဘဦးက ဝင်ရောက်၍

“မစံပယ် ကျွန်တော့်အိမ်မှာပုန်းခိုလို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလာရှာဖို့ ဘယ်သူ့မှ စိတ်ကူးပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး မစံပယ် အန္တရာယ်ဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော် ကာကွယ်ပေးလို့ရတာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ မစံပယ်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်

“အဖေသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေရင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက မစံပယ်ကိုစိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“မိုးကုတ်ဦးမာဒင် သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ သေဆုံးတယ်လို့

ဝေတာနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၇၆

ကျပ်မယုံကြည်တော့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဒီအမှုမှာ ကြိုတင်ကြံစည်ထားတဲ့အကွက်တွေရှိတယ်၊ မစံပယ် အယောင်ဆောင်မိန်းမလည်း ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက မစံပယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ဝေတာနာစာပေ

အေးသိန်းနှင့် ဝင်းစိုးသည် နေဝင်နီတည်းခိုခန်း၌
မစံပယ်ကိုစောင့်ကြည့်နေစဉ် မစံပယ်ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့်
ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား၏။ ဝင်းစိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမှု
အရာဖြင့်

“မစံပယ်ဆိုတဲ့ကောင်မပျောက်သွားပြီ၊ ဆရာသိရင်
ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဆဲလိုဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊”

ဟုပြောလေရာ အေးသိန်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“တို့နှစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စောင့်ကြည့်နေတာပဲ၊

ဒီကောင်မ ပျောက်သွားတာ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ တည်းခို
ခန်းက အစောင့်အတိုင်းကြီးကို မေးကြည့်တော့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်က မစံပယ်ကိုနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လာမေးသွား
တယ်လို့သိရတယ်၊ ဒီလူ့ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊”

ဟုပြောလေ၏။ အေးသိန်းတို့သည် စိတ်မသက်သာ
စွာဖြင့် မစံပယ်ပျောက်ဆုံးခြင်းအကြောင်းကို ထောင်မှူး
အောင်ဒင်အား အစီရင်ခံလိုက်၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည်
ထင်သည့်အတိုင်းလွန်စွာ ဒေါသပုန်တသွားပြီး

“ခွေးကောင်တွေ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အသုံးမကျ
ဘူး၊ ငါ့ဆီကရမဲ့ ငွေတစ်သိန်းလည်းမေ့လိုက်တော့၊ တကယ်
တော့ငွေတစ်သိန်းက အသုံးမကျဟုမင်းတို့နဲ့ မတန်ဘူး၊ ဒီနေ့
ကစပြီး ငါ့ဆီဖုန်းမဆက်နဲ့တော့”

ဟုကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလေ၏။ အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးသည်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ၎င်းတို့ငှားရမ်းထားသော အိမ်သို့
ပြန်ခဲ့၏။ လမ်း၌ အေးသိန်းက

“ဆရာငါတို့ကိုရက်စက်သွားပြီ၊ တကယ်ဆိုရင်

ဆရာခိုင်းသမျှ အလုပ်တွေကို ငါတို့လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဦး မာဒင် ကိုလဲ ငါတို့ရှင်းပစ်ခဲ့တယ်။ မစ်ပယ်အယောင်ဆောင် မမြဲသူ ဆိုတဲ့မိန်းမကိုလည်း ငါတို့ရှင်းပစ်ရတယ်။ ငါတို့ကြောင့် ဆရာသန်းကြွယ်သူဌေးဘဝကို ရောက်တော့မယ်။ ဒီလို အချိန် ရောက်တော့မှ ဆရာငါတို့ကို မောင်းထုတ်တာ ရက်စက်လွန်း ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝင်းစိုးက ဂရုမစိုက်ဟန်မရှိဘဲ

“ငါတို့မှာ ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက်ရှိတာပဲ။ ဆရာ စွန့်ပစ်သွားလည်း ငါတို့ဘာသာရပ်တည်နိုင်တာပဲ။ တကယ် တော့ လူသတ်တဲ့အလုပ်ကို ငါမလုပ်ချင်တာကြာပြီကွ။ ငါတို့ နှစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာခဏနေပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့် မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အေးသိန်းကမူ ဝင်းစိုး၏စကားကို လက်မခံဘဲ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာနဲ့သွားတွေ့ပြီး တောင်းပန် ကြည့်မယ်။ ဆရာကျေးဇူးတွေ ငါတို့ဆီမှာ အများကြီးရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝင်းစိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါတော့သဘောမတူဘူး။ ဆရာက ငါတို့ကို အသုံး မလိုလို့ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ။ သွားတောင်းပန်ရင်လည်း ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဘာသာ သွားချင်သွား ငါတော့ မလိုက်ချင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အေးသိန်းသည် ဝင်းစိုးကိုမမြင်မရ သဖြင့် ခြံကြီးသို့ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ဘဦးသည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက် ကျားကွက် သစ်လမ်းရှိ ဟင်္သာတစ်ကောင်ကို ဆေးလိပ်ခုံသို့သွား၍ မစံပယ် အတု၏ သတင်းကို စုံစမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဒေါ်စိန်စိန်က ၎င်းတို့၏ ဆေးလိပ်ခုံ၌ ဒေါ်လှရင်ဆိုသည့် အမည်ကိုတစ်ခါမျှ မကြားဖူးကြောင်း ပြောလေ၏။ ကျောက် မြောင်းရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက်သို့ သွား၍ စုံစမ်းသော အခါ၌ လည်း စာကြည့်တိုက်အသင်းဝင်များ၌ မစံပယ်ဆိုသူ မရှိ

ကြောင်းသိရလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဝတ်လုံဦးသောင်းထံသို့ ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“မစံပယ်အတုကပိပိရီရီ လိမ်ညာသွားပြီဆိုတာ သေချာ ပြီပေါ့ကွာ၊ အလွတ်စုံထောက်လှမိုးဆိုတဲ့လူနဲ့ မစံပယ် ပေါင်း ပြီး လိမ်ညာသွားတာကွာ၊ အလွတ်စုံထောက်လှမိုး ဆိုတဲ့ကောင် ကို လိုက်ကြည့်စမ်းကွာ”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက

“ဆရာ မခိုင်းမီကတည်းက ရန်ကုန်မှာ အလွတ် စုံထောက်လှမိုးကို ကျွန်တော်စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ အလွတ်စုံထောက် လှမိုးဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့မှာ မရှိပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက မောင်ဘဦးကို ကြည့်၍

“မင်းအရင်ကတည်းက ဒီအမှုကိုသံသယ ဖြစ်နေပုံ ရတယ်၊ ဒါဆိုရင် ထောင်မှူးအောင်ဒင်က အလွတ်စုံထောက် လှမိုးကို ဘယ်ကခေါ်လာသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မောင်ဘဦးက

“ဒီကိစ္စကို ထောင်မှူးအောင်ဒင် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့မောင်နှမတွေကို ကျွန်တော်သံသယ ဖြစ်နေတာပါ။ မစံပယ်အတုဟာ မထင်မှတ်ဘဲ ပျောက်ဆုံးနေတယ်။ သူဟာ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံနေသလား၊ ရှောင်တိမ်းသွားတာလား မသိဘူး။ လောလောဆယ် မစံပယ်ကို ကျွန်တော်စောင့်ရှောက် မှဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ မောင်ဘဦးသည် မစံပယ်ကို သူ၏အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မစံပယ်သည် သူမအတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်ဆိုသဖြင့် မောင်ဘဦး၏အိမ်သို့ ငြိမ်သက်စွာလိုက်ပါသွားလေ၏။

မစံပယ်က လမ်း၌ မောင်ဘဦးဘက်သို့လှည့်၍

“ကျွန်မက ရှင့်အိမ်ကိုလိုက်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ရှင့်မိန်းမက ကြည်ဖြူပါ့မလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မစံပယ်၏မေးခွန်းကြောင့် မောင်ဘဦးက ရယ်မော၍

“ကျုပ်မှာ မိန်းမရှိတယ်လို့ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ကျုပ်က

လူပျိုလူလွတ်ဗျ”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်က ပခုံးတွန့်၍

“ဒါဆိုရင် အိမ်မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်းနေရမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“အရင်က အိမ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ကြီးဒေါ်ကြီးနေတယ်။ အခုတော့ ကြီးဒေါ်ကြီး ရွာပြန်သွားလို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူနေရလို့ ထိတ်လန့်နေတာလား။ ဒါဆိုရင် လူသတ်သမားနဲ့ ရင်ဆိုင်မှာလား”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်သည် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ မောင်ဘဦးသည် ဘောက်တော်ဘက်ရှိ ၎င်းနေထိုင်ရာ တစ်ထပ်အိမ်ကလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုအိမ်ကလေး၌ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိသဖြင့် တစ်ခန်း၌ မစံပယ်ကို နေထိုင်ခိုင်းလေ၏။

မစံပယ်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူနေရမည့်
အရေးကို တွေး၍ ရင်မောသလို ဖြစ်သွားမိ၏။

သို့သော် မောင်ဘဦးသည် ယောက်ျားကောင်းတစ်
ယောက် ဖြစ်ပုံရ၏။

၎င်းတို့သည် ထိုနေ့ညစာကို ဖြစ်သလိုစားသောက်လိုက်
ကြ၏။ ပြီးနောက် မောင်ဘဦးက မစံပယ်ကို အိပ်ခန်းအဝသို့
လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးပြီး

“တံခါးချက်ကိုချပြီး အေးအေးဆေးဆေးအိပ်စက်ပါ။
ဒုက္ခသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်အခွင့်အရေးမယူ
ပါဘူးဗျာ။ သေတမ်းစာအတည်ပြုချက်ရရင် တရားခံကို ဖော်
ထုတ်နိုင်တော့မှာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် လောဘဇောကြောင့် တစ်ည
လုံးအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိ၏။

မစံပယ်ဆိုသော မိန်းမ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို နေမထိ
ထိုင်မထိဖြစ်နေမိ၏။

မစံပယ်ကို လူ့လောကမှ အမြန်ဆုံးမောင်းထုတ်ရန်လို
၏။ မစံပယ်ဘယ်ရောက်နေသနည်း။

သူ၏အသုံးမကျသော တပည့်နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုး
လွန်းသဖြင့် အရှင်လတ်လတ်သတ်ပစ်ချင်နေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် နံနက်အစောကြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ထို့ကြောင့် ကြံရာမရဖြစ်ကာ ဝတ်လုံဦးသောင်း၏ အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“သေတမ်းစာ အတည်ပြုချက်ကို အမြန်ဆုံးကြိုးစား နေပါတယ်၊ သည်းခံပြီးစောင့်ပါ”

ဟုပြောနေလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က

“ကျုပ်တို့မောင်နှမတွေကို လိမ်လည်မှုလုပ်တဲ့မိန်းမ အကြောင်းကို စုံစမ်းလို့ရသလား”

ဟုမသိမသာမေးမြန်းလိုက်၏။ ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီကိစ္စကို ကိုင်တွယ်တဲ့သူက အတွေ့အကြုံရှိတဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကိုမကြာမီ ကျုပ်တို့ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ၊ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိပ်ကွယ်ရာမရှိပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဝတ်လုံ ဦးသောင်းကို စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ဆဲဆိုလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲ အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ပါလားဗျာ၊ ကျုပ်

အတွက် အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး”

ဟုပြောကာ ဒေါသတကြီးဖုန်းချလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ အိမ်တော်ထိန်းဦးသီလ ရောက် ရှိလာပြီး

“အိမ်အောက်မှာ အေးသိန်းဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက် နေတယ်”

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဝင်ဒါမီယာ ခြံသို့ ရောက်ရှိလာသော အေးသိန်းကို ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲ ပြန်ပြီး

“အဲဒီကောင်ကို ပြောလိုက်၊ ကျုပ်က သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်ဘူး၊ အိမ်ရှေ့က ချက်ချင်းထွက်သွားလို့ပြောလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်တော့၏။

အေးသိန်းသည် ဆရာဖြစ်သူ စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိသဖြင့် ဝင်ဒါမီယာခြံကြီးမှ လက်လျှော့ပြီးပြန်ခဲ့၏။ အိမ်သို့ရောက် သောအခါ ဝင်းစိုးက

“ဆရာက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ကန်ထုတ်လိုက်ပြီကွဲ့၊

ဆရာကို ခေါင်းထဲကထုတ်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ဖို့ ကြိုး
စားပါကွာ”

ဟုနှစ်သိမ့်လေ၏။

အေးသိန်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဆရာက ငါတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကွ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်
ပြီး ကြိုးစားချင်သေးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝင်းစိုးက သက်ပြင်းချ၍

“နောက်တော့မှ ငါ့စကားမှန်တယ်ဆိုပြီး မင်းနောင်တ
ရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဘဦးသည် မစံပယ်ကို သူ၏အိမ်၌ လုံခြုံစွာ ပုန်း
အောင်းနေစေပြီးနောက် ဈေးထဲသို့သွား၍ အစားအစာများ
ဝယ်ယူပြီး ကြောင်အိမ်ထဲသို့ထည့်လေ၏။

မောင်ဘဦးက ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်၍

“ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်၊ နို့ခဲ၊ ကော်ဖီ
မှုန့် အားလုံးရှိတယ်။ ဘီစကစ်မုန့်နဲ့ ငှက်ပျောသီးလဲရှိတယ်။
ဗိုက်ဆာရင် ယူစားပါ။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို လုံးဝမထွက်
ပါနဲ့”

ဟုသေချာစွာမှာကြားပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ထွက်ခွာသွား

လေ၏။

မောင်ဘဦးသည် ဝတ်လုံဦးသောင်း၏ရုံးခန်းသို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိပြီး နေဝန်းနီတည်းခို
ခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် တည်းခိုခန်းနှင့်မနီးမဝေး၌ ကားကိုရပ်၍
ခြေလျှင်လျှောက်သွားလေ၏။

တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးစောင့်အဘိုး
ကြီးကို ရှာဖွေလေရာ တည်းခိုခန်းတစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်ရိပ်
အောက်၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့်ထိုင်နေသော အဘိုးကြီး
ကိုတွေ့ရလေ၏။

မောင်ဘဦးသည် အဘိုးကြီးအနီးသို့ မယောင်မလည်
သွားရောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး

“အဘ ပင်ပန်းလို့ မှိန်းနေတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အဘိုးကြီးက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၍

“ပင်ပန်းတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘကြီးက ည
စောင့်ဆိုတော့ ညက မအိပ်ရဘူးလေ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘဦးက အဘိုးကြီး၏
လက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး

“ဘကြီးစားချင်ရာစားဖို့ပေးတာ”

ဟုပြောလေရာ အဘိုးကြီးသည် မောင်ဘဦး၏အလှူ
ဒါန ကို သာဓုခေါ်လေ၏။

မောင်ဘဦးက အဘိုးကြီးကိုကြည့်၍

“ဘကြီးက တည်းခိုခန်းကို လုံခြုံရေးတာဝန်ယူရတယ်
ဆိုတော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဘာထူးခြားချက်ရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက မောင်ဘဦးကို မျက်မှောင်ကြုတ်
ကြည့်၍

“မောင်ရင်က သတင်းထောက်နဲ့တူတယ်၊ ဘကြီးတို့
တည်းခိုခန်းမှာ ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိပါဘူး၊ အင်း...ဒါပေမယ့်
လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ကတော့ ထူးဆန်းတဲ့လူနှစ်ယောက်ကို သတိပြု
မိတယ်၊ သူတို့ဟာ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာပဲနေပြီး တည်းခိုခန်းကို
ဘစ်ရက်ဆီ လာတည်းကြတယ်၊ အခန်းကို သူတို့နှစ်ယောက်

၂၂၂ မင်းမြတ်သူရ

နာမည်နဲ့ ငှားထားတာဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လာတည်းလို့လဲဖြစ်တာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီအကြောင်းကို ဘကြီးက သတိပြုမိတာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘကြီးမသိပါဘူးကွယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို လန်ချားနဲ့လိုက်ပို့ရတဲ့ ကုလားမူတူးပြောတာပါ။ ကုလားမူတူးက တည်းခိုခန်းအနီးမှာ လန်ချားဆွဲစားတဲ့လူပေါ့၊ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ အလုံဘက်က အိမ်တစ်အိမ်မှာ နေထိုင်ပြီး တည်းခိုခန်းမှာ လာတည်းနေတာ အတော်ထူးဆန်းတယ်၊ သူတို့မှာ နေစရာ အိမ်ရှိရက်သားနဲ့ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး တည်းခိုခန်းမှာ လာတည်းနေတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အိမ်က သူတို့အိမ်ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့”

ဟုပြောလေရာအဘိုးကြီးက ခေါင်းခါ၍

“ကုလားမူတူးက အလုံမှာပဲနေတာ၊ ဒီလူနှစ်ယောက်

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၂၂၂

နဲ့ အိမ်နီးချင်းပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အိမ်ငှားပြီးနေကြတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မရိုးသားတာတစ်ခုရှိသေးတယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က ကုလားမူတူးကို ပိုက်ဆံပေးပြီး တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေတဲ့မိန်းကလေးရဲ့ အသွားအလာကို မေးမြန်းလေ့ရှိတယ်၊ ကုလားမူတူးက မိန်းကလေးကို နောက်ပိုးချင်လို့ဖြစ်မယ်လို့ပြောတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးသည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး

“အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက

“မိန်းကလေးက တည်းခိုခန်းမှာ လာမတည်းတော့ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ မိုးကုတ်သူဌေးသမီးဆိုပြီး မောင်ရင်တို့ သတင်းထောက်တွေကိုခေါ်ပြီး ကြော်ငြာသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစစ်အမှန်ဖြစ်ပုံမရပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဘဦးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“လန်ချားဆွဲတဲ့ကုလားမူတူးကို ကျွန်တော်တွေချင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ အဘိုးကြီးက ထိုင်နေရာမှထ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး

“ဟိုနားက လန်ချားဂိတ်မှာ ကုလားမူတူးကို ရှာကြည့်ပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။ မောင်ဘဦးသည် အဘိုးကြီးအနီးမှ ထွက်ခွာပြီး လန်ချားဂိတ်သို့ရောက်လေ၏။ လန်ချားဂိတ်၌ ကုလားမူတူးကို အသင့်တွေ့ရှိ၏။ မောင်ဘဦးက ကုလားမူတူးကို မလှမ်းမကမ်းသို့ခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းလေ၏။

ထိုသို့မေးမြန်းပြီးနောက် အလုံဘက်ရှိ လူနှစ်ယောက်၏ အိမ်ကို လိုက်လံပို့ဆောင်ခိုင်းလေ၏။

ကုလားမူတူးသည် မောင်ဘဦးထံမှ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ရရှိသဖြင့် ဂျစ်ကားပေါ်သို့တက်၍ အားတက်သရော လမ်းညွှန်လေ၏။

အေးသိန်းသည် ထောင်မှူးအောင်ဒင်၏ ဝင်ဒါမီယာ အိမ်ကြီးသို့ ဒုတိယအကြိမ် သွားရောက်ပြီး ဆရာဖြစ်သူကို မရမက တွေ့ခွင့်တောင်းလေ၏။ သို့သော် ထောင်မှူးအောင်ဒင်က အတွေ့မခံသဖြင့် ဝင်ဒါမီယာ အိမ်ရှေ့ရှိ အုတ်ခုံ၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေလေ၏။

ဆရာအတွက် မိမိတို့ နှစ်ရက်မူများကို ကျူးလွန်ပေးခဲ့ရ၏။ ဆရာသည် မိမိတို့အပေါ် ထောက်ထားညွှတ်ကာ

သင့်သည်ထင်၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးအောင်ဒင်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး ဝန်ချတောင်းပန်လိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်နေ၏။

အေးသိန်းသည် ထောင်မှူးအောင်ဒင်၏ သစ္စာရှိသော တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ထောင်မှူးအောင်ဒင် မကြည်ဖြူမှာ စိုးရိမ်၏။

ထိုအချိန်၌ ဝင်းစိုးသည် လမ်းထိပ်အရက်ဆိုင်သို့သွား၍ အရက်သောက်လေ၏။

ဝင်းစိုးသည် ရေချိန်ကိုက်သောအခါ အိမ်သို့ပြန်လာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အေးသိန်း၏သမီး မြရီသည် နံနက်စာစားပြီးနောက် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်၍ တရေးတမောအိပ်စက်နေလေ၏။

ဝင်းစိုးသည် အိမ်သို့ပြန်လာပြီး တစ်အိမ်လုံးငြိမ်သက်နေပြီး မြရီကိုမတွေ့ရသဖြင့် အာလေးလျှာလေးဖြင့်

“မြရီ၊ မြရီ... နင်ဘယ်မှာရောက်နေသလဲ”

ဟုအသံပြုလိုက်၏။

သို့သော် မြရီထံမှ အသံမကြားရသဖြင့် အိပ်ခန်းတံခါး

ကို လှုပ်၍ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဖျာပေါ်တွင် အိပ်စက်နေသောမြရီကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မြရီ၏ ထဘီမှာ ပြေလျော့နေပြီး သူမ၏လျှို့ဝှက်အပ်သောအလှများ တစ်စွန်းတစ်စပေါ်ထွက်နေ၏။

ဝင်းစိုးသည် မြရီ၏အလှအပများကို မြင်လိုက်ရပြီး သွေးများဆူပွက်လာ၏။ အာခေါင်များလည်း ခြောက်သွေ့လာကာ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတော့ဘဲ မြရီ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

မြရီသည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာပြီး အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရန်ကြိုးစား၏။

သို့သော် ကာမဘီလူး ဝင်းစိုး၏လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းလိုက်ရလေ၏။ မြရီသည် အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျသွားလေ၏။ ဝင်းစိုးမှာမူ နတ်ပြည်သို့ရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။

အေးသိန်းသည် ဆရာဖြစ်သူကို တွေ့ဆုံခွင့်မရသည့် အဆုံး၌ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် အသံပြုရန် ကြံလိုက်စဉ် ဖိနပ်ချွတ်၌ ဝင်းစိုးနှင့် သမီးဖြစ်သူ၏ ဖိနပ်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှိနေသည်ထင်မိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိပ်ခန်းထဲ၌ သမီးဖြစ်သူ၏ ငိုသံကို ကြားရ၏။ အေးသိန်းသည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အိပ်ခန်းဆီသို့

လျှောက်သွား၏။ ထိုအခါ အိပ်ခန်းထဲ၌ အဝတ်အစားမဲ့ဖြစ်နေသော သမီးဖြစ်သူနှင့် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေသော ဝင်းစိုးကိုတွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပြီး

“လူယုတ်မာ တဏှာရှူးသေပေတော့”

ဟုဆိုကာ ခါးကြားရှိ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ ဝင်းစိုးကို ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ဝင်းစိုးသည် အထိတ်တလန့်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ အေးသိန်း၏ ဓားလွဲချော်သွား၏။

အေးသိန်းသည် ဝင်းစိုးကို ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံတိုက်ခိုက်၏။ သူသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အမှားအယွင်း ဖြစ်နေပြီး ဝင်းစိုးကိုမထိဘဲ လွဲချော်သွားပြန်၏။

ဝင်းစိုးသည် တံခါးကြား၌ရှိသော ဓားရှည်ကိုမြင်တွေ့သွားပြီး ဆွဲယူလိုက်၏။

အေးသိန်း နောက်တစ်ကြိမ် ထိုးလိုက်သောအခါ ဝင်းစိုးက ဓားရှည်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အေးသိန်း၏ဓားမြှောင်သည် ဝင်းစိုး၏လက်မောင်းကို

ထိုးခိုက်သွားသလို ဝင်းစိုး၏ခားရှည်မှာလည်း အေးသိန်း၏ ရင်ဝသို့ခိုက်ဝင်သွားလေ၏။

မြရီသည် ဖခင်ကိုကြည့်၍ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ဝင်းစိုးသည် အေးသိန်း၏ရင်ဝ၌ ထိုးခိုက်သွားသော ခားရှည်ကိုကြည့်၍ လူသတ်မှုကျူးလွန်မိပြီဟု ယူဆလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးလေ၏။

အေးသိန်းသည် ပါးစပ်မှ သွေးများစီးကျလာပြီး သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားလိုက်၏။

မြရီသည် ဖခင်၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ပွေ့ဖက်၍ ငိုယိုနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်ဘဦး၏ဂျစ်ကား အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ဘဦးသည် အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းသွားပြီဟု ရိပ်စားမိလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်မှာပင် မောင်ဘဦးသည် ဝတ်လုံဦးသောင်းထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး မစံပယ်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်နေသော အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုးတို့၏ အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာနားထောင်၍

“ဒါဆိုရင် လူသတ်သမားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သေပြီး တစ်ယောက်က ထွက်ပြေးနေပြီပေါ့၊ မစံပယ်ကို ငါတို့ကယ်တင်ထားတာ မစံပယ်အတွက် သိပ်ကံကောင်းတယ်”

၃၀၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့၏ရုံးခန်းထဲသို့ ထောင်မှူးအောင်ဒင် ရောက်ရှိလာ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် အမွေဆက်ခံခွင့် အတည်ပြုချက်နှင့်ပတ်သက်၍ လွန်စွာ စိတ်စောနေပုံရ၏။

မောင်ဘဦးသည် ဝတ်လုံဦးသောင်းကိုကြည့်၍

“လူသတ်သမားနှစ်ယောက်တိုက်ခိုက်တဲ့ အကြောင်းကို ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို မပြောပဲနေရင်ကောင်းမယ်”

ဟုသတိပေးလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် အမွေဆက်ခံခွင့် အတည်ပြုချက်ကို အမြန်ဆုံးရရန် တိုက်တွန်းလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက

“တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် အမွေဆက်ခံခွင့် အတည်ပြုချက် ရမှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘဦးက ဝင်ရောက်၍

“အမွေဆက်ခံခွင့်အတည်ပြုချက်ရတော့မှာပဲ ကျုပ်လဲ

ဝေတာနာစာပေ

ဝေတာနာစာပေ ၃၀၃

အနားရတော့မယ်၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားတို့ညီမ မစံပယ်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ရှိတဲ့အတွက် ကျုပ်အိမ်မှာခေါ်ပြီး ဖွက်ထားပေးရတယ်၊ ဒီနေ့ညနေရထားနဲ့ မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နေရပ်ကိုသွားပြီး စုံစမ်းရဦးမယ်၊ ကျုပ်အိမ်မှာ လူပိုမရှိလို့ မစံပယ်ကို အဖော်ပြုမဲ့လူမရှိဘူးဗျ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မစံပယ်၏ နေရပ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲသိလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းသာသွားလေ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ဝမ်းသာနေသောစိတ်ကို ချုပ်ထိန်း၍

“လူလိမ်မကိုများ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ခင်ဗျားရဲ့အိမ်မှာ ခေါ်ထားသေးတယ်လို့ဗျာ”

ဟုဆိုပြီး ဝတ်လုံဦးသောင်း၏ ရုံးခန်းမှထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဝေတာနာစာပေ

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မစံပယ် ပုန်းခိုနေသော
 နေရာကို သိရသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေလေ၏။
 မစံပယ်ဆိုသော မိန်းကလေးကို ရှင်းပစ်ရန် အချိန်တန်ပေပြီ။
 မစံပယ် ပုန်းခိုနေသော နေရာကို မမျှော်လင့်ဘဲသိလိုက်
 ရခြင်းသည်ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးခြင်းဖြစ်၏။
 မစံပယ်ကို ယနေ့ည မိမိကိုယ်တိုင် ရှင်းပစ်ရပေတော့
 မည်။

ထို့နေ့ညသို့ရောက်သောအခါ မိုးကုတ်ဦးမာဒင် လိုင်စင်
 နှင့်ကိုင်ဆောင်သော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို သေတ္တာထဲမှ
 ထုတ်လိုက်၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် သေနတ်ကို ဆေး
 ကြောသန့်စင်ပြီးကျည်ဆန်ခြောက်တောင့်ကိုထည့်သွင်းလိုက်၏။
 သူ၏ တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လူသတ်မှု
 မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးချေ။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် ချက်ပလက်ကားကို ကိုယ်
 တိုင်မောင်း၍ ဘောက်ထော်ဘက်သို့သွားလေ၏။

မောင်ဘဦး၏ အိမ်နှင့်မနီးမဝေး၌ ကားကိုရပ်ပြီး မှောင်
 ရိပ်ခိုကာ အနီးသို့တိုးကပ်ခဲ့၏။ ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ လူသူ
 အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်၍ ခြံတံခါးကို ကျော်ဝင်လိုက်၏။

ခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ မီးများလင်းထိန်နေသော
 တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကိုတွေ့ရ၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် အိမ်ကလေး၏တံခါးကို
 အသာအယာခေါက်လိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် တံခါးပွင့်လာပြီး တံခါးဝ၌ မစံပယ်ကို

၃၀၆ မင်းပြတ်သူရ

တွေ့ရ၏။ မစံပယ်သည် ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို အံ့သြဟန်
ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟင်...အစ်ကိုအောင်ဒင်၊ ကျွန်မအိမ်ကိုလာတယ်
ဟုတ်လား၊ ညကြီးမင်းကြီး ဘာအရေးကြီးလို့လဲဟင်”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က မစံပယ်၏
အမေးကို မဖြေဘဲ

“ဒီအိမ်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မစံပယ်က

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနေရ
တာပါ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ပါမလာဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် လေသံ
မာမာဖြင့်

“အပိုတွေ မေးမနေနဲ့၊ မင်းဟာ တော်တော်စိတ်ပျက်
စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ၊ နင့်ကြောင့် ငါရမဲ့အမွေတွေ ဆုံးရှုံး
ရမလို ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်တော့ နင့်မှာဘာရပိုင်ခွင့်မှမရှိ

— ဇေတနာတပေ —

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၃၀၇

ဘူး၊ အဖေနှိပ်စက်တာကို ငါတို့ ညီအစ်ကိုတွေ ခံခဲ့ရတာကွ၊
ငါတို့ ဒုက္ခခံနေချိန်မှာ နင်ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ နင့်ဘဝက
အေးချမ်းသာယာနေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အမွေတွေဟာ
နင်နဲ့မတန်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ မစံပယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မ အမွေတွေအတွက် ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး
ရှင့်၊ အစ်ကို အထင်လွဲနေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ခေါင်း
ခါယမ်း၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ဟာ ငါတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်
ပဲ၊ နင့်ကို ရှင်းပစ်မှဖြစ်မယ်၊ ဘုရားတရားသာ တပေတော့”

ဟုဆိုကာ ကုတ်အင်္ကျီနောက်မှ ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်
၍ မစံပယ်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

မစံပယ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်

“မလုပ်ပါနဲ့အစ်ကိုရယ်၊ တောင်းပန်းပါတယ်၊ ကျွန်မ
အစ်ကိုတို့ဆီမလာတော့ပါဘူး”

— ဇေတနာတပေ —

၃၀၀ မင်းမြတ်သူရ

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

“နောက်ကျသွားပြီ...နောက်ဘဝကျမှပဲ ငါတို့အမွေတွေ
ယူတော့”

ဟုဆိုကာ သေနတ်မောင်းကိုဖြုတ်ရန်ကြိုလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင်

“ဦးအောင်ဒင်မလှုပ်နဲ့၊ ရပ်လိုက်”

ဟုသောအသံကိုကြားရပြီး အခန်းထဲမှ အင်စပက်တော်
တစ်ဦးနှင့် ဝတ်လုံဦးသောင်း၊ မောင်ဘဦးတို့ကို တွေ့လိုက်
ရလေ၏။ ပုလိပ်အင်စပက်တော်က ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို
သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“မလှုပ်နဲ့နော်၊ ပြေးဖို့လဲမကြိုးစားနဲ့၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ပုလိပ်တွေ ဝိုင်းထားပြီးပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်သည် မိမိရှုံးနိမ့်သွား
ပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထောင်မှူးအောင်ဒင်က ဝတ်လုံဦးသောင်းကို မကျေ
မချမ်းကြည့်၍

စေတနာစာပေ

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၃၁

“ခင်ဗျားကျုပ်ကို ထောင်ချောက်ဆင်လိုက်တာ မဟုတ်
လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မောင်ဘဦးက ဝင်၍

“ခင်ဗျားရဲ့တပည့် အေးသိန်းဆီက ထွက်ဆိုချက်ရပြီး
ပြီ၊ သရက်မြို့က မစံပယ်အတု မမြဲသူကိုလဲ ခင်ဗျားသတ်နိုင်
တာ သိပြီးပြီ၊ နောက်ပြီး မစံပယ်အတုကို စုံစမ်းဖို့ ခင်ဗျားခေါ်
လာတယ်ဆိုတဲ့ အလွတ်စုံထောက်ဟာ အေးသိန်းဖြစ်တယ်ဆို
တာလဲ သိပြီးပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက် ခင်ဗျားနဲ့ဘဏ်တိုက်က
လုံခြုံရေးသေတ္တာကိုဖွင့်မယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ ဒီသေတ္တာ
ထဲမှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ မစံပယ်အတုဆီက အမွေတွေကို
ခင်ဗျားလွှဲပြောင်းရယူကြောင်း စာချုပ်ကို တွေ့ရမယ်ထင်တယ်၊
ခင်ဗျားပြေးလို့မရတော့ပါဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးအောင်ဒင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ရှောင်ပြေးလို့မရဘူးဆိုတာ အောင်ဒင်ရဲ့ရာဇဝင်မှာ
မရှိဘူးကွ”

ဟုဆိုလိုက်ပြီး လက်ထဲရှိခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့်

စေတနာစာပေ

၃၁၀ မင်းပြတ်သူရ

မိမိကိုယ်မိမိ ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်
လိုက်လေ၏။

မောင်ဘဦးတို့ တားဆီးရန်နောက်ကျသွားချေပြီ။

လောဘအိုးအောင်ဒင်တစ်ယောက် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူး
ပြောင်းသွားလေ၏။

BURMESE
CLASSIC

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ၃၁၁

အေးသိန်းနှင့်ဝင်းစိုး ငှားရမ်းနေထိုင်သောအိမ်သို့ မောင်
ဘဦးရောက်သောအခါ ရင်ဝကို ဓားစိုက်သောဒဏ်ရာဖြင့်
သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေသော အေးသိန်းကိုတွေ့ရ၏။ အေးသိန်းကို
ဆေးရုံသို့ အချိန်မီပို့ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်
လွန်းသဖြင့် အေးသိန်း သေဆုံးရလေ၏။

အေးသိန်း သေဆုံးခါနီး၌ ထွက်ဆိုချက်ပေး ချင်သည်
ဆိုသဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ အချိန်မီရယူ
နိုင်ခဲ့၏။

၃၂၂ မင်းမြတ်သူရ

အေးသိန်း၏ထွက်ဆိုချက်များကြောင့် ဤဇာတ်လမ်း၏
အဓိကတရားခံမှာထောင်မှူးအောင်ဒင်ဖြစ်ကြောင်းသိရလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ယနေ့ည ထောင်မှူးအောင်ဒင်ကို ထောင်
ချောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

မကြာမီ မိုးကုတ်ဦးမာဒင်၏ အမွေများကို မစံပယ်
အပါအဝင် မောင်နှမသုံးယောက် ခွဲဝေယူရပေတော့မည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တရားခံပြေးဝင်းစိုးကို တိုး
ကြောင်လေးဘူတာ၌ ဖမ်းဆီးရမိလေ၏။

မိုးကုတ်ဦးမာဒင်၏ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော အမွေမှုကြီး
ပြီးဆုံးသွားသလို အရာအားလုံးလည်းပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှမသိသော)

မင်းမြတ်သူရ